

Grace Cooke

DE INVIGDA

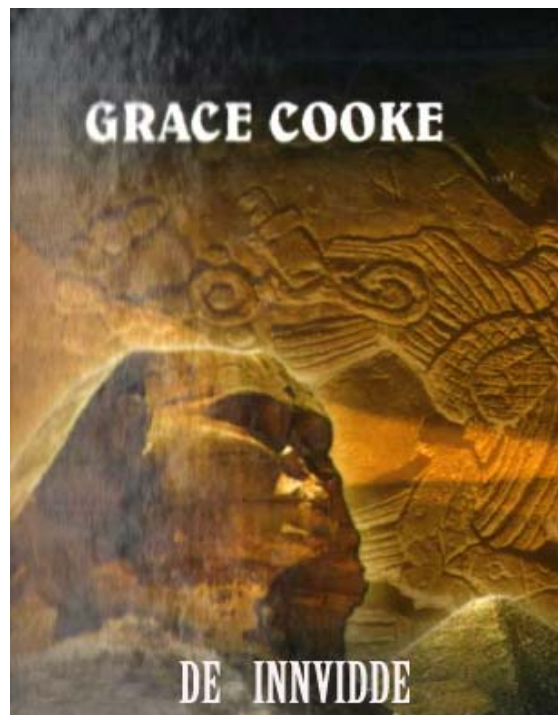
Original titel:
THE ILLUMINED ONES

Först publicerad 1966 THE White EAOLE PUBLISHING TRUST New Lands, Liss,
Hampshire, England

Grace Cooke 1966

Original ISBN 0 85487 003 2

Observera att färgbilder användt här inte fanns i den ursprungliga boken

Boken kan köpas i bokform (75 svkr.) via webbadressen http://www.white-eagle.org.se/bocker_skrifter.htm

FÖRORD

Denna bok som beskriver två episoder i författarinnans liv, har ett syfte utöver det som verkar intressant och fascinerande för läsaren. Här demonstreras tydligt förmågan till äkta och ren klärvoajans eller klarsynthet, och detta sker utan hjälpmedel såsom trans, automatisk skrift eller ännu mindre genom hypnotism, vilket skedde fallet Bridie Murphy. Genom hypnos förflyttade sig den sistnämnda, steg för steg tillbaka, inte bara till sin barndom utan också till ett tidigare liv i Irland - vilket så småningom har spårats och bekräftats med ganska stor säkerhet.

Genom inre metod att 'se tillbaka' har författarinnan till *De Invigda* återvänt till tidsåldrar då världen var yngre och för hennes egen del mycket mera oskuldsfull och oförstörd. Ja, till den tid då det mänskliga livet var rent, lyckligt och okomplicerat. Dessa minnen som har kommit tillbaka till henne klara och oförfalskade (som det bör vara när minnes kanalen är ren och klar) **är ett vittnesbörd om klarseende**. Berättelsen i sig själv visar en renhet i visionen eller klärvoajansen, vilket har varit inspirerande för den som har skrivit ner den.

Den första berättelsen beskriver författarinnans barndom och uppväxttid då hon levde som mayaindian i de höga Anderna i Sydamerika. Den andra skildrar en annan livsperiod. Denna gång det gamla Egypten. Och återigen fortsätter historien genom att hon för sin del 'tänker tillbaka' och detta på samma enkla och naturliga sätt. Djupet i den andliga sanning som uttrycks i dessa båda berättelser är uppenbar. Genom att föra sig tillbaka till forntiden har författarinnan avslöjat något av den visdom som gått förlorad för länge sen. Andliga sanningar består oavsett om de blir uttalade av Hah-WahTah i maya -berättelsen, eller av prästen Is-Ra i Egypten-berättelsen. För läsare med utskiljningsförmåga har sådana sanningar sitt eget bevis.

Man kan undra vilket värde dessa berättelser har när de bara syftar till att återuppleva enstaka uråldriga livsperioder? På detta svarar vi att alla skildringar om människor som levde ett fridfullt och lyckligt liv är värdefulla dessa dystra tider. Är det inte just den sortens oklart tänkande genom blockerade sinnen som begränsar tillkomsten av någon som helst ny sanning som rör människans andliga krafter? Skulle inte utövandet av ren klärvoajans öppna oss för hemligheten i himlarna och på jorden - ja, verkligen också öppna hemligheter från alla tider, sådana som ligger gömda i t.ex. ras -minnen och själva jordens egen substans? Endast på detta sätt kan vi lära oss något om för länge sedan glömda civilisationer. Det går också att avslöja några av framtidens hemligheter, hur kommande århundraden kommer att utvecklas och vad som eventuellt skall ske med mänskligheten.

En dag skall vi lära oss att ren klärvoajans är ett faktum livet. Det är en gåva som är bevarad (till största delen obrukad) hos några få människor. Det faktum att förmågan kan och vill utvecklas genom träning och disciplin gör att framtida generationers visionära förmåga blir större än vad vi kan föreställa oss.

Med 'disciplin' menas att man ber och fastar, men inte så som man vanligen menar. Med 'att bedja' menas att alltid vara medveten om Gud eller den Gudomliga Närvaron och ett liv grundat på detta medvetande. Med 'att fasta' menas endast att avstå från överflödigt ätande och drickande, plus alla vanor som förstör den kroppsliga hälsan och välmåendet. Det betyder ett undvikande av världslighet även medan vi lever i världen. Denna bok blir alltså i viss mån en bekräftelse på ovärldslighet eller en annan världslighet och att ett liv som levs i syfte att utveckla en viss grad av ren klärvoajans. En inneboende förmåga som har utvecklats naturligt under författarinnans barndom och som har förfinats vidare sedan dess.

Det är riktigt att det inte har något att förmedla till det yttre hårda medvetandet eftersom detta ibland är så omtöcknat att det inte kan uppfatta någonting som ligger bortom det rent

materiella. *Men budskapet når fram till människor som inte är bundna till 'saker' och upplevelser av materiell natur och de kommer att förstå.* I korthet betyder det att fast det just nu är ovanligt att 'söka sig tillbaka' till tidigare livs -perioder så kan det visa sig bli oändligt värdefullt för mänskligheten.

En senare bok (the Light of England) avslöjar det engelska folkets arv som har bevarats från gamla tider och som har satt sina spår i de flesta landsändar i form av tempel byggda på slätten, såsom i Stonehenge, i dalarna t. ex. Avebury eller andra av människor byggda cirkelformade tempel som Silbury Hill och många andra monument som dessa forntida människor lämnat efter sig.

Vi vet praktiskt taget ingenting om Englands förfäder och dess ursprung. Vi kommer att förbli okunniga om detta ända tills en förnyad förmåga till klärvoajans kan avslöja mera. Vi har gjort utgrävningar här och där, grävt många av dessa ättehögar runtomkring Stonehenge och andra tempel för att finna spår efter dessa förfäder och har funnit bitar av skelett och på många ställen även fragment av deras krukmakeri. Men dessa fynd kan endast härstamma från en senare ras. Även om så är fallet, så ger de efterlämningar som finns, oss en tankeställare - ty det verkar som om de kunde handskas med väldiga stenar som väger åtskilliga ton, placerade i rader och cirklar och ordnade på ett sätt som visar att planerarna har haft en exakt kunskap om solens och planeternas rörelser. Här och där har delar av ornament och smycken hittats som tyder på stor hantverksskicklighet. Därför vet vi åtminstone att dessa människor inte var några vildar. Vi vet inte hur länge sedan det var eller hur de levde, eller hur klimatet var då, ingenting om deras kultur och vanor, vad de åt eller om de levde på jakt eller jordbruk. Vi vet bara att om de har tillhört någon förlorad kontinent - så försvann de under Atlanten eller Stilla Havet. ***Endast genom ren klärvoajans kan man få klarhet i detta.***

Denna bok berättar alltså om de **forntida** folken i England och genom den kanske vi kommer att förstå hur des del av vårt sätt att tänka och att leva uppstod, och hur vår naturliga förmåga att klara av oförutsedda händelser farofyllda tider, blev en del av vårt arv. Man har sagt at ren klärvoajans kan avslöja framtiden såväl som det förgångna. Att tro på det kan väl inte vara förmätet med tanke på hur lite vi egentligen vet om vad tid är eller om tid är något som egentligen finns, utom för oss under vår jordiska levnad. Det kan visa sig lika lätt att avslöja framtiden som att fördjupa sig i det förgångna.

Detta förord vill påpeka, att förutom att boken innehåller en fascinerande berättelse, hur ett djupare värde som en förflyttning i tid och rum genom en metod som kan utvecklas obegränsat. Den avslöjar också en kunskap och visdom som till den grad kan förändra människornas synsätt, att hon kan leva med större jämlikhet med andra och i vänskap med stjärnorna där ovan.

J.E.

INNEHÅLL		
Kap.		Sidan
	FÖRORD	
	INLEDNING	
	VEM ÄR WHITE FOGLE?	
	GROTTAN I BERGEN	
BERÄTTELSEN		
DEL I DEN BEFJÄDRADE ORMEN		
I	Minestas Hem	
II	Minesta och Hah-Wah-Tah	
II	Den Vita Magins Broderskap	
IV	Sten- och Soldyrkan	
V	Minestas Invigning	
VI	Hah-Wah-Tahs Visdom	
VII	Minesta och Mastaren	
VIII	Hah-Wah-Tahs Bortgång	
DEL II LJUSET I EGYPTEN		
	Förord	
I	Ra-Min-Ati	
II	Översteprassten Is-Ra	
III	Minnets Tempel	
IV	Ra-Hotep	
V	Återblick	
VI	Återförening	
VII	Ra-Hotep kallas till Templet	
VIII	Uppfyllelse	
IX	Musik och Helande	
X	Kärlekens Lag	
XI	Osiris- Invigningen	
XII	Kröningen	

Grace and Ivan Cooke

Jag vill uttrycka min tacksamhet till min familj för deras stöd vid tillkomsten av denna bok. Jag vill också tacka Sir Ronald Fraser för hans råd och generösa hjälp med bokens manuskript.

Grace Cooke

INLEDNING

Första delen av denna bok återger mitt minne av en tid da jag var Minesta, dotter till en indianhövding av Maya -rasen som levde för många tusen år sedan i en dal av indianerna kallad Willomee, den fridfulla dalen. En följd av små händelser i mitt nuvarande liv pekar tydligt på möjligheten att jag varit nära förbunden med indianerna och visar på en fortsättning genom på varandra följande inkarnationer av det arbete jag var upptagen med på den tiden. Det finns till och med en fortsättning i fråga om anletsdrag och fysiska egenskaper. Jag har till exempel ofta blivit tagen för en indianska på grund av mörk hy, mörkbruna ögon och svart hår. Två gånger när jag träffade indianer som jag inte kände utropade de: "Men ni är en av oss!" och jag är säker på att det var sant. För några år sedan, när jag första gången träffade en engelska, som blev min vän (hon var den första vita kvinna som färdades nerför Amazonfloden i en kanot tillsammans med sydamerikanska indianer), sade on att hon ögonblickligen konstaterade min samhörighet med dem och gav mig en liten figur från en gammal Maya-hövdingens grav, vilken enligt hennes fasta övertygelse hade tillhört mig.

Bokens innehåll, dessa minnen, uppenbarades genom det högre sinnet. De kom inte till mig genom automatskrift, drömmar, seanser eller någon form av medial kommunikation. De kom genom att jag "tonade in" till ett högre medvetande och ständigt tänkte tillbaka på det förgångna genom en mödosam, skapande ansträngning. Inte genom vad som kallas inbillning utan genom att minnas, kan det förflutna som är oförstörbart, återkallas själen.

När jag beskrev mitt liv som en Mayaflicka, i bokens första del, och antydde att en särskild Maya -civilisation blomstrade för minst tiotusen år sedan i Sydamerika vid foten av Anderna, protesterade man. Först framhölls att Mayaindianerna tillhörde Centralamerika, inte Sydamerika, och att fynden från den civilisation som kallas Maya inte är äldre än 350-900 år. Det är inte min sak att bevisa eller fastställa den faktiska precisionen i minnen som vilar på en helt annan basis. Men jag kan i varje fall hänvisa till att bevis framkommit sedan dess, vilka tycks stödja påståendet att en märklig civilisation kallad Maya, blomstrade för många tusen år sedan i det område av Anderna där Amazonfloden rinner fram.

Centralamerika, som upptäcktes av spanjorerna i början av 1500-talet, har undersökts av arkeologer och upptäcktsresanden, vilka har gjort intressanta fynd. Charles Gallenkamp skriver i sin bok *"Maya, the Riddle and Rediscovery of a lost Civilisation"*:

"Kringspredda i den vidsträckta urskogen i Centralamerika, södra Mexico, Yuctan-halvön och de Guatemalisk-Honduranska högslätterna - finns otaliga efterlämnade kvarlevor av den mest utvecklade civilisationen som någonsin funnits i det indianska Amerika ... nämligen från ett folk kallat Maya. Han skriver om "en stad med himmelshöga monument, pyramider och rymliga innehållsrika tempel... en mötesplats för adelsmän, höga präster och orakler, sysselsatta med vetenskap, konst, filosofi och metafysik och med en atmosfär omkring ruinerna, vilket kom en att spekulera över om hela platsen var en skapelse av häxmästare snarare än av människor med vanliga gåvor.

I närheten av byn Santo Domingo del Palenque i södra Mexico finns palats prydda med porträtt av överstepräster med konstrika fjäderskrudar på huvudet och med ceremonidräkter".

Han påpekar att där inte tycks finnas några belegg för en civilisation i begynnande utveckling. "Maya lyckades förverkliga den fullkomliga civilisationen, vilken så gott som stod på sin höjdpunkt ända från dess uppgång." Slutsatsen måste bli att den civilisation som röjer sig i dessa kvarlevor, var en civilisation som redan hade nått höjdpunkten av sin utveckling. Det är intressant att August Le Plongeon i en bok om sina resor Centralamerika och utgrävningar i Yucatan, säger att han är övertygad om att Mayas och Europas och Asiens civilisationer - härstammar ifrån Atlantis, den försvunna kontinenten. Det är enligt vad som

uppenbarats i min inre vision.

Den 25 oktober 1965 återgavs i The Times och i andra tidningar, att en amerikansk upptäcktsresande, Gene Savoy, hade funnit rester av en stenstad som sträckte sig över ett område på omkring 12 1/2 kvadratmil i djungeln på de västliga sluttningarna av Central-Cordillera nära Pataz i Peru. Det var en stad med välbyggda vägar, trappor och tempel på terrasser, vars väggar var dekorerade med människoliknande och djurliknande huvuden. Fem av huvudena bar en huvudprydnad gjord av skiffer-plattor, antingen strålförmade och upprätta som fjädrar eller också nedåtriktade som vingfjädrar. Andra reliefer bestod av koncentriska eller sammanslingrade fyrkanter, somliga med örn - liknande former, vilka påminde Savoy om teckningar han sett i Maya-ruinerna i Yuctan. "Här ställs man inför frågan om Mesoamerikanska kulturer haft inflytande på sydamerikanska kulturer eller vice versa?", säger artikeln i The Times.

Dessa upptäckter understyrker min berättelse. Åtminstone förefaller det som ett faktum att det i en för längesedan förgången tid fanns en civilisation i vad som nu är den peruvianska djungeln, liknande de civilisationer i Mellanamerika, som nu är kända under namnet Mayas.

1.juli 1965, innan dessa upptäckter publicerades, sade White Eagle:

"vi har tidigare försökt att i dröm världen och vid direkt kontakt, meddela er vissa detaljer om de gamla, amerikanska indianernas liv. Vi talade om för er vilka upptäckter som skulle göras av forskare i Sydamerika och att arkeologer skulle göra utgrävningar, vilka skulle bekräfta vår utsago. vi tror att den indianska kulturen går tillbaka tio, femton, tjugo, trettiotusen år och kanske ännu mer. Det finns fortfarande spår i vildmarkerna i södra och norra Amerika av monoliter, tempel och bostäder i de trakter där indianerna levde, och när stenarna och hierogoglyferna blir tolkade är det mycket som kommer att avslöjas.

För närvarande kan forskarna inte tolka de sanningar som monumenten döljer, lika litet som de kan tyda Stonehenges mysterier. Någon gång framledes när människan är redo för detta, kommer hon att få veta en hel del om byggmästarna, men dagens forskare skulle varken tro eller göra sig besvär med att göra undersökningar. Vetenskapen bygger på vad man kallar fakta, något som kan bevisas. Varför? Därför att era vetenskapsmän ännu inte har utvecklat vissa förmågor, vissa områden av hjärnan, och i verkligheten inte vet vad bevis består av. När människan tack vare etisk och andlig disciplin, har nått en nivå där förmågor som för närvarande är instängda i hjärnan och nervsystemet kan reagera, kommer hon att fatta och synbarligen begagna allt vad man i andevärlden kan förmedla genom intryck på de ifrågavarande delarna av hjärnan.

Detaljerna i den indianska kulturen är okända. Som vi nämnt tidigare, har man ännu inte kunnat tyda tecknen. De enda pålitliga uppteckningarna finns i den så kallade akashakrönikan. Tanke, ljud och handling finns alla präglade på akashan eller etern, och det enda sättet att verkligen upptäcka sanningen om gamla raser och om förtidshistorien - är att utveckla gåvan att läsa akashan.

Försök att glömma allt du har läst och hört om vilda indianer som bodde i wigwams, alla indianer var inte nomader. De indianer som vi talar om hade vackra byggnader, underbara tempel, fina hus och stenbyggnader. Den indianska kulturen går långt, långt tillbaka - före kända historiska eller arkeologiska uppteckningar om den gamla Maya-civilisationen. Samma kultur som de stora indianfolken hade vetskap om, kan spåras till Indien tillsammans med uppteckningar som hänvisar till den gamla kontinenten Mu. Några minnestavlor i

arkiven i Nepal återger berättelsen om syndafloden och istiden, jämte allt som hände på jordens yta och med människorna och raserna i dessa avlägsna tidsåldrar. De finns upptecknade på [vissa platser](#) i Himalaya på betryggad avstånd från nyfikna ögon, och uppteckningarna bekräftar det som människan kommer att kunna läsa när hon blir i stånd att förstå och ta del i de eteriska eller akashiska uppteckningarna.

Lägg märke till att de avbildade figurerna på stenarna i de gamla indiantemplen bär flädrar. Några av dessa figurer har flädrar på bakhuvudet. De har placerats där därför att den "tappre" indianen, för att vinna en fläder, måste visa en viss moral, likväl som en fysisk, andlig eller, om ni så vill, psykisk förmåga - som har sitt säte i hjärnans bakre del och som sätter honom i stånd att fungera på en högre nivå. Det är genom detta synnerligen känsliga centrum som vi arbetar när vi talar genom ett medium."

White Eagle berättar för oss att det fanns en tid när de indianer som hade uppnått en hög grad av andlig kunskap, andlig förmåga och respekt kallades "befjädrade ormar". Dessa befjädrade ormar var vad ni skulle kalla Äldre Bröder eller Mästare. Fjäderkronan symboliserade det stadium av upplysning som de hade uppnått. Mer om dessa upplysta själar finns att läsa i slutkapitlet i denna bok.

Läsaren kanske undrar över giftermålet mellan bror och syster, som beskrivs i Maya-berättelsen. Fastän jag då inte visste om det, fick jag senare veta att det bland Mayafolket liksom bland egyptierna, som upptog riter och sociala sedvänjor från Maya-rasen, var vanligt med giftermål mellan bror och syster, åtminstone inom de kungliga familjerna.

Så tycks också ha varit fallet i Peru. Detta kan förefalla motbjudande idag, men lagarna för äktenskap liksom för personlig moral är i viss mån en funktion av tid och plats. Det finns fortfarande folkstammar, rester av stora folk-raser, där denna sedvänja förekommer. Myter och legender i olika delar av världen berättar härom. Giftermålet mellan bröder och systrar hade en mystisk betydelse.

Det har visat sig att jag i min Maya-inkarnation blev undervisad om de fundamentala lagarna om aktivt broderskap av min far; Hah-Wah-Tah. Han i sin tur verkade under ledning av Mästaren i bergen. I min egyptiska inkarnation undervisades jag av Is-Ra, (en reinkarnation av Hah-Wah-Tah) översteprästen, om broderskapets lagar. Is-Ra själv var ledd av Mästaren (som var iförd en purpurröd mantel).

I en senare inkarnation var White Eagle hövding för Mohawk-stammen i de Sex Nationernas förbund. Jag tror att han också var den legendariske Hiawatha. Jag var återigen hans dotter och han var även nu ledd av en Mästare. Slutligen är jag i den nuvarande inkarnationen återigen ombedd att arbeta för broderskap som White Eagles medium, och han i sin tur leds åter av en Mästare som vi ibland kallar den Vise Riddaren, vilken inom parentes sagt, vanligen brukar visa sig med en purpurröd mantel omkring axlarna.

For mig är detta en märkvärdig berättelse och den visar kontinuiteten i det Vita Brödraskapets arbete bortom slöjan för att rulla ut "den stora vita mattan av fred och brödraskap" för världen.

VEM ÄR WHITE EAGLE?

"Vem är White Eagle?" frågar människor ibland. Han är alltid hemlighetsfull härvidlag och tycks undvika ämnet. Men för många år sedan, när han först gav sig tillkänna för mig, sade han att hans senaste inkarnation var som Mohawk-hövding av Iroquois-stammen i de Sex (tidigare fem) Nationernas förbund. Under min kontakt med honom i mitt nuvarande liv har han gjort vissa antydningar vilka, tillsammans med olika händelser, kommer mig att tro att White Eagle, som en gång var ledare av Iroquois-stammen i de Sex Nationer, i verkligheten inte var någon annan än Hiawatha, den legendariske stiftaren av förbundet. Namnet White Eagle, varunder vi nu känner honom, är namnet på en andlig ledare, och hans uppgift är att förverkliga broderskapet och bibringa människorna sann förståelse för meningen med broderskap.

White Eagle har inte direkt sagt att han var Hiawatha, men det finns en slående likhet mellan des i fråga om karaktär, personlighet och deras typ av arbete. White Eagles arbete genom mig i dag och i tidigare liv har varit att befrämja fred och broderskap. Hans budskap under de senaste trettio åren har varit att förbereda oss för en ny tidsålder av enighet mellan nationerna.

Den amerikanske historikern Alvin M. Joseph skriver sin bok *The Patriot Chiefs* att Hiawatha veterligen har fått undervisning av Master Deganiwidah, som bland annat lärde honom principerna för att regera, vilka han införlivade med de lagar som grundlade och styrde Förbundet.

Det sätt på vilket jag kom att läsa denna bok, *The Patriot Chiefs*, gjorde mig övertygad om att White Eagle ville att jag skulle veta mera om hans liv som indian Nordamerika. Efter en söndagsgudstjänst i White Eagle Lodge i London, kom en främling fram till mig och sade:

"Ni måste skaffa er boken om patriothövdingarna." Jag gjorde det och fann där historiska bevis för Hiawathas existens och en intressant berättelse om hans arbete bland Iroquois-indianerna för broderskapet mellan stammarna och grundandet av Förbundet. Bland annat låter boken oss också veta att Hiawatha kallade föreningen av stammarna "det stora vita täckelset av fred och broderskap."

En gång under en föreställning av "Hiawatha" i Albert Hall, kände jag att jag var en av indianerna och måste anstränga mig för att inte springa upp på scenen. Under pausen skickade jag ett meddelande till den ende äkta indianen i gruppen, hövdingen Oskenton, som spelade medicinmannens roll, och frågade om jag fick träffa honom. Och strax därefter skakade vi hand som om vi varit släktingar, vilka varit skilda åt och han utropade:

"Du är en av mitt folk!" Jag talade om för honom att jag hade en indiansk ledare, som tack vare sin förmåga hade arrangerat mitt möte med honom. Indianen berättade att när han sjöng sången till den döende Minnehaha, hade en stor indianhövdings ande tagit honom i besittning. Denna och andra händelser har övertygat mig om att jag var tillsammans med White Eagle under hans inkarnation som Hiawatha.

Jag tror att de Sex Nationernas förbund var starkt under de två århundraden av stridigheter när den vite mannen gjorde intrång, tills de slutligen led nederlag under hans styre. Dess politiska institution överlevde emellertid, emedan själva principerna i de Sex Nationernas system var av sådan art att de nu undervisas i Europa och Amerika, av de vilka bemödar sig om rättvisare och mera mänskliga metoder för att regera. Jag skulle tro att kolonial-ledarna, som drömde om enighet mellan engelska nybyggare, granskade Förbundets politiska organisation. Iroquoisledare har, som man vet, klandrat nybyggarna för att de inte skapat ett förbund i enlighet med de Sex Nationerna.

Jag citerar återigen från *The Patriot Chiefs* "Benjamin Franklins år 1754 föreslagna Albany unionsplan för kolonierna var direkt inspirerad av Hiawathas förbund. Franklin tvekade inte att påminna sina kolleger koloniserarna om att det skulle vara märkligt om de

Sex Nationerna, bestående av okunniga vildar, skulle vara i stånd att utforma ett system för ett sådant förbund och förverkliga det på ett sådant sätt att det bestått genom tiderna och tycks vara ouplösligt. Skulle en liknande union vara ogenomförbar för tio eller tolv engelska kolonier, för vilka det är mera outhärligt och måste vara mera fördelaktigt, och som kan förmodas önska en liknande förståelse för sina intressen?

Det skulle vara omöjligt att spåra annat än ett indirekt inflytande från Iroquois-förbundet via de liberala filosoferna under 1700-talet, på USA:s regering så som den konstituerades 1789. Men i sådana former, och det sätt varigenom kongress-, senats- och Vita Huset konferenser framlägger lagförslag vid kompromiss-sessioner, kan man konstatera en stor likhet med Förbundets institutioner vid den stora rådselden som Iroquois-folket, trots de skadliga verkningarna från den vite mannens omgivande civilisation, fortfarande troget håller fast vid i sin nuvarande "huvudstad" i närheten av Brantford, Ontario. Ännu större förtjänst kan emellertid tillskrivas Iroquois-folkets humana uppfattning av broderskap och fred. Det var Hiawatha som gav upphov till den idén för "stenåldersvildar", före den vite mannens ankomst, och tanken om fred och broderskap är fortfarande önskad av regeringarna och Förenta Nationerna i det tjugonde århundradet."

Jag kommer nu till en underlig händelse som finns beskriven i boken *'An Encyclopaedic Outline of Mäsonic, Hermetic, Cabbalistic and Rosicrucian Symbolic Philosophy'*, av Manly P. Hall.

"På kvällen den 4 juli 1776 samlades en skara män i ett gammalt hus i Philadelphia för att upplösa den sista förbindelsen mellan det gamla landet och det nya. Det var en allvarlig stund och somliga av de närvarande fruktade att de skulle få plikta med livet för sin djärvhet. Mitt debatten hördes en klar röst, debattörerna tystnade och vände sig om för att se på främlingen. Vem var denne man som plötsligt hade uppenbarat sig mitt ibland dem och paralyserat dem med sitt tal? De hade aldrig sett honom förr, ingen hade lagt märke till när han kom, men hans högväxta gestalt och hans bleka ansikte fyllde dem med förundran och respekt. Hans känsloladdade tal berörde dem ända in i själen. Hans slutord ekade genom byggnaden: "Gud har givit Amerika frihetens gåva." Främlingen sjönk utmattad ner på en stol. Ett vilt jubel bröt ut. Namn efter namn präntades på pergamentet. Oavhängighetsförklaringen undertecknades men var befann sig den man som hade påskyndat att genomföra detta betydelsefulla värv, och som för ett ögonblick lyft slöjan från församlingens ögon och visat dem åtminstone en del av det stora ändamålet för vilket den nya nationen hade konstituerats? Han var försvunnen, han visade sig aldrig mera, och hans identitet förblev okänd."

För mig är det uppenbart att den Mästare, som ledde och undervisade Ha-Wah-Tah, Is-Ra och Hiawatha spelade en roll vid tillkomsten av USA:s konstitution. Var han den okände mannen?

Vid slutet av en söndags - gudstjänst i början av White Eagle Lodges existens, kom en främmande dam fram till mig. Hon sade sig ha blivit uppmanad att ge mig ett litet guldmynt, som White Eagle ville att jag skulle behålla som ett tecken på vårt samarbete. Det var en halvdollar guld utgivet till minne av Konstitutionen 1789. På den ena sidan fanns huvudet av en nordamerikansk indian, vilken liknade White Eagle och på den andra en örn med orden: "Vi förtröstar på Gud". Hon sade också, att hon under gudstjänsten, när jag talade, hade sett en gestalt bredvid mig, som hon beskrev som en man i sina bästa år med ett fint intellektuellt ansikte, Vandyke-skägg och mustascher, klädd i sammetsjacka och strumpor från Tudor-perioden. Det passar precis in på den personlighet som en gång var känd som Francis Bacon. Han är, efter vad jag har skäl att so, en annan personlighet av Mästaren och den lärare, som arbetar med White Eagle, liksom en Mästare en gång arbetade tillsammans med Hah-Wah-

Tah, Is-ra och Hiawatha. Jag är övertygad om att han sände denna kvinna med det amerikanska myntet som ett litet bevis för att han stått bakom White Eagles och mitt arbete under många liv och bakom grundandet av föreningar, som arbetar för fred mellan nationerna.

Just när jag avslutat berättelsen om denna händelse och som en bekräftelse på mina tankar, kom ett rekommenderat paket som ur tomma intet med ett minnesmynt av president Kennedy. Också det med mottot: "Vi förtröstar på Gud" och med en örn på andra sidan myntet.

Somliga människor tycker illa om tanken att färgade människor kan vara utsända för att leda och hjälpa de vita. För dem tycks det vara en absurd idé att en "vild" indian skulle kunna ha någon kunskap eller uppfattning av värde för våra dagars intellektuella. Men många av dessa "vildar" utgör återstoden av en ras som i et tidigare skede var i besittning av hemligheter, vilka delgivits de andligen högt utvecklade och som finns bevarade ännu i dag. Vad som t ex kan förefalla som en barbarisk rituell dans, var i själva verket en gång en betydelsefull och mäktig ceremoni. De nu levande indianerna har kanske inte så stora kvalifikationer som andliga vägvisare, men deras förfäder var intellektuellt, psykiskt och andligt högt utvecklade och hade förmågan att se längre än den materialistiska, moderna människan. De begagnade sig varje dag av sina psykiska gåvor, vilka tillsammans med deras djupa kunskaper om naturlagar och ockulta lagar skall återuppväckas hos den framtida människan. Det är den sortens människor som kommer tillbaka till jorden som ledare och lärare, och det är tack vare detta som indianerna medverkar till människans pånyttfödelse. Det enkla djupet i Hah-Wah-Tahs lära skulle t.ex. väcka förvåning och förvirring hos många av dagens tänkare.

Frånsett detta visar våra dagars "enkla och mindre andligt utvecklade", färgade människor (indianer) ofta både ärlighet och plikt känsla. De vita har mycket att lära av dem när det gäller tolerans, uthållighet och trofasthet.

Låt mig här citera White Eagle beträffande indianer och andra tidiga raser:

"Här vill vi framhålla att indianerna var ett godhjärtat folk, en fin, ädel ras, närmare den Store Vita Anden i sina hjärtan än många av de kultiverade, intellektuella vita som ibland ägnar sig åt att jaga, döda. Ni behöver inte döda. Försök istället att leva på frukt och andra av jordens produkter; vilka är människans naturliga föda.

En sak fyllde indianens hjärta... moral skulle ni kanske kalla det. De var ärliga. Deras ord var bindande, och när andra raser behandlade dem annorlunda blev de chockerade. De var karaktärsfasta, pålitliga och uppriktiga. De hade stort moraliskt mod, deras moral var sannerligen mera högtstående än vad den vite mannen har eller har haft. Ändå tror man fortfarande att de var grymma och vilda. Men det var de inte förrän de blev illa behandlade. Inte förrän den vite mannen gjorde dem illa genom sin egen grymhet.

Den röde mannen skulle kunna berätta en hel del om naturens krafter för den vite mannen, och om han förstod dem, skulle de kunna leda till både andlig och materiell framgång. Det fanns en renhet, enkelhet, ädelhet, mildhet och trofasthet i indianens tillbedjan av den Store Vite Universelle Anden. Den osynliga världen är full av ockulta krafter, som utgör en del av den Store Vite Anden. De indianska ledarna, lärarna och de vise var mycket kunniga om dessa krafter. Somliga av dessa män kom till jorden från andra, mera utvecklade planeter. Dessa indianer gick i sina hjärtan den Store Anden till mötes, vilken de igenkände i alla dess manifestationer: i den växande säden, i regnet som var så viktigt för dem, i solskenet, i träden och de vilda blommorna. I hela naturens liv liksom också i alla mänskliga relationer såg de Givaren, Skaparen.

Indianen blickade därför mot himlen med erkännande av en Kraft. Han erkände en Kraft hos stjärnorna och planeterna, solen och månen, väl vetande vilket inflytande de hade på hans liv och livet på jorden. Han studerade naturen, vindarnas riktning,

regnmolnen och de fyra årstiderna och han såg en styrande Kraft med vilken han kunde samarbeta i harmoni. Vårt folk kunde nedkalla regn om så behövdes. De sådde sitt utsäde på rätt tid och hade sin egen metod att "göda" växterna. De kunde samla en viss, osynlig näring, ett vitt ljus, varmed de gav näring åt sina skördar. Vid vissa tider på året utförde de sina ceremonier liksom ni firar era kyrkliga högtider. Alla sådana ritualer utvecklar kraft och kan vara till stor hjälp om deltagarna tror på dem och hänger sig åt dem. Indianerna brukade utföra stora ceremonier då de åkallade den Store Vite Anden för välsignelse av deras skördar.

De visste att bland de osynliga krafterna fanns grupper av elementar- och naturandar. De är inte av mänskligt ursprung, fastän många av dem liknar människor; ty deras mål är att bli likvärdiga med människor och ser människan som sitt ideal. Indianerna vädjade därför till sina vänner naturandarna om hjälp. De förstod att de måste vara vänliga mot andra varelser och tacksamma för deras hjälp när det gällde deras skördars tillväxt. De behandlade också jorden kärleksfullt, ty jorden är livets sköte, den stora Modern, där de sådde sitt utsäde för att få den föda utan vilken den röde mannen måste dö.

Detta bevisas enligt vår åsikt av myter och av stenar i form av en moder med ett litet barn i sina armar. Sådana monument är svårt sönderfräta, så gott som söndersmulade, men man kan fortfarande spåra tillbedjan av den Stora Modern i dem.

Indianerna hade hemliga kunskaper om jordbruk, de visste hur man brukar jorden och hur man utvinnet dess slumrande möjligheter. "Varför låter ni inte oss få del av dem?" frågar du kanske. Vårt svar är, inte förrän människan har nått ett utvecklingsstadium bortom girighet och själviskhet. Hon har ej övervunnit det stadium där hennes enda tanke är lönsamhet, och skulle bara förgöra sig själv om hon försökte begagna sig av dessa kunskaper.

Den röde mannen vet en hel del om medicin. Våra medicinmän var underbart kunniga, men de har blivit misskrediterade och värdefulla kunskaper om örter, blommor och barken på träd har gått förlorade. De använde naturens egna läkemedel mot alla kända sjukdomar, och när den moderna människan kan förstå och gör på samma sätt, skall hennes kropp snart återvinna jämvikt.

Sjukdom, såsom ni känner till den för närvarande, är ett resultat av okunnighet och felaktigt levnadssätt. Människan bryter mot Guds alla lagar inte bara när det gäller att äta - utan också att handha själva livet, i hennes sätt att bruka jorden, vattnet och luften, allt är förgiftat. Människans tankar är förgiftade.

Det är därför som vi kommer tillbaka från det andliga livet för att bibringa er lite vetande och få er att lyssna och pröva våra idéer om rätta tankar och god vilja som leder till rätt handlande. Det ger kontroll över nervsystemet, rätt andning och ett lugnt, stabilt liv.

Kan ni föreställa er en gammal indianhövding som råkar i panik och rusar omkring? Försök föreställa er honom i hans utrustning när han i tystnad träder in i cirkeln bland sitt folk, stilla vandrar han omkring, sprider rökelse och välsignar dem. Se honom framför er där han står med uppåtsträckta armar och åkallar Skaparen om kärlek och välsignelse. Kan ni höra det taktfasta trummandet av oräkneliga indianer som skall följa honom i ett givet ögonblick i en sjungande procession? Vad sjunger de? Kan ni inte tänka er det? De sjunger i harmoni med livets egen rytm. De sjunger det stora AUM, och nedkallar Andens kraft, som skapar och som till och med attraherar luftströmmarna för att bringa något alltigenom gott, en fysisk och andlig välsignelse av de församlade stammarna.

Folk har, kort sagt, en alldeles felaktig uppfattning om indianernas karaktär och temperament och det liv de levde innan de blev så gott som utrotade. Men ingen skall klandras för det. En ras föds med en viss kroppstyp, vissa karaktärsegenskaper och en plan i

hjärtat. I dess natur, personlighet eller rasegenskaper, antingen den vet om det eller ej, bär den en vetskap om sin mission. Allt sedan tidens begynnelse på jorden (du anar inte hur länge sedan det är) har det funnits otaliga människoraser, och alla har de medverkat till livet i dess helhet. Det är omöjligt att beskriva de många strålar eller linjer av liv och intelligens, som har bidragit till det liv som människan lever idag. Men om du föreställer dig ett spindelnät, men mycket mera komplicerat, och om jorden som ett klot med dessa sammanvävda linjer, kan du få en svag aning om hela planens invecklade beskaffenhet. Inte ens då kan du se den mångfald av bidrag från olika raser, som har bragt din mänsklighet till dess nuvarande plats på evolutionens skala.

En gång levde en indian som kunde se längre än sina yngre bröder, emedan han en gång hade inkarnerat som ledare för människorna, vars mission var att skapa ett enda stort nationernas brödraskap bland sitt folk. Han lyckades med denna uppgift och lärde sina yngre bröder hur de skulle leva i fred tillsammans. Samma indianer arbetar nu, fast de befinner sig i andligt tillstånd, bland människorna för att skapa ett sådant nationernas brödraskap. En gyllene tidsålder skall komma. Vi har beskrivit spindelväven, sammanvävd av myriad av trådar, som bildar det invecklade mönstret i en människas liv. Det är vad som händer. Det händer i det stora universum, i andevärlden, i de andliga varelsernas sfärer.

Du kan lära av de oräkneliga miljonerna stjärnorna på himmelen att du är en del av ett vidsträckt helt och evigt liv, att livet fortsätter och fortsätter och att du, om du har den rätta inställningen - och om du handlar som du bör, färdas stadigt ditt liv mot den gyllene, gyllene verkligheten."

GROTTAN I BERGEN

Människan är inte van vid att uppnå materiella fördelar eller framgång utan hårt arbete och stora ansträngningar. Samma regler gäller för andligt framåtskridande. Ingenting kommer till den late, men ovärderliga skatter väntar den brinnande ande, som vill sträva ihärdigt framåt i sitt sökande efter sanningen.

När jag tänker på andlig utveckling frammanar jag för min inre syn Sfinxen, vilken dels är ett fyrfotad djur, dels en fågel och dels en människa, och som symboliserar människoandens förmåga att höja sig på meditationens vingar bort från materien till medvetande - sfärer, som omfattar all kunskap och all visdom.

Denna symbol var gemensam för människorna i Atlantis, Maya-folket, egyptierna och andra gamla folk. Det bevingade djuret, den bevingade människan eller den bevingade solen har man funnit i tempel, vilka fortfarande finns i behåll i olika delar av världen. En av monoliterna i stencirkeln i Carnac i Bretagne har formen av en väldig fågel eller ett bevingat djur. Alla dessa symboler visar att människan under sitt jordeliv skall höja sig från den jordiska naturen till de högsta mysterierna. Mysterie skolorna har i alla tider förmedlat denna kunskap, vilken endast kan vinnas genom renlevnad, som sätter människan i stånd till att svinga sig upp till högre världar. Men sådana själsresor kan endast företagas efter mycket möda och ständig ansträngning. Somliga av dessa uppgifter möter oss i våra dagliga erfarenheter, andra kommer till oss i den träning i själslig disciplin, som krävs före invigningen. Men när medvetandet har befriat sig från den lägre naturen, är själen fri att upptäcka det tidlösa universum. Den får erfara glädjen i livet, i de högre världarna **och kan**

föra med sig minnet av dessa er farenheter tillbaka till jorden. Poeter, filosofer, visa män och helgon i alla tidsåldrar har färdats i Ljusets riken och upptecknat de sanningar som de upplevt där.

Till att börja med undervisades jag i den rätta metoden för meditation av en lärare från Orienten, vilken fyllde min själ med sitt ljus och sin kraft, jag lärde mig att höja mig genom huvud - chakrat till subtilare världar och där läsa de eteriska uppteckningarna av tidigare liv. Om sökaren inte har tillgång till en sådan lärare, är det svårare för honom att snabbt och medvetet höja sig till ett högre plan. *Sinnet måste först bli stilla, och ett tillstånd av inre frid etableras.* Det måste finnas en medvetenhet om Gud - eller av ren kärlek i ens allra innersta. Kroppen måste vara upprätt, händerna knäppta över solar plexus eller med de böjda fingertopparna vilande i mitten av bröstet i nivå med hjärtat. Andningen bör vara djupare än vanligt. *Vid varje inandning bör sökaren föreställa sig en stråle av rent vitt ljus, som strömmar in i kroppen från en sol eller stjärna* och vid utandningen se hur det Stora Vita Ljuset strålar ut från kroppens centrum. En outtalad, tyst bön bör stiga upp från hjärtats inre och innesluta mänskligheten i kärlek och frid.

Medvetandet hos den som utstrålar ett sådant ljus och en sådan kärlek höjs automatiskt, och själen, befriad från det jordiska sinnets begränsningar, kan höja sig genom de astrala till de mentala och himmelska tillstånden.

Sedan jag övat mig i meditation en längre tid, tog White Eagle mig med till sitt hem. Det tycktes mig som om jag svävade allt högre upp liksom en fågel. Tillsammans färdades vi genom töcken och dis till vad som föreföll att vara en enorm höjd. Så klarnade dimman, och vi befann oss vid stranden av en stor sjö strax efter soluppgången. Nu var luften kristallklar, solen värmdde både marken och oss. Bergens väggar reste sig brant från sjön och morgonens skuggor gav löften om strålgans med den ljusnande dagen. Tystnad och frid rådde i våra själar.

En näver -kanot med för och akter graciöst formade, väntade oss i vattenbrynet. Vi steg ner i den och gled över det blå vattnet, som var så klart att man kunde se sjöbotten. En hel annan värld uppenbarade sig för mina ögon, ty därnere i vattnet växte plantor med små blommor och där låg färgade stenar som glänste likt ädelstenar. När jag såg upp, såg jag barrträd på stranden som vi färdades mot. De växte i mörkgröna grupper på bergs -sidorna, och jag kunde nätt och jämnt urskilja en stig som slingrade sig mellan dem. "Innan vi börjar vandra uppför", sade White Eagle, "ska vi vila och förfriska oss." Han tog min hand och ledde mig till en grotta, en viloplats med silversand, söm var beströdd med mossa, små- växter, utsökta snäckor med två viloplats urholkade efter mänskliga former och med kuddar av grön mossa för huvudena. Ett källsprång sipprade genom en naturlig kanal ner mot sjön. Vi kupade våra händer och drack av det kristallklara vattnet.

Vi satt vid ingången och blickade ut över den stilla sjön, medan vi tog emot det ljus som strålade ut från hela naturen. Jag hade ingen annan önskan än att få stanna på denna vackra plats. "Är det här himlen?", frågade jag.

"Det är himlen för dig just nu", svarade White Eagle. "Men himlen är stor. Du kommer att upptäcka många himlar. Alla platser där du finner fullkomlig harmoni och där du är medveten om enheten med kosmos - är himlen."

"Då behöver vi inte fara långt från jorden för att finna den?"

"Nej. ***Himlen är ett tillstånd av medveten lycka***, förverkligad i olika grader i själen. Den finns överallt där du är lycklig i förhållande till måttet av ditt medvetande. Du kanske tror att himlen är långt borta, men det var Guds mening att människan skulle leva i himlen redan på

jorden. När han skapade liv, försatte han människan i ett tillstånd av salighet. Det är sorgligt att människan förlorat denna hemlighet och nu måste genomleva otaliga tidsåldrar med att försöka återfinna den."

"Kommer det att lyckas för dem, när de har fallit så lågt?"

"Ja, men bara genom smärta och den glädje som mänsklig kärlek kan bringa. Människorna undrar varför Gud tillåter lidande. Skälet är att människans ande väcks genom lidande och det långa äventyret med att återvända till himlen börjar."

"Jag antar att hon måste gå ensam, White Eagle?"

"Nej, mitt barn, inte hela tiden. Det finns platser där dina andliga följeslagare kan sluta sig till dig, platser där själen kan vila en lång period i gemenskap och lycka."

Vi begav oss i väg på stigen, och när vi hade gått ett stycke, började jag förstå vad han menade. När jag såg tillbaka, såg jag olika liv jag hade levat. Somliga var välsignade med mänsklig gemenskap när jag hade givit healing, skönhet och lycka till världen, somliga var mörka och i avsaknad av sol, ytterligt själviska och olyckliga liv. "Ja", sade White Eagle, som läste mina tankar, "det är synd att människorna skall gå miste om så mycket på grund av självrådighet."

Vi klättrade vidare. White Eagle förde mig i meditation till snöklädda höjder, där vi omslötts av ljus. Nu befann jag mig i Mästarens ashram, i ett T-format rum vars ena ände hade formen av ett altare, medan den längre, bredare delen med ett fönster mittemot altaret, var möblerat som en arbetsrum med väggar klädda med böcker och en persisk matta på golvet. Ett runt tebord var dukat med kinesiska skålar och jag lade märke till två kinesiska stolar. Den ena var ovanligt graciös, och på den satt en tibetan i djup meditation framför altaret. Han var klädd sin ordens gula munkdräkt. Hans ansikte uttryckte utsäglig frid, oändlig visdom och en charmerande humor. Framför honom stod en gyllene Buddha i naturlig storlek. Jag såg inte bara den solida metallen utan också ett eteriskt ljus, som strålade ut från gestalten med en sådan värme att det liknade eldflammar. Tibetanen förblev i kontemplation en stund, varefter han återvände till sitt vanliga medvetande, reste sig och kom fram till mig med utsträckta armar för att hälsa mig som en gammal vän. Visserligen hade jag börjat vänja mig vid omgivningen, men han måste ha sett att jag var påverkad av dess styrka och skönhet, och han gjorde därför allt vad han kunde för att jag skulle känna mig tillfreds och glad i hans närvaro.

Han ringde på en tjänare, som kom in och serverade te skålarna. Han gick ut igen, och jag bjöds att sitta mittemot min värd, som räckte mig en skål med den gyllene drycken. Jag har aldrig smakat något sådant, varken förr eller senare - det var en magisk dryck. När jag läppjade på den, kände jag ett ljus glöda i mitt hjärta. Min kropp slappnade av och kändes lätt och stark, tyngd och spänning försvann och livet pulserade genom mig. Jag kunde tänka med absolut klarhet, rummet, böckerna och möblerna såg om möjligt mer harmoniska och vackrare ut. Med högra handen under min vänstra armbåge reste min vän upp mig och ledde mig till fönstret. "Det som du ser", sade han, "är en manifestation av den eviga närvaron av de upphöjda och visa mästarna, som skyddar och styr över jorden. Bakom all hetsighet och passion, bakom skönhet, glädje och sorg i det liv som innebär människans utveckling - finns den eviga Fadern-Modern.

Skaparen bevakar människans värld, medan mindre gudar lever tidsålder efter tidsålder bland dessa tysta bergstoppar fjärran från världens larm, där människor dödar varandra. De är representanter för Guds lag, varigenom människan utvecklas från omedvetenhet om Gud, till

Guds-medvetande. Makten är den Högstes. Men dessa varelser ingriper aldrig i människans handlande, de ingriper aldrig för att förhindra hennes misstag. Ty det är genom dem som hon får kunskap om livet på jorden och i himlen, och lär känna sig själv. Gudarna ser i mänsklighetens smärta en gradvis utveckling av den individuella och kollektiva anden. De ser raser födas och dö, nationer höja sig och falla, cykler återvända. De ser hur myriader av själar kommer till jorden, hur de strävar till höjder av fulländning och sedan, när ändamålet med inkarnationen uppfyllts, ser de deras befrielse och fortsatta färd mot frihet. **Erfarenheterna har bringat dessa själar Guds-medvetande, det slutliga pris de vunnit efter oräkneliga år av möda på jorden.**"

Nu tystnade tibetanen och vi föll in i AUM-rytmen, det ljud varifrån livet kommer och till vilket det återvänder, det Ord i varje hjärta som ensamt kan skänka människan fullbordan. Vi tycktes vara en del av livsströmmen, det absoluta medvetandet. Tidsåldrarna låg öppna för min syn. Jag såg religionerna växa och försvinna, kulturernas uppkomst och fall. Jag såg vetenskapen avslöja sina hemligheter, och jag såg kontinenter störta i havet. Jag såg cykler avslutas och hur mänskligheten kämpade på sin färd genom dem mot ljuset.

Sedan visionen hade förbleknat frågade min vän mig om jag, efter vad jag hade sett, kunde finna att mitt eget jordeliv med dess begränsningar och svårigheter var mödan värt. Jag sade att jag kände mig ödmjuk och djupt tacksam över att ha blivit skapad som en del av Guds härliga kungarike - hur kunde vardagens små bekymmer få plats i ens tankar inför kosmos' storslagenhet? "Nu förstår ni", sade han, "varför era ledare så ofta försäkrar er om att allt är väl."

*

Viloplatsen på berget kallades Vita Korsets grotta, och jag fann ofta vägen dit utan White Eagles hjälp. Men jag fann honom alltid väntande på mig i ingången, och så är det alltid vid färder i andevärlden.

Vi går silverstigen upp till berget. Men ansträngningen att klättra är ingenting mot vad den skulle ha varit i den fysiska kroppen, ty den är mer lik en uppstigning med en linbana. Den har ofta påmint mig om sagan där Jack klättrar uppför bönstjälken och kommer till jättens kungarike. Jag tycker mig färdas uppåt i en osynlig vagn och komma till en ny värld, inte alltid densamma, men livet där visar vad livet på jorden skulle kunna vara. Det är nästan omöjligt att beskriva det, ett medvetandetillstånd, ett tillstånd som inte bara är fantastiskt, utan också där anden inspirerar till alla händelser i livet, det liv som har varit och som fortfarande försiggår.

White Eagle och jag har ofta klättrat upp till berget och befunnit oss i ett liv som levdes på jorden för länge sedan. En arkeolog sammansätter spridda fakta och framlägger en berättelse om ett förgånget levnadssätt, och han blir inte motsagd. Varför skulle inte det förflutna kunna rekonstrueras av fragment, som forskare finner under sina upptäcktsfärder i högre områden av medvetande. Man har sagt oss, och vi tror att det är så, att ingenting i universum går förlorat. Varenda atom av materia finns kvar, den bara ändrar form. Sådana glimtar av det förgångna, som jag haft förmånen att få, är inte bara glimtar av hågkomster som kommer och försvinner. Jag kan återkalla dem i minnet. Jag återförenas med vänner i förflutna liv, och ibland känner jag igen dem som följeslagare i mitt nuvarande liv. Det förflutna är inte den avslutna bok, som det var menat att vara. Minnen därav är invävda i vår nuvarande personlighet. Det är säkerligen till stor hjälp för oss att ett subtilare medvetande väcks inom oss, som kastar ett klarare ljus på oss själva sådana vi är och som driver oss till fortsatta an-

strängningar.

"Det är egoismen", säger White Eagle, "som spärrar vägen till mysterierna. Det är materialismen som stänger den gyllene porten till verklighetens värld."

*

Det kom en dag då vi besteg berget och trädde in i det Universella Templet. Jag har inte ord nog för att beskriva storheten, skönheten, högtidligheten i detta Universella Tempel. Jag kan bara säga att jag strax kom att tänka på graciösa björkar, vars stammar bildade pelare och dess grenar utgjorde det fina flätverket i taket. En djup tystnad omslöt oss. Vi såg ut mot fjärran, himmelska platser genom fönster skuggade av träd. Det tycktes faktiskt som om fönstren hade en magisk inverkan på min syn, ty jag kunde se in i riket av allt större härlighet.

När jag hade anpassat mig till omgivningen hade en del människor samlats. Till att börja med kände jag inte igen dem, men allt eftersom minnet vaknade kände jag igen dem alla som vänner i mitt nuvarande liv på jorden och vad mera var, jag visste nu att de var trogna följeslagare till min ande genom tidsåldrar på jorden och i himlen.

Sedan fick jag bevittna en ritual som ständigt företas av de själar som är redo för invigning till det Vita Broderskapet. Vi stod framför ett stort altare som strålade av ett gyllene ljus och när mina ögon förmådde att blicka in i ljuset, såg jag Kristus' gestalt. Från Hans hjärta sändes en gyllene ljusstråle, som lindades runt min handled och som sammanbundit min hand med min följeslagares. Sedan såg jag en kalk på altaret, som var omgiven av ljus, den Heliga Graal. Osynliga händer förde den till mina läppar, och jag tog emot den heliga nattvarden tillsammans med Kristus och den broder till vilken jag var bunden med den gyllene strängen. I detta upphöjda medvetandetillstånd kunde jag urskilja diffusa men bländande gestalter av den Stora Vita Lodgens bröder, som fyllde templet med sin strålgans.

Nu kunde jag helt klart se att när själar är förenade i ett sant brödraskap - kan ingenting, vare sig tid eller avstånd, död eller förändringar - skilja dem åt. Åter och åter under tidsåldrarna möts de och minns varandra, även om minnet kan vara vagt på jorden. Vi utgör i sanning och för alltid - en enda familj, och vad den ene gör av gott eller ont har inflytande på alla de andra. Det är då av yttersta vikt att bröderna ansluter sig till universums Stora Arkitekt och Hans plan. Byggmästare i Hans tjänst får inte försumma att planera för mänsklighetens på nytt - födelse. Nu såg jag det svarta och vita, det goda och det onda i mina egna förgångna liv, och jag förmodar att de svarta och vita rutorna i golvet där vid stod, redo för invigning, symboliserade detta.

Det var medan jag befann mig i detta upphöjda medvetande tillstånd som jag med hjälp av "*De Invigda*" i minnet fördes tillbaka till ett liv jag hade levt som indian av Maya-rasen. Denna erfarenhet återupplivade en serie av händelser, och när jag återkallar minnet av mina följeslagare och händelser i detta föregående liv, insåg jag att jag då lade grunden till hela mitt livsverk. Med "hela livet" menar jag min själs på varandra följande inkarnationer. Det var för den skull som jag fick förmågan att återuppliva dessa minnen. Ännu i dag kan jag känna igen några av mina följeslagare och bröder från dessa Maya-dagar, och de samarbetar fortfarande med mig för att fullborda den heliga planen att hos människorna återuppväcka den Gamla Visdomens förlorade hemligheter. Min hågkomst av tidigare liv har till ändamål att visa att "*De Invigda*" fortfarande vägleder och hjälper mänsklighetens andliga utveckling.

I

Den befjädrade ormen

MINESTAS HEM

För många år sedan levde vissa tidiga Maya-indianska stammar vid en biflod till Amazonfloden under Anderna. Man vet mycket litet om dessa gamla folk, deras historia, vanor och civilisation, fastän jag i minnet kan återkalla de viktigaste händelserna av mitt liv lika tydligt som jag kan minnas händelser i min barndom i min nuvarande inkarnation. Av någon anledning framstår scener från förgångna liv klarare i form, färg och detaljer - än erfarenheter i min nuvarande inkarnation. Ju mera avlägsna i tiden desto klarare i mitt minne.

Jag vet inte hur lång tid det tar för klimatet och vegetationen i ett landskap att förändras, men jag ser min dag i ett halv-tropiskt land under en djupblå himmel, ett rikt och fridfullt land likt Paradisets örtagård, och den stora floden var säkerligen Amazonfloden. Vi kallade dalen "Willomee" som betyder: 'fridens ande är alltid med oss'.

Min fars hem var en lång, låg stenbyggnad av ovanlig stil, med många rektangulära fönster och dörrarna rätvinkliga som en triangel. Mönster i sten dekorerade byggnaden, särskilt runt dörrarna och fönstren. Blommande klängväxter klättrade över portvalven.

Huvud med fjäderprydnad på en mur bland ruinerna i Pajaten, Peru.

Olika slags frukter hängde i klasar på buskar och träd, som växte i kringmurade gårdar runt huset. Detta mitt hem kan mycket väl kallas ett palats, ty min far var hövding och kung. Familjen, som bestod av min far och mor med deras fem barn, bodde i huvudbyggnaden i mitten.

Jag minns min mor som en ovanligt vacker kvinna, mild, klok, kärleksfull och älskad av alla. På den tiden vördades modern i hela landet, och särskilt kungens maka, därför att hon var mor till hans barn, emedan hon tänktes vara utrustad med samma egenskaper som den Högste. Min mor, som själv var dotter till min fars företrädare hövdingämbetet, hade blivit fostrad och utbildad som det anstod hennes ställning. Den andliga träning hon fick genomgå var ovanligt sträng, fastän den förmedlades på ett vist och kärleksfullt sätt. Jag var den äldsta dottern och hade fått namn efter henne, Minesta. Sedan kom en bror, två systrar och sist min bror To-Waan, som hade en hedersplats i familjen i sin egenskap av medarvinge till tronen.

Från palatset hade man utsikt över vårt indianska samhälle utefter dalen och på bergsslutningen. Från min favoritplats på trappan, som ledde till en inre gård i hövdingspalatset, kunde jag se grupper av små hus i vit sten byggda på samma sätt som palatset, vart och ett med skulpterade dekorationer runt fönsterramarna och alla med den vinklade dörren. Buskar och klängväxter frodades, bärbuskar, fruktträd och vinrankor

uppfyllde trädgårdarna.

De kungliga ägorna sträckte sig tvärs över dalen och upp mot berget. Otaliga lantarbetare, byggnadsarbetare, skrivare, tjänare, skraddare, vävare liksom präster och tempeltjänare bodde på egendomen, var och en med sitt stenhus och ett stycke jord. Bosättningen var inte olik en trädgårdsstad i livliga färger och skönhet.

Dalbottnen var ofta täckt med vilda blommor. Vilda svärdsiljor blommades i olika färger, där blått dominerade grupper som kontrasterade mot de purpurröda och mörkblå bergen med snötäckta toppar. Jorden var bördig och gav ett överflöd av säd och grönsaker. I den breda floden vimlade det av fisk och kött fanns i riklig mängd för dem i stammen som inte var vegetarianer.

Både männen och kvinnorna prydde sig med smycken, vilka ofta utgjorde prov på högt uppdriven handskicklighet, i förhållande till deras rand och ställning. Människorna var mycket måna om sitt utseende och de var allt annat än råa vildar när det gällde klädedräkt och vanor. Kvinnorna var särskilt vackert klädda i brokiga dräkter, och färgämnen fick de från ört- och buskrötter eller ibland från bär i olika färger, ibland också från lavar som växte i bergen. Den tidens konst och hantverk skulle med framgång kunna tävla med vår tids i fråga om kvalitet och design.

Indianerna hämtade många slags gnistrande stenar i olika färger och glans från grottor, klyftor och gruvor i bergen och använde dem rikligt när de dekorerade tempel och salar för undervisning eller invigning. Somliga av de skålar, muggar och fat som vi använde i mitt hem hade huggits ut, slipats och polerats ur ett enda block av äkta eller halväkta sten. Andra redskap var skurna i vackert ådrat trä eller formade för hand av lera från stranden och sedan brända. En del hantverksprodukter var handmålade och lackerade eller glaserade genom bränning i ugnar upphettade över koleldar.

Metaller, särskilt guld, smältes i små smältdeglar över en ugn, och metallen hälldes i gjutformar av sand och formades till koppar och skålar för måltider vid högtidliga tillfällen.

En viss sten som liknade vår kalcedon ansågs särskilt helig, då man trodde att den besatt speciellt magnetisk kraft som kunde nedkalla det Stora Vita Ljusets välsignelse. Hela altare var uthuggna ur väldiga block av denna blåa sten och i vissa fall förskönade av ädelstenar i olika nyanser, i form av symboler som representerade något andligt inflytande och som kunde ha en ofantlig effekt på den bedjandes fysiska, mentala och andliga tillstånd.

En symbol som användes oftare än andra var triangeln i en cirkel. Den representerade Fader-Moder Gud och deras Son, den treeniga gudomen inom en cirkel av universell kärlek.

En mans och kvinnas äktenskapliga liv, välsignat med barn, symboliserades av den treeniga gudomen. Treenigheten av man, kvinna och barn, en bild av tre i ett, ansågs gudomlig, välsignad och helig. Det är kanske skälet till att det moraliska system som i senare tider praktiserades av de nordamerikanska indianerna erkändes som högsta egenskap hos en ädel ras.

Sådan var ramen omkring bilden av mitt liv i Syd-Amerika. Underligt nog har jag ingen känsla av att det ligger långt tillbaka i tiden, utan jag har mera en känsla av välbehag som om det vore en del av min existens i det eviga *nuet*, vari jag levde, och skall leva om igen.

Ibland ser jag mig själv som ett barn som leker med andra ljushyade barn eller som en ung flicka som sitter och broderar. Denna kärlek till broderier har jag fortfarande (en av mina hobbies är fortfarande handarbete). Ännu något senare tränar jag för tempeltjänst, jag lär visdomens konst och rättvist ledarskap. De påföljande åren medför äktenskap och moderskap. Sedan kommer mina dagars höst, och när tiden är inne lämnar jag min fysiska kropp. Och slutligen färdas jag över bryggan till det tillkommande, för att vila till min ”nästa livsdag” på jorden.

II

MINESTA OCH HAH-WAH-TAH

Bland alla mina minnen är bilden av min fars älskade ansikte det tydligaste. Det står inte i min makt att beskriva det, förutom att säga att han hade regelbundna drag, en stor och humoristisk mun som gav uttryck åt en ovanlig styrka. Inte heller kan jag beskriva hans ögon annat än genom att säga att de var ovanligt vänliga och milda med en glimt i dess djup. Jag såg dem nästan aldrig skjuta blixtar av vrede. Men när de gjorde det, vågade ingen opponera sig mot honom. Kanske var hans röst det mest oförglömliga hos honom. Den var låg och musikalisk. Han höjde den sällan, men varje ord var klart och tydligt. Ingen kunde någonsin glömma dess tonfall, kärlek, tillit och dess inspiration. Hans röst ägde en kvalitet, charm och en styrka som återspeglade honom själv. När Hah-Wah-Tah talade, fick han alltid sista ordet.

Vanligtvis var han iförd en vid, solgul klädnad, vilken var broderat runt halsen och ärmarna med mystiska symboler. Och på en snodd runt halsen hängde en utsökt vacker ametist, bestående av ett kors i en cirkel, ungefär 10 cm i diameter. Det bar han alltid på sig. I pannans mitt bar han en gyllene ring som symboliserade det "Altseende ögat". Men vid högtidliga tillfällen byttes ringen ut mot en konstfull huvudprydnad som liknade en krona av mjuka, vita fjädrar, vilka var minst 30 cm höga, medan juveler i olika färger, vilka alla hade en ockult betydelse, hängde i grupper om sju över öronen.

Namnet Hah-Wah-Tah betyder "Vis man" eller andlig ledare, någon som är högt älskad. Han förde sig med grace, kunglig men ändå ödmjuk, vis men ändå barnslig. Han härskade med visdom, och hans underlydande var därför nöjda och lyckliga. Och på det hela taget levde de i fred och bidrog till det allmänna väståndet. Varje familj hade sitt hem och sin jord i dalen eller uppe i bergen, och där levde de inte bara för sin egen skull utan också för den gemensamma välgången. Om en man växte till i visdom och uppnådde en auktoritativ ställning tack vare att han utvecklade sina gåvor, blev han belönad för framsteg i självdisciplin och andliga egenskaper.

Willomee blev ett fridfullt och harmoniskt hem tack vare de Vita Bröderna, de Befjädrade Ormarna, som under dessa år avslöjade många hemligheter för Hah Wah-Tah, om kraften och inflytandet från solen, månen, planeterna och konstellationer. Under tidens gång vidarebefordrade han dessa hemligheter till sina barn, vilka uppmanades att använda dem till välsignelse för mänskligheten. På Mayas alla områden var han känd som en fredlig kung, en far för alla. Långt fjärran ifrån kom människor för att lyssna till honom och lära om livets mysterier, döden och livet efter detta. Och ingen lämnade honom någonsin utan att ha fått ett eller annat visdomsord.

Min far regerade med orubblig rättvisa över de mindre stammarna, människor som nu antas ha varit vilda och krigiska. Men så var det inte på den tiden - innan mörkrets män bringade sorg, lidande och alla de sjukdomar som står i förbindelse med mörkrets krafter, till människorna. Jag minns honom i hans manlighets och visdoms fulla kraft. Jag minns honom vithårig men aldrig böjd under livets bördor. Jag skall alltid tänka på honom som en stor man, större och mildare än alla andra, med rum i sitt hjärta för många andra människors smärta och med en vänlighet nog för att omskapa hela jorden.

Jag kommer särskilt ihåg en morgon när jag på långt avstånd såg hans högväxta gestalt hälsa gryningen. Han var utanför dörren till vårt hus och hade händerna uppåtsträckta till en hälsning mot den uppåtgående Solen och den Store Vite Anden i världen. Han försummade

inte någon morgon att på detta sätt tacka Fadern, Modern och Sonen, den treenighet som han tillbad. Och den morgonen tycktes han, som han stod där och i enkel värdighet, personifiera Guds Son - en människa skapad till Guds avbild.

En dag såg jag min spegelbild i vattnet, en graciös indianflicka vars svarta hår var flätat i två tjocka flätor, som föll över skuldrorna. Hon bar en enkel, vit tunika med fransar vid knäna och axlarna enligt den vanliga indianska modellen. Hudens olivfärg, som skiftade i kopparrött, framhövdes av den vita dräkten och det svarta håret. Hals och armar pryddes av halsband eller armband av pärlor eller stenar. Min spegelbild hade ett gyllene band runt pannan med en praktfull juvel i mitten, en dyrbar sten som hittats i de höga Anderna. Samma juveler användes av stammens visa vid altartjänst i templen. Att jag bar denna sten, betydde att jag besatt ett inre eller andligt klarseende.

Så såg jag ut på den tiden. Beträffande min natur kommer jag ihåg att jag alltid vände bort blicken när jag mötte en främling, fastän jag inte kände mig blyg eller främmande, utan jag intog bara en tyst, intuitiv vaksamhet när det gällde människorna och de små varelserna i skogarna och floderna. Jag levde ett rikt inre liv, nära tingens hjärta. Och i mitt yttre liv tog jag med glädje emot allt som den sköna världen hade att ge.

Jag måste ha varit ett ovanligt barn. Så gott som allt det jag visste och allt som jag fick lära mig, fick jag genom min fars vägledning: Det betydde en ständigt pågående undervisning, vilken tycktes avslöja naturens inre liv som handlade om buskarnas, blommornas och trädens "själ". Jag såg att många ting som människorna anser livlösa, t.o.m stenblock, berg och jorden själv - är andliga manifestationer.

En gång en tidig morgon vandrade jag under en molnfri himmel ner till floden. Min favoritsittplats var en trädstam, som låg bland de vilda blommorna på stranden. Här kunde jag lyssna till källsprången, som strömmade ut från klipporna och jag kunde se stora och små vattenfall, helt nära eller långt fjärran, som spridde glittrande diamanter i solskenet. Strömmen kom virvlande från avlägsna höjder, den kastade sig över väldiga stenblock för att kyssa och strö sina juveler på ormbunkar och vilda blommor på sin väg mot den stora floden. På somliga ställen var den vit av skum och slungade sina solbelysta droppar högt upp. På andra ställen flöt den jämn, slät och mörk.

Jag kunde identifiera mig med vattnet. Det tycktes sjunga och eka i min själ. Jag kunde sammansmälta med de snabbt rinnande strömmarna liksom med blommorna, de små ludna djuren och andra varelser. Min själ hade förmågan att flyga, och jag kunde svinga mig upp med fåglarna, mina bröder som med mig delade det liv som skänkts av gudarna. Hade jag inte fått lära att smärta eller skada som jag förorsakat någon varelse i sinom tid skulle bringa mig själv samma smärta.

Sådan var den lära som jag fått av min far.

*

Hah-Wah-Tah kom ofta och satte sig bredvid mig vid floden, och vi hade långa samtal eller också satt vi helt tysta. Jag lärde mig mycket tack vare denna gemenskap med honom.

En dag när jag satt och väntade, såg jag honom komma gående nedför stigen. Hans ansiktsuttryck var fridfullt och glatt. Medan jag väntade på honom, blev jag varse de små varelser, många kallar dem älvor, som lekte bland ormbunkar eller vatten - féerna som dansade i de skummande virvlarna och elementarandarna som var sysselsatta bland klipporna. En lustig figur hade blivit min speciella favorit, en dvärgliknande varelse som tycktes komma från ingenstans och som var klädd som Mayamänniskorna. Idag satt han på huk helt nära oss. "Vem är han?", frågade jag min far.

Hah-Wah-Tah tystnade och koncentrerade sig på sin inre syn. "Han är en jordande. De kan

leva oändligt många år i klippan."

"Men varifrån kommer han?"

"Förmodligen bor han i klippan, där du så ofta har sett honom. Han är en del av den, dess livskraft och ande. Som jag har sagt dig, har allting i naturen, inte bara träd, blommor, vatten, vind, eld, regn och moln - utan också klippor och stenar - sin egen livsande. Och alla natur - andarna är släkt med oss, om vi uppriktigt älskar och förstår naturen. De tycker om umgänge med människor, om människorna är vänligt sinnade. Och det är till hjälp i deras utveckling att lära av människorna och vinna deras tillgivenhet."

Förstår ni hur underbar, hur spännande sådana lärdomar gjorde naturen för mig?

"Det är alltså därför som denna elementar-ande gör sig så lik en liten människa som han kan?" frågade jag. "Varför är han så allvarlig och intresserad? Och varför kommer han så ofta när vi två är här?"

"Han vet att vi kan se honom, så han kommer i den skepnad som är lättast för oss att känna igen. *Människan är den högsta formen av fysiskt liv, skapad till Guds avbild, fastän Gud är alla varelsers Fader.* När naturandarna vet att vi är vänligt inställda och kan se dem och det vet de snart - uppträder de i mänsklig skepnad. Din lilla vän tycker om att bli sedd och igenkänd, därför att antingen han vet det eller ej så strävar han efter att utveckla sitt livsmedvetande genom att umgås med mänskliga vänner."

"Kan de höra och förstå oss?", frågade jag.

"Javisst."

Vi satt helt tysta och betraktade jordanden, som nu tycktes vara en smula generad över vår uppmärksamhet. Man kan nästan säga att han började smälta in i klippan. "Gå inte!" ropade jag och han blev tydlig igen. "Sade du att han är en del av klippan?"

"Ja. Liksom din kropp är det hus eller tempel vari din ande befinner sig, så är också klippan din lille väns hus. ***I och bakom den värld du vidrör och ser, finns en finare och vackrare värld. Ingenting i de båda världarna kan existera utan en livsande, vilken är en del av Gud, den Store Anden eller den Evige Fadern. Ingenting kan existera eller fortsätta att existera, varken klippor, stenar eller själva jorden, ej heller fåglar, fyrfotadjur eller människor - om inte ande eller livskraft finns inom dem och uppehåller dem.***

Det fanns kraft i min fars ord, och fastän de var milda tycktes de sjunka djupt i mitt minne och förbli där precis som om naturen själv sade mig sina sanningar. Jag har aldrig glömt dessa stunder, då flodens sång, insekternas surrande och vindens sus i träden tillsammans skapade en förtrollning. Men ännu mera sällsamt var det när min far avslöjade hemlighetsfulla ting.

Jag frågade Hah-Wah-Tah om min kära dvärg skulle dö en dag, liksom våra vänner människorna i byn måste dö.

"Ingenting dör", svarade han, "ingenting kan någonsin dö. Din lilla vän kan övergå i en annan form, när han är färdig med sin nuvarande, men det blir i ett mera utvecklat tillstånd. Han blir kanske en träd- ande, men hans innersta kan aldrig dö bort. Han förändras, utvecklas och växer i kunskap och förståelse. I sitt nuvarande tillstånd kan dessa små varelser tänka som vi kan tänka. De kan känna såsom vi känner, men inte med samma intensitet. Andra tänker åt dem."

Efter en stunds tystnad fortsatte min far: "människan har sin fria vilja. *Vi kan själva välja våra tankar, men de små varelserna i naturriket måste lyda sin härskare eller kung, som*

tänker åt dem. Liksom en härskare i jordiska kungariken stiftar lagar och upprätthåller dem, så sker det också i naturens värld. Människorna må kalla natur-kungarna änglar, ärkeänglar eller gudar. Så snart människan förstår och blir vän med sina bröder i naturriket, kommer de att samarbeta med henne och välsigna henne. Men om hon är hård och grym mot naturen, kan de skada henne eller till och med förgöra henne. Broderskap med alla är villkoret för lycka och överflöd."

Återigen satt vi tysta och insöp skönheten omkring oss. Plötsligt pekade jag på en punkt, där vattnet skummade och sprutade. "Titta! Älvor i vattnet, så små, så silver-glänsande! När solstrålarna faller på dem, skiftar de som regnbågen. De leker, har roligt och sprutar vatten på varandra. De för små pipor mot läpparna. Spelar de flöjt? Jag hör inte." Jag drog honom i ärmen. "Säg mig vad det är de håller på med."

Hah-Wah-Tah lyssnade. "Öppna dina öron", sade han, "för vattenbruset, fågelsången, vindens sus i löven. Lyssna intensivt, ty under dessa ljud finns tystnaden. Lyssna och du skall höra en rytm, en harmoni. Lägg ditt öra på jorden någon gång och du skall höra jorden mumlande. Gå nära ett vattenfall och under ljudet av plask och brus skall ditt inre öra höra en hemlig rytm. Det är den som vattenféerna ackompanjerar på sina pipor. Hela naturriket är en rytm, en Guds sång, och därifrån, från denna kraft, utgår vitalitet, livskraft och allting existerar däri. Molnen sjunger för varandra, där de flyger ovanför jorden. Solsken och regn förmedlar de himmelska ljuden, och de genljuder i allt som växer och i vattnet. Hela skapelsen håller takt med de himmelska harmonierna. Livet har sin tid för födelse, mognad, avtynande och död. Men det liv som dväljs i form pressar på och utvecklas ständigt. Och dessa små varelser, älvor, gnomer och tomtar är nödvändiga i människans skapelse och utveckling. De är de små bröderna, småfolket som alltid är redo och villiga att hjälpa oss. ***Människorna måste förstås lära sig att härska över dem, men inte genom trolldom och svart magi utan genom kärlekens magi.*** Skapelsens hela hemlighet ligger i detta mäktiga ord."

Hah-Wah-Tah satt tyst och tänkte. Efter en stund reste han sig, lade sin hand på mitt huvud och gick sin väg. Jag stannade kvar, helt överväldigad. På denna undrens dag tycktes den inre synen vara starkare och livligare än någonsin förr, och jag betraktade de små varelsernas lek utan att våga röra mig och nästan utan att andas. Grässtrån, ormbunkar och blommor var fulla av dem. Det prasslade och viskade, och de kröp på mig med alla tecken av vänskaplighet. Jag såg också andra, sällsamma små människor på klipporna, som var sysselsatta med små verktyg. Jag kunde inte se vad de höll på med, men jag förmodade att det var något slags "låtsasarbete" för att imponera på mig. Jag lyssnade till en mängd olika ljud som tycktes nå mig, inte genom öronen, utan genom någon annan del av huvudet. Jag kommer ihåg att jag tänkte att om jag höll fingrarna i öronen för att utestänga yttre ljud, skulle jag kunna höra de små varelserna bättre. Jag gjorde så, och ljuden hördes tydligare. Jag undrar vad de sade! Jag kan höra och se de små människorna inom mig nu. De måste i alla fall vara verkliga om de har ett så viktigt arbete som min far säger.

Nu bröts förtrollningen av ett annat ljud och jag vände mig om och såg min bror To-Waan närma sig. Den magiska timmen vid floden var över, men detta var en stor glädje. Jag var tacksam att få se To-Waan igen och sprang emot honom. Han hade varit långt borta under många månader, utsatts för stora faror. När han tog mig i famnen och kramade mig, var min lycka fullständig.

DEN VITA MAGINS BRÖDRASKAP

To-Waan, min yngste bror, en ståtlig ung man, vilken inte många av Maya-stammens medlemmar kunde mäta sig med vad gäller snabbhet eller skicklighet, sysslade med den utbildning som fordrades av honom innan han kunde efterträda Hah-Wah-Tah. Jag hade sett på honom med varm tillgivenhet alltsedan barndomen, eftersom jag visste att han skulle bli min man, när han behövde min kärlek som sin hustru, rådgivare och mor till sina barn. Hans utomordentliga styrka och skicklighet fyllde mitt hjärta med stolthet och beundran. Och när han var överlägsen mot mig, log jag för mig själv, ty utan mig skulle han inte lyckas med saker och ting så bra som han gjorde. Jag var också på det klara med att utan hans kärlek och styrka skulle jag inte kunna leva, ty jag måste också genomgå hård träning och svåra prov innan jag kunde anses lämplig att regera tillsammans med honom när tiden var inne.

To-Waan hade just kommit tillbaka från en resa utan följeslagare, vilken var avsedd att pröva hans styrka, hans tapperhet och skicklighet till det yttersta. Han hade gett sig in på att klättra uppför hittills obestigna bergstoppar, att utsätta sig för kyla och oväder, att spåra upp broder Björn ansikte mot ansikte och skrämma honom så med modet i sitt eget hjärta att björnen nekade att slåss. Sådana prov utgjorde en del av den träning som en ung, tapper yngling måste genomgå, för att kunna bli hövding. Man trodde att en man som visade osjälviskt, fysiskt mod, också skulle vara renhjärtad och beslutsam.

Vi satte oss på en stock vid floden och Tu-Waan började sin berättelse.

"Jag följde floden", sade han, "ända tills den förlorade sig bland klippor och stenblock, så att jag måste lämna den. Dag efter dag klättrade jag. Om nätterna sov jag något i grotta och fortsatte att klättra nästa dag. Ibland kom jag ner i en klyfta, och måste klättra, och klättra upp igen, tills jag föll ner på marken och somnade.

En gång när jag vaknade, stod solen högt på himlen. Jag satte mig upp och såg mig omkring och upptäckte att jag befann mig i utkanten av en tallskog, där träden reste sig skyhögt, de var raka och höga som pelare i ett tempel. Jag kravlade mig upp och vandrade in bland tallarna, vilka kom mig att tänka på förtrollade skogar.

Snart kom jag till ett hus eller ett kapell byggt av sten, vilket var vackert och smakfullt utformat. Det var överraskande att finna en så vacker byggnad vid foten av en vild och tydlig outforskad bergskedja. Och då, medan jag betraktade den, kom en man emot mig, en man vars like jag aldrig hade sett. Han var högväxt och iförd en vit klädnad, som var broderad med guld och han bar en krona av örn - fjädrar på huvudet. Hans ansiktsuttryck var fridfullt, hans ögon lyste med ett obeskrivligt ljus och hans röst hade ett tonfall som förvandlade hans tal till sang.

"Främlingen förde mig till sitt hus", fortsatte To-Waan, "och gav mig mat och lät mig vila. Sedan förde han mig till ett altare på den inre gården, där andra präster var sysselsatt med arbeten av olika slag. "Kommer du ihåg det här altaret?", frågade han. Jag tänkte skarpt men kunde inte komma ihåg det, fastän jag visste att jag hade varit i det här templet förut och träffat denne man.

"För många år sedan", sade han, "följde din far, hövdingen Hah-Wah-Tah, den stig som du har gått och klättrade uppför klipporna med dig på ryggen. Han förde dig till mig och det Vita Ljusets Bröder som bor här."

"Vem är du då?", frågade jag.

"Jag heter Menes". Menes betyder en vis man, som du vet. "Jag är en av den Befjädrade Ormens präster, och du, To-Waan, blev nästan från födelsen utsedd till en av Brödraskapets tjänare. Din far förde också din syster Minesta hit, och hon utsågs också till att tjäna Ljuset. Ni skall tillsammans tjäna ert folk."

"Då var det inte av en slump som stigen ledde mig över klipporna genom tallskogen och

till templet?", frågade jag.

"Nej, det var det inte. Du lydde Andens röst. Du kände dig oemotståndligt dragen hit, fastän du själv trodde att du kom av egen fri vilja." Medan Menes talade, kände jag den magiska kraft som utstrålade från honom och från hela platsen. Träden, blommorna och gräset tycktes pulsera av livsglädje. Färgerna däruppe på höjden var sådana att jag aldrig hade sett något liknande härnere hos oss. Hela naturen var mer strålande och skönare på denna magiska fläck. Då sade Menes, i det han lade handen på min axel: "Jag ska visa dig någonting." Han ledde mig fram till kanten av ett bråddjup, som var så högt och brett att hela världen tycktes ligga framför mig. Han rörde vid min panna och väckte en vision. Det förflutna och framtiden låg öppna för mig.

"Jag såg tvärsöver stora slätter, som sträckte sig från bergens fot till stora hav. Och tvärsöver haven såg jag en ö- kontinent, med bördigt land, vilket odlats av många stammar, medan andra levde i ljusa städer med tempel på höjderna. Folket och landet föreföll ljusa till att börja med. Men när jag såg närmare efter, såg jag korrupktion i tempen - en korrupktion som fyllde människans hjärtan, så att till och med jorden blev oren. Och jag såg eld och förödelse ligga på lur under land och hav. Då upplöste flammorna jorden. Berg föll över ända, och hav sköljde över städerna. Jag betraktade allt tills en stad återstod. Några få fortfarande renhjärtade män, sådana som Menes, seglade bort från det som fanns kvar på höjderna, de högsta bergstopparna och de vita tempel som fortfarande stod på dem. Dessa män blev räddade, därför att de fortfarande följde den Vita Magin. Det betyder att de aldrig hade använt sin magiska förmåga för gemena syften, utan de hade alltid använt den till att välsigna och hjälpa människorna. De räddades därför att de var osjälviska i sitt tjänande, medan andra, som använde magin till att härska över människorna, sveptes ner i floderna. Själva den kraft, genom vilken deras häxkonster hade lockat dem till själviskhet förgjorde dem.

Nu såg jag århundradena rullas upp framför mig i den vision som Menes hade väckt till liv inom mig. Fartyg med de vita magikerna seglade mot norr, öster och väster, och dessa magiker förde trolldomens hemligheter utöver hela världen. Somliga kom till ett solbelyst ökenland med en stor flod och där växte fram ett rike befolkat av det Vita Ljusets efterföljare. Hah-Wah-Tah och vi två skall bo där, i ett land som heter Egypten.

Ett annat skepp seglade norrut till en liten grön ö omgiven av hav och klippor, där den Vita Magins präst gick iland bland vita människor. Ett ännu större kejsarrike skall skapas från denna ö bestående av en kedja av länder runt hela jorden, och vi tre skall leva där. Jag såg att de kunskaper och den mystiska sanning som prästerna tog med sig skall bli frön till makt och visdom, varifrån detta samvälde av fria folk, denna ras som skall kolonisera en hel värld skall växa fram. Och därifrån skall ännu en annan vit ras växa fram på en kontinent norr om vårt eget land.

Allt detta ligger i framtiden. Men när jag återigen såg tillbaka på det förgångna, såg jag ännu ett annat skepp som seglade västerut i den sjunkande solens sken och Menes var ombord tillsammans med andra män, som var klädda i vitt och guld. De tog sig uppför en stor flod och byggde genom magisk kraft ett tempel på höjderna. Jag kände Menes då som en man som var ämnad att leva och härska under århundraden. Jag såg honom som en mästare med sällsamma krafter. Han sände ljus - strålar och kärlek till varje människa som var osjälvisk nog att attrahera dem, så att den själ som en gång mottagit dessa, skulle utvecklas och växa, sedan kanske slå in på invigningens branta väg och efter stränga prov och under en enda livstid, fullborda det som vanligen tar många inkarnationer. En del skulle vara omedvetna om strålen eller med sin vilja avvisa Mästarens hjälp. Var och en kan själv bestämma, det står honom fritt att välja.

Jag vet inte, Minesta, hur lång tid jag tillbringade med att se in i det förgångna och in i

framtiden. Kan hända befann jag mig i trance, som varade flera dagar, medan jag tycktes leva i denna visionernas värld. Det kan också bara varit en kort tid - jag vet inte. Men det som jag har berättat för dig i korthet, föreföll att vara en lång tid.

Det var över. Menes sade att vi måste gå tillbaka till templet. Jag stannade där många dagar med de Vita Bröderna. Och jag skall aldrig glömma vad jag lärde mig ifråga om det gemensamma livet där, ej heller vad jag upptäckte under timmar av betraktande, när det gällde förbindelsen med den andliga världen. Men den dag kom till slut, när man sade mig att tiden var inne för mig att återuppta mitt liv bland människorna och pröva det jag lärt däruppe i bergen - ute i det praktiska livet. Innan jag gick, blev jag kallad till den Äldre Brodern och prästen. Jag knäböjde framför honom och fick som en makt - utövande uppgift att arbeta för människorna. Därefter sade jag farväl till Menes och Bröderna, och med deras välsignelse i hjärtat kom jag tillbaka till dig och föräldrarna. Jag kom i trygghet på snabba fötter och glädje hjärtat."

"Och tänk", sade jag, "att vi båda blev förenade med denne kraftens och ljusets man, och med templet när vi var små. Tror du att det sammanhänger med den synens gåva, som ser bakom skepnaderna in i naturen och människornas hjärtan? Och jag som trodde att jag var ensam om det! Jag trodde att det var tack vare min egen förmåga som ljusets världar låg öppna för mig!"

To-Waan sade mig att längre fram, vid en viss tidpunkt, skulle en kallelse åter komma, och vi skulle gå med HahWah-Tah till templet. Han visste inte hur länge det skulle dröja, men vi måste förbereda oss i tålmod tills kallelsen kom. "Och nu", sade han, "har vi mycket att tala om med far och mor."

STEN- OCH SOLDYRKAN

To-Waan och jag talade ofta om det Brödraskap som levde högt uppe i bergen i sin helgedom bland de höga barrträden. Och vi väntade så tålmodigt vi kunde på deras löfte om att kalla oss till att besöka dem tillsammans med Hah-Wah-Tah. Vi tänkte på deras stillsamma liv, deras dagar som de tillbringade med studier av de himmelska mysterierna och människans eget liv. De levde själva efter naturens lagar och planen hos Universums arkitekt, såsom den hade avslöjats för dem, nämligen att de skulle verka för det naturliga och andliga livets utveckling på jorden. Vi tänkte på dessa män med förundran och vördnad, vilka så tålmodigt strävade till den Stora Vita Andens ära och som gjorde allt vad som stod deras makt för att hjälpa mänskligheten.

Hah-Wah-Tah hade sannerligen talat visdomens ord när han sade oss att de var budbärare vilka var sända av den Stora Vita Anden, Amaru, för att lära oss något av gudarnas visdom. Ty bland annat lärde de honom att människan tack vare lydighet under broderskapets lagar och rättfärdigt, skulle få förmåga att styra luft-strömmarna och vindarna och leda natur- andarna till att arbeta med gräs, växter och träd och därigenom säkerställa rika skördar av frukter och säd för dem som älskade dessa varelser. De hade också lärt prästerna bland Mayafolket vissa riter och ceremonier, som skulle bringa hjälp från de fem elementarandarna jord, luft, eld, vatten och eter.

Varken To-Waan eller jag skulle glömma de stora grupperna av människor från när och fjärran vid de olika årstidernas högtider, när alla stammarna deltog i processioner inne i templet, vilket var beläget ovanför Willomee. Genom att vara öppet för solen och vindarna och alla naturkrafterna, och med himlen som tak, intog det ett dominerande läge på en plåtå, varifrån man hade utblick mot horisonten av en bergskedja med snöklädda toppar.

En dubbel cirkel av stora stenar, vilka vägde många ton, stod djupt rotade i jorden som enorma pelare runt ett altare, vilket var utskuret från den heliga, blå sten som sades ha

kommit från solen. Stenarna i den yttre cirkeln hade placerats exakt så att de representerade konstellationer och planeter, och altaret i mitten symboliserade den av Maya-folket dyrkade Solen inom Zodiaken. Vårt folk dyrkade naturligtvis inte så mycket den synliga solen, vars värme och ljus gav oss skördar och frukt, utan mer den osynliga, andliga solen som ansågs vara den

synliga solens själ. Vi dyrkade inte heller så mycket de fysiska planeterna och konstellationerna, som änglarnas utstrålning eller det inflytande som vi trodde kom från dem. Och emedan ett sådant utflöde eller en sådan inverkan från solen, planeterna eller

konstellationerna ansågs ha inflytande på varje människas liv, var våra ceremonier och ritualer avsedda att frammana dessa krafter och att rikta dem mot folket, så att vi genom att tillbe naturen, vilken symboliserades av Solen och Zodiaken, också tillbad verkligheten bakom uppenbarelsen av de himmelska kropparna.

De stora stenarna i templet hade rests genom magi. Något annat var inte möjligt, då många av dem vägde många ton. Man trodde att stenarnas beståndsdelar eller element, huvudsakligen ren kisel, hade slungats ner eller manats ner genom magi från etern, vilken omger jorden som fått form och blivit placerade under kontroll av de andar som behärskar mineralriket och som arbetar under prästerna. Stenar med samma vikt finner man fortfarande i ruinerna längs Kordillererna, vilket är en gåta för forskarna.

(bilder/Kordillerna)

Den kunskap som heliga män delgav Maya-folket och som långt överstiger våra dagars kunskaper, spred sig till Egypten och Indien, där den kom till användning vid byggandet av tempel och pyramider.

De tre översteprästerna i Willomec-templet var utsedda till väktare av det Heliga Ljuset, vari anden var koncentrerad. Detta Ljus kom

inte från lågor eller brinnande ämnen. Det var en manifestation eller en koncentration inom mitten -altaret, och det strålade och lyste både dag och natt.

De största högtiderna var årstidsbetonade, och alla stammarna deltog i dem. Först inträdde en procession genom den västra porten, föregången av deltagare som bar frukt, säd och källvatten och andra människor som svängde rökelsekar med brinnande väldoftande örter.

Väl inne delade sig processionen, och med taktfasta rytmiska steg styrde den ena hälften mot nordost och den andra mot sydväst. Två stora cirklar av tusentals män och kvinnor rörde sig sålunda, den ena innanför den andra, som två hjul i motsatt riktning i perfekt rytm. Lovsånger och tacksägelse till Gud sjöngs under vandringen, vilken pågick dag och natt, först i cykler på tre gånger tre, vilket symboliserade treenigheten: Gudskraft, visdom och kärlek, tre gånger tre eller nio, den fulländade människans tal. Därefter kom en paus, en tyst väntan, varefter de båda cirklarna började röra sig igen, den ena i motsatt riktning mot den andra i perfekt rytm. Nu gick deltagarna runt fem gånger, återigen fem gånger och sedan ytterligare fem gånger, varvid de fem ronderna symboliserade och åkallade de fem elementens gudar eller härskare.

Sedan inträdde åter en paus, en väntan, medan kraften stadfästes i deltagarnas hjärta och själar. Därefter upprepades detta sju gånger sju, och under varje rond åkallades de sju änglarna från de sju planeterna. Man trodde nämligen att planet - änglarna kunde vara till hjälp för mänskligheten och därför gjorde man den sjufaldiga vandringen för ett sjufaldigt mottagande av änglakraft. Nu följde en cykel på tolv gånger tolv, denna gång avsedd för gudarna i de tolv konstellationerna eller tecknen i zodiaken. På detta sätt hälsades de, ty man trodde att de var närvarande vid dessa möten.

Jordens och himlens gåvor, vilka så ofta tas emot med otacksamhet våra dagar, mottogs med tack och lov. Vid tiden för sådd bad man böner om rikliga skördar, och vid skördetiden åkallade man de mindre gudarna.

På det sättet hyllade Hah-Wah-Tah och hela hans folk naturkrafterna för deras välsignelse -bringande ingripande i människornas liv.

Vi var övertygade om att de små varelserna hjälpte oss. I elden på härden där vi lagade vår föda och i lägerelden på kullarna fanns en "ödra" eller eld-ande, och tack vare den fick vi värme. All växande säd fick sin näring genom myriader av små varelser ledda av dess gud. Vi visste att det var klokt att samarbeta med dem och att aldrig utmana dem genom överilade handlingar, självhävdelse eller olämpligt uppförande.

Maya-folket tillbad en universell, opersonlig, högsta Gud, som visade fyra sidor av sig själv, nämligen: kärlekens gud, kraftens gud, det godas gud och det ondas gud, förgöraren. De fick lära sig att förgörelsen spelade en viktig roll i människornas utveckling och i universum, ***ty det onda var ett prov som testade människosjälen och arbetade på att avlägsna allt som var svagt och uselt från människosjälen.*** De tillbad också mindre gudar som stod dem närmare, men alla dessa gudar fanns till inom den Ende Guden. Maya-folket vördade de änglar och gudar som härskade över de fem elementen.

De dagar då dessa stora processioner försiggick varade ceremonierna från gryning till skymning och hela natten igenom. Alla som tröttnade blev ersatta av andra.

En natt väckte To-Waan mig och bad mig att tillsammans med honom klättra upp till stentemplet på berget ovanför Willomee. Vi hörde sång i mörkret och kunde se ett ljus, som lyste ovanför oss. När vi kom upp till templet, hade de vandrande cirklarna stannat. Alla deltagarna stod vända med sina ansikten mot centralaltaret, som nu var upplyst. Ljuset strålade från stenens mittpunkt. Vi smög oss in på våra platser och stod trollbundna inför eld-ceremonin (från vilken de nordamerikanska indianernas läger-eldsritual härrör.)

Vi betraktade de tre högväxta prästerna som med utsträckta armar kallade på eld-anden. Vid deras fötter låg en liten hög av torra stickor, och plötsligt såg vi en ljusgnista högt ovanför oss som växte. Den svävade stilla ett ögonblick, sedan sänkte den sig ner mellan prästernas uppåtsträckta händer och ner till stickorna, vilka flammade upp när gnistan vidrörde dem.

Vandringen återupptogs. To-Waan och jag intog våra platser i kedjan och rörde oss framåt tillsammans med de andra i denna högtidliga ritual.

Hah-Wah-Tah hade öppnat mina ögon för naturens dolda krafter, och jag kände att de stora andarna, som härskar över de små varelserna, högväxta, opersonliga men inte ovänliga och som var i besittning av stor makt, nu befann sig helt nära oss. Jag kände inom mig att jag var deras barn och jag var utan fruktan. Jag var snarare fylld av en obeskrivlig kärlek, en sympati, en förståelse för deras tålmod och hjälpsamhet, vilken attraherade vänlighet och en känsla av gemenskap.

Hur skulle det kunna finnas något annat än kärlek och brödraskap en sådan natt! Min själ föll in i rytmen, mitt hjärta svävade i högre rymder med sång vid ljudet av tiotusen fötter. Sången från oräkneliga röster steg mot Stjärnorna. Himmelska varelser sänkte sig ner för att välsigna oss. Hela universum omslöt oss med kärlek. Allt genomträngdes av gudomlig närvaro.

Vi vandrade i templet hela natten. De tusentals människorna rörde sig framåt i perfekt rytm med nästan samma andetag och tanke. Till och med de strålande stjärnorna tycktes vänta på den magiska gryningen. Då kom ett svagt grått ljus i öster, och över horisonten såg vi strimmor av grönt och purpur, bergstopparna färgades ljusröda, vilket djupnade till blodrött på de mest avlägsna topparna. Nu vände sig alla mot öster med utsträckta armar och öppna händer. Plötsligt steg solen upp över horisonten och en ny dag var född, en dag som skulle bli rik på Skaparens och livgivarens välsignelse.

MINESTAS INVIGNING

Med dessa ritualer visade Maya-folket sin vördnad för gudarna i himlen och på jorden. De erkände deras betydelse för människornas liv och förstod att allt mänskligt liv skulle upphöra utan deras bistånd. På de föregående sidorna har det getts en allmän beskrivning av de ceremonier som förekom varje halvår, och vid vilka alla, samlades. Men det förekom också andra ceremonier, varav somliga ägde rum i det vita templet ovanför Willomec. Framför altaret eller på det samma kunde man se zodiakens tecken och planeternas symboler utskurna i dyrbara stenar, vars färg överensstämde med planeten eller tecknet ifråga.

Solen flammade i rent guld och var prydd med rubiner i mitten. Månen var smidd i silver, Jupiter i mörk safir, Venus i turkos, Saturnus i smaragd, Mars i ametist, Merkurius i flammande orange, Kräftan orange-gul, Lejonet rent gul, Jungfrun gulgrön, Vågen rent grön, Skorpionen grönbå, Skytten rent blå, Stenbocken blåviolett, Vattumannen rent lila och Fiskarna lilaröd.

Andra sammankomster hölls i grott-templen i bergen för studium av de hemliga mysterierna. Även här övade prästerna noviser för invigning i de enklare mysterierna, det vill säga för att utveckla deras inneboende krafter, anden i hjärtat och huvudet, Guden inom dem. Undervisningen var uppdelad i tre etapper. En elev i första graden undervisades i sju år, innan han eller hon ansågs vara redo för de svårare proven. Från första till andra graden tog det tre år till och sedan ytterligare två mellan andra och tredje graden. Det tog således sju år innan någon form av invigning skedde och tolv år innan eleven ansågs vara mogen att tjäna i

brödrskapet.

Elever av båda kön hade att genomgå denna långa undervisning. Under de första sju åren måste han eller hon lära sig att behärska alla personliga önskningar och ambitioner, **så att den fysiska kroppen, nervsystemet, känslorna och hjärnan kunde kontrolleras av det högre jaget.**

Bland de svåra provningar som eleven hade att genomgå var förhållandena i de lägre astralvärldarna, vilka en del människor måste passera igenom efter döden. Medan hon ännu lever i den fysiska kroppen måste somliga människor uthärda astral och andlig tortyr. *Avsikten därmed var att uppnå kontroll över det fysiska, emotionella och mentala livet genom det högre jaget.*

I processen med att träna kroppen och sinnet att lyda, måste eleven genomgå lidanden och provningar av olika slag för att pröva sin viljestyrka i förhållande till köttets svaghet. En av de svåraste var att bränna sig över altarelden. Till att börja med band man samman händerna och höll dem över lågorna. Smärtan var olidlig, men senare blev viljan så behärskad att ingen smärta kändes och inget ärr syntes. Direkt därefter kom provet i is-templet, där adepten måste stanna hela natten. Sådana övningar beskyddade kroppen mot intensiv värme eller kyla och lärde novisen hur tankens kraft kunde användas för att bota skador, t.ex. vid olycka-händelser. Förmågan att uthärda obehag är en egenskap som fortfarande skattas högt av de nordamerikanska indianerna.

Adepten måste också genomgå tapperhetsprov och lära sig besegra fruktan för smärta och lidande. Och genom långa perioder av avhållsamhet måste han hålla fast vid den heliga lagen om kyskhet, medan han vanligen utsattes för svåra och subtila frestelser. Maya-indianerna höll inte strängt på celibat, men avhållsamhet förordades förutom under särskilda tider när en man och en kvinna ingick äktenskap under ledning av Venus gudar, vilka ansågs behärska skapandet av den fysiska kroppen på jorden.

Dessa och andra prov upprepades ända tills novisens vilja segrade, men om han föll igenom, avvisades han med rituella ord som betydde: "Avlägsna dig härifrån, främling, och bed Solens Gud att ge dig större styrka."

Min barndom inföll sedan den Gyllene Åldern var förbi. Men den religiösa undervisningen hos det Vita Brödrskapet fasthöll vid de principer som ledde till människans fulländning, principer som kom till redan vid livets uppkomst. Det ideal som framhölls för adepten var Guds ljus inom människan.

*

Inte förrän jag hade genomgått proven för mod och uthållighet, och lärt mig att behärska min benägenhet för slarv, lättja, själsvåld, snikenhet och tyglat alla slags överdrifter inklusive kyskhet, fick jag tillstånd att inträda templet och bo där. Jag hade nu fått det lösenord som bara en adept kunde få.

Från den dagen besökte jag min familj och mina vänner sparsamt. Tempel där noviser fostrades bestod av naturliga grottor djupt inne i bergen. Här bodde jag i tre år i en grotta, vilken var öppen för solsken och luft och som hade utsikt över en sjö. Ibland kunde jag långt borta se människor av min egen stam färdas i kanoter på sjön eller se rök från deras lägereldar. Ofta längtade jag efter sällskap med andra människor, jag var sannerligen mycket ensam. Invigningens skola var ingen lätt uppgift vare sig för kropp eller själ. Under de tre åren mellan första och andra invigningsgraden fick jag daglig undervisning av prästerna och prästinnorna. Medan förberedelsen för första graden huvudsakligen gällde kroppen, dess förmåga till uthållighet, styrka, mod och motstånd mot sjukdom, vilken bara ansågs vara en form av lättja, hade jag sedan att motstå andliga frestelser. Min barnsliga tro och förtröstan på Guds godhet utsattes nu för oro, tvivel och rädsla, så att den styrka och övertygelse jag

tidigare hade haft tycktes ohjälpligt förlorad.

Vid förberedelsen för andra graden fick jag lära mig att träna min observationsförmåga och att använda det mod som jag hade övat inför fysiska prov. Under den korta tiden av tre år försökte jag förvärva ett visst mått av andlig och moralisk stadga och jämvikt, som utan sådan träning kanske skulle ha fordrat ett helt liv eller flera inkarnationer. Och även sedan jag återvänt till världen utanför, måste jag tillbringa långa perioder av studier och meditation över naturens under, genom att observera vindarna och luftströmmarna, molnen och deras formationer, både dag och natt och att lära mig förutsäga vädret.

Jag lärde mig också den magiska konsten att framkalla regn, hur man skulle styra luftströmmarna så att de förde molnen till den trakt där de behövdes. Detta för att To-Waan och jag, när vi blev vårt folks härskare, skulle kunna förutspå vädret och råda och varna människorna beträffande tiden för sådd och skörd. Jag fick också lära mig att bruka jorden, att plöja, så och skörda. För att uppnå andra graden måste jag också vara kunnig enligt prästernas måttstock i sådan konst och sådant hantverk, som var till nytta för människorna inklusive odling och lagring av föda, framställning av material för kläder, hushåll och andra levnadsförhållanden.

Vi betraktade stjärnorna nätterna igenom och studerade deras inflytande på människans kropp och sinne, hennes hälsa och framtid, hennes själ och andliga utveckling. Lärotiden före den andra graden kan sannerligen beskrivas som en kurs i naturvetenskap tillämpad på mänskliga förhållanden.

När jag hade avlagt proven för andra graden, var jag redo att ta itu med de prov som föregick en tredje och slutgiltig invigning. Jag fördes då till en grotta högt uppe i berget, och där blev jag lämnad ensam under en lång tid av tystnad och meditation. Detta var det subtilaste och svåraste av alla proven. Mat och vatten sattes in i grottan med jämna mellanrum, och jag tillbringade veckor och månader ensam, då jag såg solen gå upp och ner och iakttog årstidernas växlingar. Men det svåraste av allt... jag måste möta skaror av elementarandar och brottas med dem för att segra eller bli besegrad. Gång på gång frestade dessa underjordiska varelser mig med alla slags mutor för att få mig att överlämna mig åt dem, att överge min tro och min förtröstan på Gud och den eviga godheten. I gengäld skulle de ge mig makt att verka med Lucifers magi och få makt över själva jorden och dess folk, till och med över den inre världen. Jag tillbringade hela dagar i andlig tortyr, ofta i en själskamp av frestelse så att jag genom denna andliga och moraliska kamp tyckte mig kastad i en avgrund av mörker, långt svartare än natten, och jag låg på golvet i grottan som om jag hade varit död.

Men mitt hjärta slog fortfarande, och jag levde vidare ett desperat fasthållande, i hjärta och sinne, vid tanken på Gud, till Ljuset av godhetens ande, som jag fortfarande kände inom mig. Och till sist kom en svag känsla av harmoni, nästan salig, och efter en lång tystnad hörde jag fotsteg. Det var en präst med två prästinnor som kom fram till mig. De grep tag först min högra arm och sedan den vänstra. Jag låg som död ända tills översteprästen efter en kort stund av himmelsk frid lade sin högra hand först på min panna, tankecentret, sedan på halsen, talcentret, till sist på hjärtat, kärlekens centrum. Efter denna trefaldiga beröring var jag i stånd att röra mig mycket långsamt, och jag öppnade ögonen och såg ett lysande sken från en blå plakett på den heliga stenen andra ändan av grottan. När prästen reste mig och ledde mig fram mot plaketten, blev jag förvirrad av dess strålande ljus. Plaketten var blank och ljus, och den fungerade som en spegel. Den återspeglade inte bara mitt utseende utan också mitt inre jag, mina tankar och mina naturliga svagheter. Men den visade också den styrka som jag kunde få om jag troget fasthöll vid det inre Ljuset. Den visade inte bara mitt tanke- och känsloliv utan också vad jag bar djupt i mitt hjärta, möjligheter som kan komma till uttryck från det heliga jaget inom mig och alla människor.

När man manade mig att se djupare in i den magiska spegeln, såg jag möjligheter som tycktes oändliga. Medan jag stod där i förundran, riktades en ännu mera lysande ljusstråle

från ovan, en stav av ljus och kraft, som först kom att vila på mitt huvud, sedan på halsen och slutligen över mitt hjärta, där den stannade. Översteprästens ord ljöd som ett musikackord från ett hjärta fyllt av kärlek och visdom:

"Min dotter, nu när din själ börjar sin långa resa genom ändlöst liv, skall det alltid förbli inom den magiska kraften av detta Ljus. Ty vad du bär i hjärtat, attraherar det. Bevara ditt hjärta rent och gudarnas magi skall aldrig upphöra. Du är bara ett fragment, en atom, inom Guds universum, och det skall du alltid förbli. Makten över liv och död tillhör endast Gud. Ingen människa är stor. Allt det som hon tror att hon äger, är bara en del av Gud. Ingen människa kan beröva Gud Hans makt, men Gud förgör människan om hon sätter sig upp mot honom.

Lev i frid. Ge allt vad du arbetar för till Gud. Älska din nästa som dig själv och fortsätt på den uppåtgående väg Som skall föra dig i trygghet tillbaka till din Fadermoder. Du skall skörda glädje, och du skall skörda smärta. Men dessa erfarenheter är frön som sås ut på jorden för att de skall bära andlig skörd och ge näring åt jordens barn. De frön av glädje och smärta som människorna måste så, växer i livets bröd och blir näring för människornas själar. Livets mystik ligger däri. Att plöja och skörda, att bruka jordelivets mylla... du skall leva i ditt anletes svett ända tills fruktträdet når sin fulländning. Gång på gång återvänder vi till jorden för att verka här, och sedan åter igen till himlen för vederkvickelse, ända till Guds vilja härskar på jorden såsom i himlen."

Jag kan fortfarande höra dessa ord.

Då fick jag underliga visioner. Precis som To-Waan när han stod tillsammans med Mästaren på berget, såg också jag nu in i både det förgångna och framtiden. Århundraden rullade förbi så att jag såg, inte bara mitt korta liv med Maya-folket utan också ett långt perspektiv av liv i framtiden i länder på andra sidan jordklotet. Jag såg ut över haven till ett land med pyramider och tempel, där ett mörkhyat folk levde invid en stor, stilla, flytande flod. Jag såg mig som en prästinna där, och medan seklerna rullade framåt framträdde bilden av ett annat liv som jag levde i Kina. Sedan såg jag ett liv bland vithyade människor på en ö i norr och en skiss av ett arbete som skulle utföras där. Även i den långt avlägsna framtiden såg jag min älskade Hah-Wah-Tah i min närhet, och jag visste att hans stora kärlek skulle överleva död och åtskiljande och förena oss genom århundraden. Jag visste att han var i min närhet. Jag var nära att svimma och ropade hans namn. Då hörde jag snabba steg och kände hans armar omsluta mig. Han bar mig till en iordningställd bädd och gav mig mat och vin.

Minesta, Maya-flickan, hade genomgått den tredje invigningen.

HAH-WAH-TAHS VISDOM

Redan i ungdomen genomgick Hah-Wah-Tah de föreskrivna proven och vann upplysning för sinne och hjärta. Han tillbringade många månader i bergen tillsammans med Bröderna i Ljusets land, och de lärde honom konsten att hela med färgstrålar från solen, vilka överfördes till den sjuke. De lärde honom också att lämna den fysiska kroppen och träda in i det andliga landet, att färdas över de stora ravinerna i bergen genom levitation och att hjälpa de mentalt sjuka.

Allt eftersom tiden gick lärde To-Waan och jag att begagna vissa av dessa magiska krafter, och vi växte upp i denna enkla barnsliga gemenskap, där hövdingen Hah-Wah-Tah lärde oss att härska med kärlek och att leva i frid med både människor och djur.

Maya-folket dödade aldrig någon varelse av okynne. Om det var nödvändigt att döda för födans skull, gjorde de det sedan de först tackat sin broder djuret, vars liv de var nödgade att ta för dess uppoffring och dess kött, som de betraktade som en gåva. En anda av broderskap, glädje, vänlighet och tjänande genomsyrade det gemensamma livet, en anda som de lärt av Hah-Wah-Tahs ord och gärningar. Vi delade allting lika. Ingen drömde om att ta för sig mer än någon annan, ty alla respekterade den andres behov.

Hah-Wah-Tah hade både huvudets och hjärtats visdom förutom en djup andlig visdom, ty all hans kunskap kom till hans själ genom Guds ljus. Han insåg att den enda möjliga grunden för en rättvis lag och en rättvis regering - var broderskap, enkelhet och välvilja. Han visste att om broderskap förverkligades, skulle fred följa med framgång i konst, vetenskap och välbefinnande i kropp, själ och ande. Han förstod att lagen om broderskap, erkännandet av allas behov och samma rättigheter för var och en, var den rätta lösningen på alla problem och mellanhavanden hos vårt folk.

Den första måndagen, den dag då månen stod ny, deltog Hah-Wah-Tah i domstolens sammanträde. Detta hölls i en stenbyggnad som liknade ett stort landställe, där vinrankor klättrade uppför stenpelarna och över en kupol. Interiören bestod av en stor samlingsal med en låg mur som skilde gården från trädgårdarna och en inre rådssal vid borte änden, med en öppning likt ett fönster som gav utblick över floden och bergen vid horisonten. Hövdingen Hah-Wah-Tah satt på ett säte, vilket var utskuret från en stor trädstam och utformat som en tron. Ryggen var prydd med utskurna figurer: En örn omgiven av druvor och sädesax.

Här lyssnade han tålmodigt till de frågor och problem som hans folk och de yngre hövdingarna förelade honom. Somliga av dem kom från andra sidan bergen, andra från byar i när och fjärran. De flesta var enkla, primitiva och vänligt inställda. Men somliga var också offer för tvivel, fruktan och girighet, början till missnöje och split.

En dag kom en ung hövding vid namn Armoric för att fråga vad han skulle göra för den händelse att skörden blev så dålig att hans folk hotades av hungersnöd. På hans egen jord var skörden inte tillräcklig, och den närmaste grannhövdingen nekade att låna ut areal annat än till ett orimligt pris. Skulle han betala eller skulle han ta land med våld från sin granne i vetskap om att han och hans folk skulle kunna besegra grannarna och ta för sig vad de ville ha. Om Amoric uppfyllde grannhövdingens krav, skulle hans eget folk svälta i avvaktan på nästa skörd. Han ansåg sig ha den moraliska rätten på sin sida. Den andres inställning var grym och felaktig. Han kunde kämpa och förmodligen vinna. Vad skulle han göra?

Hah-Wah-Tah lyssnade uppmärksamt och satt en lång stund med slutna ögon som om han rådgjorde med de osynliga. Han sände bud efter den andre hövdingen, vilken efter att ha betygat sin vördnad försökte försvara sin sak. Han talade om fattigdom och behovet av att samla förråd i händelse av nöd. Hans folks rättigheter, sade han, gick före grannfolkets. Om någon skulle lida nöd, så skulle det bli de. Han fattade humör men tystnade så småningom under blicken från dessa visa ögon, som kunde se djupt in i hjärtat.

Hah-Wah-Tah talade milt som det anstår en auktoritativ och samtidigt vänligt inställd person, men det fanns tyngd och kraft i varje ord. "Den som sätter sig själv främst, familjens eller stammens välgång framför det gemensamma goda, dör en Långsam Död", sade han. "Först dör glädjen i hjärtat, fastän ingen vet det, ty samvetets röst, som skulle vara en vis rådgivare, blir ett frätande sår. Han har ingen livslust längre och hans dagar är tunga och grå. Han drabbas av sjukdom och döden kommer som en tyrann, vilken bringar grymt lidande. Den orättfärdige kan inte undkomma detta. Han får inte heller behålla sina ägodelar ty, jord-, luft-, vatten- och eldandarna, som ser att Långsam Död är vad han förtjänar, nekar att hjälpa honom. Hans skördar slår fel och stormar ödelägger hans egendom. Boskapen drunknar genom översvämningar. Eldsvådor förtär hans ägodelar. Allt detta väntar honom."

Hah-Wah-Tah vände sig till Armoric. "Du har hört allt. Om denne man väljer den väg som leder till Långsam död, så hata honom inte för det - utan ha medlidande med honom av allt ditt hjärta, ty det kommer han att behöva. Hys varken agg eller bitterhet. Rena dig från sådana känslor och jordens, luften, vattnets och eldens andar skall tjäna dig, så att dina skördar blir större och du blir rikt välsignad. ***Hyser du hat i hjärtat kommer ni båda att dö den Långsamma Döden.*** Löna orättvisor med förlåtelse och allt skall bli bra för dig."

Hah-Wah-Tah talade med de två hövdingarna. "Mina bröder, vill ni inte gå varandra till mötes? Jag, Ha-Wah-Tah, rör vid er med kärlekens hand och binder er samman broderskap. Mitt hjärta ar sorgset på grund av er ovänskap. Tag varandra i hand, far tillbaka hem och bed den Store Vite Anden att visa er vägen till välsignelse."

När de hörde detta gick de två männen sin väg, hand i hand likt sorgsna barn.

Slutligen fördes en man och en kvinna fram till hövdingen. De hade stulit dyrbara ägodelar från en tidigare arbetsgivare, som hade blivit sjuk på grund av förlusten. Men när målsägaren förhördes om vad som hade stulits, förklarade han att det inte var guld eller dyrbara stenar eller föda, utan de två hade spritt lögn och talat illa om honom, vilket hade till följd att många som hade trott gott om honom och hyst vänliga tankar, nu föraktade honom. Han hade blivit berövad sitt goda rykte. Hur skulle han kunna få tillbaka vad deras illvilliga tungor hade berövat honom?

Efter lång tystnad sade Hah-Wah-Tah till den förtalade mannen: 'Man behöver inte försvara dygden. Ingen människa kan beröva sin broder något som har blivit en del av hans själ. Man kan inte rycka upp godhet och renhet med roten från hjärtat. Elaka och dåraktiga

ord är som damm som drivs av vindarna och blir till ingenting. *Men för varje grym och orättvis anklagelse eller kritik växer sig skuggan i den mans hjärta som yttrar dem allt mörkare och tätare.* Det är därför din plikt att skapa förtroende hos dessa två och hjälpa dem. Om du kan förlåta och glömma, får de respekt för dig. De har förorsakat dig lidande, men det finns ett djupare ärr i deras hjärtan. Kan du inte känna medlidande med dem?"

Mannen och kvinnan hängde med huvudena, när de hörde gudarnas visdom så enkelt uttryckt genom hövdingens mun. Deras tal hade varit elakt, fräckt och grymt. Nu var de djupt betryckta. De hade sett sanningen i Hah-Wah-Tahs ögon och hört hans ord. Nu skämdes de för sin uselhet. Det var det enda straff de behövde, och de knäböjde med böjda huvuden. Efter en tystnad då de alla tre bad till Gud, välsignade Hah-Wah-Tah dem båda och sade: "Gå i frid, mina bröder. Och bryt aldrig mera mot brödraskapets andliga lag."

Och den som hade blivit sjuk av rädsla för att hans rykte skulle skamfilats, vände hem för att fortsätta med sitt arbete och tänkte medlidsamt på de värre ledsamheter, som de båda andra hade ådragit sig. Efter en tid gjorde medlidandet att han upptäckte goda och värdiga drag hos dem, och genom att förlåta dem blev han harmonisk både till kropp och själ.

En dag fördes en ung kvinna vid namn Moo fram av folket i hennes by. Hon var slank, graciös och hade ett behagligt utseende. Hon hade varit otrogen enligt en gammal kvinna som höll lagen helig.

Tystnad rådde i HahWah-Tahs rättssal, medan den gamla kvinna med en flödande ordström beskrev Moos syndafördärv. Med nedslagna ögon, och alldeles orörlig stod den anklagade som om hon väntade på ett välförtjänt straff. Hah-Wah-Tah lyssnade i Rättvisans stol. Så lyfte han handen till tystnad och frågade Moo vad hon allra mest önskade sig i livet. Med nedböjt huvud svarade hon: "Min högsta önskan är att älska trofast och att bli älskad, att hålla ett barn i mina armar. Men jag har ingen man, och min älskade har blivit sänd långt bort till en by nedåt floden. Han är olycklig och ensam." Genom ytterligare frågor framkom det faktum att den äldre kvinnan, hon som anklagade, var mor till Moos älskade, och att hon hade skilt dem åt i förhoppning att en lång skilsmässa skulle hindra hennes son att gifta sig med flickan.

Hah-Wah-Tah vände sig till henne. "Syndiga tankar är värre än kroppsliga synder. Man kan synda av girighet och förlora allt. Den kärlek som din son hyste för dig förbyts nu i avsky och fruktan. Du är redan änka, men du kommer också att bli barnlös, ty din sons kärlek har dött. Jämför din synd med detta barns. Hon har fallit på grund av kärlek, på grund av kroppens krav, hon har önskat det barn som du nekar henne. Hon längtade efter den naturliga och rättmätiga kärleken mellan man och hustru. Kvinna, din synd är desto svårare, eftersom du har drivit detta barn till synd. Ännu svårare är den därför att du har utnämnt dig själv till åklagare och domare gentemot Moo, som hungrar efter kärlek och sitt barn."

Hah-Wah-Tah vände sig till flickan och sade: "Min dotter, du har syndat. Men vem av oss anklagar dig?" Ingen sade något. Han fortsatte: "Ingen man eller kvinna anklagar dig utom en. Dina synder är förlåtna, därför att du har älskat. Jag överlämnar denna kvinna i dina händer. Du skall uttala domen, Moo, och den dom som du uttalar skall verkställas."

Flickan gick långsamt fram och knäböjde framför HahWah-Tah. Något slags kommunikation tycktes uppstå mellan dem, något slags tankeutbyte. Hon reste sig, säker på sig själv, bugade tre gånger och gick fram till den som anklagat henne. Ett ögonblick såg de på varandra sedan föll de i varandras armar. Vi såg hur de två i ett blivande mors- och dottersförhållande vandrade ut från skuggan till solskenet, hållande varandra i hand.

MINESTA OCH MÄSTAREN

Under många månader efter invigningen bodde jag i stillhet hemma, medan jag återhämtade fysisk styrka och hälsa. Jag kände ökade krafter inom mig, och jag blev så småningom övertygad om att jag skulle få behålla dem för evigt. Men jag visste också att det skulle ta många år innan de var fullt utvecklade.

En dag kom Hah-Wah-Tah och To-Waan till mig glädjestrålade och sade: "Mästaren har sänt bud efter oss. Vi skall gå upp till templet högt uppe i bergen, där han väntar oss."

Efter omsorgsfulla förberedelser paddlade vi under två dagar uppför floden, som till slut blev så smal att vi måste överge kanoten. Färden blev sedan mödosam ända tills vi slutligen kom fram till ett stort vattenfall med tvärbranta klippor, som tornade upp sig där ovanför. Trots mina erfarenheter av bergsklättring, fann jag utsikten avskräckande. Men ändå började jag klättra, och allt eftersom timmarna gick tog jag mig uppför svindlande höjde och hängde andlöst i någon nisch över branta stup. Någon kraft som inte var min egen bar mig uppåt. Hah-Wah-Tah och To-Waan hjälpte mig vid varje steg, och till sist nådde vi platån utmattade och andfådda. Nu kunde jag se de stora barrträden, som stod i en ring runt templet, vilket tillhörde det Vita Ljusets Brödraskap.

En djup stillhet, en känsla av frid i luften befäste intrycket av att vi stod på helig mark. Långsamt gick vi mot ingången till en stenbyggnad, vars stil och utförande var märklig, så geometriskt fulländad och symmetriskt, så harmoniskt belägen bland träden att vi inte kan glömma den. När vi närmade oss templet, trädde en man mellan träden och kom fram till oss. Längre hade jag drömt om detta möte! Jag var spänd, nästan rädd.

Vem var och vad var denne man, så förnäm i en vit klädnad broderad med guld och med en vit fjäderskrud som liknade en stor krona på sitt huvud? När han korn närmare, blev jag varse hans milda uttryck, hans enkelhet för att inte säga ödmjukhet, som överträffade allt vad jag hade kunnat föreställa mig. Det fanns något i hans ögon som kom mig att förstå att han redan visste allting om mig. Men jag hade inte behövt känna fruktan. Hans hälsning var lika naturlig som om han hade varit en släkting. Något i hans röst värmdde mitt hjärta, ett ljus i hans ögon upplyste min själ. Jag knäböjde framför honom, och han lade sin hand på mitt huvud och välsignade mig.

Därefter välsignade han också Haah-Wah-Tah och ToWaan, och sedan följde vi honom in i templet. Där hälsades jag av en av prästinnorna, som hade varit närvarande vid min invigning och som hade kommit hit för att vila. Min far och To-Waan välkomnades av präster, och sedan fördes vi till våra rum, där ingenting fattades för vår bekvämlighet efter den långa och svåra klättringen.

Vi åt och drack av mat och dryck som bjöds oss och lade oss sedan att sova.

När solens första strålar vidrörde mig, vaknade jag utan att känna något av vandringen och rusade upp från bädden fylld av livsglädje. En vit ordensdräkt hade lagts fram. Jag badade och klädde mig. Medan jag väntade på att bli kallad, blickade jag ut genom det öppna fönstret mot ett praktfullt panorama av berg och dalar bakom tallarna. Jag föll i beundran och tänkte på de möjligheter människan har, som kan leva och utvecklas i en så underbar värld.

Medan jag mediterade över dessa ting, kom en kallelse att tillsammans med min far och min bror träda in i templet. Det rum som vi fördes till var cirkelrunt och utan fönster. Väggarna var svagt lysande som om själva stenen utstrålade ljus. En stark ljusstråle lyste från tak -kupolen ner på mitten av altaret som var byggt av en massiv kub av genomskinlig blå sten. På den stod en tänd lampa liknande dem som man senare har funnit i egyptiska gravar. Den heliga lampan med dess låga från

det Vita Ljuset - kom från det till undergång dömda landet Atlantis, och den hölls brinnande under färden över havet och uppför den stora floden tills den nådde sin utsedda viloplats: - helgedomen här på berget.

Den brann med klar låga och tycktes inte så mycket lysa upp och avslöja gestalterna och anletsdragen av dem som stod samlade runtomkring den utan mera deras hjärtan och tankar. Dess strålar uppenbarade de finaste själsegenskaper som bröderna kunde ge i sitt tjänande för Broderskapet.

Mästaren slöt sig till oss, och vi placerade oss alla fyra runt altaret i meditation. Himmelsk frid fyllde våra hjärtan och förvandlade oss till en enda själ. Mästaren sade:

"Mina bröder, ni har färdats lång väg och bestått svåra prov på mod och uthållighet. Vi följde er i tankarna vid varje steg på er väg och gav all den hjälp vi kunde. Ni har förts hit för ett särskilt ändamål. Inne i detta tempel kommer ni att få se vilka tjänster som kan göras mänskligheten. Det är till stor nytta att ni får vetskap därom, ty den skall uppfylla era hjärtan och stanna där inte bara detta liv utan också i kommande jordeliv, där ni kommer att få nytta av den. **Må ni alltid välja att följa den Vita Magin, det vill säga osjälviskt tjänande när det gäller människans andliga utveckling.** Akta er alltid för svart magi, egoism och makt över era medmänniskor."

Det blev en paus. De i stillhet uttalade orden hade en kraft som trängde djupt in i vårt medvetande, som om vi lyssnade till någon djup harmoni, någon oförgänglig sanning.

Mästaren fortsatte: "**Vårt arbete och vår uppgift under seklerna, ty vi är nu själva odödliga, befriade från dödens lag, är att upplysa människan i hennes okunnighet, att dämpa hennes vrede och hennes hat.** Vi upplyser människornas själar mer än deras tankar. Vi tvingar dem inte in i den eller den riktningen, vi sänder dem ljus och inspiration. De kan ta emot den eller förkasta den, ty de har sin fria vilja. Men vi fortsätter att sända ut Guds Ljus, särskilt till dem som har makt över sina medmänniskor och ansvar för deras liv. Vi försöker inspirera dem att följa vägen till broderskap och fred."

Återigen blev det ett uppehåll medan himlens ljus samlades och lyste upp helgedomen. Därefter fortsatte den milda rösten: "Vi kan inte förändra en människas öde, ty enligt den heliga lagen måste hon skörda vad hon har sått. Men när ljuset får insteg i hennes hjärtas kommer hon att så gott istället för ont, och i sinom tid skall det goda besegra det onda. Vår nuvarande uppgift är att förbereda Guds sons ankomst till jorden. Han som är mänsklighetens sanna Ljus och som skall kallas Frälsaren. Vi ser framåt genom seklerna, och vi kan se en symbol för ett oerhört offer på en höjd i Östern. Ett ljuskors lyser på materialismens mörka

himmel, men en dag skall människorna finna vägen till det och överlämna sig till Skaparen. Människan skall bli medveten om sin födslorätt och göra anspråk på den. Hon skall förtjäna att bli kallad Guds barn."

I den tystnad som följde fylldes mitt hjärta med både glädje och sorg. Vem är denne mäktige man, frågade jag mig, Människosonen, som skall visa sig vara större än den som talar till oss.

Rösten fortsatte. *"Vi kommer kanske inte att rädda nationerna från deras öde*

om girighet, arrogans och själviskhet har förslavat dem. De måste genomlida ett rättvist straff - sådan är lagen. Men om vår kärlek och vårt bistånd kan hjälpa dem, låt oss då inte förtröttnas att sända kärlekens ljusstråle till dem, så att den väcker upp och vederkvicker det sanna livet, som sover i deras själar. Låt oss ta varandras händer, mina bröder, och genom tankens kraft sända ut en stråle av kärlek och ljus."

Hah-Wah-Tah grep min högra hand och To-Waan min vänstra. Den andliga kraften i templet drogs in i den mänskliga cirkeln, en pulserande, strålände närvaro, ett flammande ljusflöde. Vi blev kanaler för de kosmiska strålarna, som genom änglarnas' och ljusets härskaror förmedlades till behövande.

Mästaren talade och vid varje ord - jag gissade att det var namnet på någon kung eller regent, kanske på andra sidan havet - sändes en ljusstråle ut från templet. Min vision var så tydlig att jag kunde se vart denna stråle sändes eller vem den var avsedd för, om den nådde hjärtat eller kastades tillbaka. Den berörde vanliga människor, lärare och visa män eller också kunde den bistå ensamma och sörjande människor. Den omslöt och stannade hos någon person, vars själ var fylld av fruktan eller hat. Den kunde söka sig fram till något folk, som var drabbat av krig eller farsoter. Somliga var öppna för den, andra tillslöt sig och i okunnighet avfärdade de Ljus- strålen. Ändå sändes Ljuset till onda och goda tillsammans med bön och medlidande dag efter dag, år efter år - outtröttligt.

*

Nästa dag vände vi hemåt. utvilade och vederkvickta. Mästaren välsignade oss åter innan vi gick och gav till var och en av oss ett hemligt ord, som vi gömde i våra hjärtan, ord som vi skulle tänka på och alltid hålla levande.

Jag blev aldrig mera kallad att klättra uppför bergen igen, och jag såg heller aldrig mer

Mästaren. Ofta kände jag emellertid hans ord omsluta mig och jag kände värme och kraft välla upp ur mitt hjärta. Men jag visste att jag en gång, kanske aldrig mer i mitt liv som Minesta, kanske inte heller i många kommande liv, skulle möta honom igen, höra denna stilla röst, och se in i dessa klara ögon fyllda av Guds ljus.

HAH-WAH-TAHS BORTGÅNG

En dag kom ett budskap till Hah-Wah-Tah, ett budskap med en budbärare som ingen människa kan underlåta att lyda. Men han var nu mycket gammal, så det var inte oväntat. Han underrättades om att han måste lämna sitt folk och resa långt västerut till ett land på hinsidan där Amaru vistades.

För indianerna var döden lika naturlig som födelsen. De fruktade den inte, och de sörjde inte över någon förlust, ty de visste att den var tillfällig. De blev därför varken bittra eller ångerfulla. Så när tiden var inne hjälpte To-Waan och jag till med att lugnt och kärleksfullt klä den gamle hövdingen i hans vita högtidsdräkt. Han sade farväl, och med staven i sin hand och det juvelbesatta bandet om pannan vände han ansiktet från dalen mot de höga bergen, höjde sin högra

hand och välsignade alla sina barn och bad oss minnas gudarnas lärdomar att "där kärleken en gång härskat förblir den ända in evigheten."

"Även om jag färdas långt bort", sade han, "är vi för alltid förenade i anden. Vi skall mötas igen, ty sådan är Lagen."

Därefter vandrade han upp till berget på den stig som leder till de Vita Brödernas hemvist uppe på toppen."

Medan han klättrade färgades horisonten av ett gyllene ljus i skymningen. Hah-Wah-Tah mottogs av Bröderna som bjöd honom att stiga in och att vila. De ledde honom till ett viloläger med utsikt över en dal på vars botten flöt en stor flod. Här lade han sig ner för att sova. Han vaknade inte förrän i gryningen, gryningen av ett nytt liv, och hans vänner i andevärlden, som han hade älskat för länge sedan kom, fram till honom. De kom med andar från skogsfåglar och skogsdjur, som hade varit honom till sällskap och glädje, andar från gran och björk, eldandar från lägereldar som hade värmt honom och hjälpt honom att laga sin föda, luftandar som hade sjungit för honom i vinden bland träden, älvor, vatten- varelser från floderna som hade badat honom och släckt hans törst. Alla dessa var närvarande när han vaknade upp i det andliga landet. Det käraste mötet var med föräldrar och syskon som väntade honom. Så gjorde han sitt inträde från döden in i det eviga livet.

*

När To-Waan och jag hade fullgjort våra livsuppgifter, fick också vi våra budskap. Minnen från livet i landet bortom graven har förbleknat, men jag kan komma ihåg hur Hah-Wah-Tah kom till mig, hur han slog sina armar runt mig och höll mig. Jag kan minnas hur vi alla tre tillsammans trädde in i ett land av ljus och skönhet, som jag hade drömt om, men aldrig hade sett, ett vänligt land där många av våra vänner levde, ett land där min själ fångades upp i ett skimmer av ljus, idel ljus och glädje.

Där levde vi tillsammans medan våra jordeliv bleknade minnet, och stillheten lättade våra bördor. Hah-WahTah var fortfarande vår lärare. Han talade med To-Waan och mig om vår framtid. "Människans själ får inte leva i evig salighet", sade han. "Även här kallar livet... det är en utmaning, inte en sällhet som varar för evigt. Vill ni inte veta mer om de himmelska

världarna? Ovan detta vårt hem i ljusets lands finns ännu ljusare och vackrare sfärer, högre och högre allt närmare Gud. Vill ni klättra upp emot Gud liksom vi klättrade uppför bergen till Mästaren? Det betyder möda och lidande. Men ni vill väl inte heller stanna här i evighet?"

"Säg mig vart jag måste bege mig, och vad jag skall göra!", sade jag.

"Du måste vända tillbaka, Minesta. Du måste återfödas till jordelivet. Du måste återigen uppleva möda och sorg, jordisk glädje och lidande. Inte bara en gång utan många gånger måste själen fortsätta med det som den inte blev färdig med, att lära det som den inte lärde sig, att rätta till det felaktiga som den förorsakat, att göra gott mot dem som den hatade, att förlåta istället för att hämnas."

"Jag är beredd, käre Hah-Wah-Tah, om du är med mig."

"Livet måste fortsätta där det slutade", svarade han. "Själen kommer åter att möta dem som den älskade en gång. Den får bistånd av dem som den själv hjälpte och blir utsatt för lidande av dem som den gjorde orätt. Vi två kan aldrig skiljas åt, även om vi skulle önska det. Men detta är ett beslut som du själv måste fatta, ty ingen behöver lämna himlen, om han inte uppriktigt önskar det. Du kan stanna här i stillhet medan seklerna förflyter - men också här har vi ett inre och ett yttre jag, och det inre jaget vet när den undandrar sig livets lag."

Vi befann oss på ett utsiktsberg. Framför oss låg världen ofattbart djupt under oss, och molnen virvlade runt bergets fot. "Lyssna, sade Hah-Wah-Tah.

"Lyssna intensivt."

Jag blickade nedåt. Jag såg mig själv som flickan Minesta vid en flod betraktande de små varelserna. Jag såg det tall-omgivna templet på Andernas berg. Jag såg hur vi tre klättrade upp till toppen, där vi mötte Mästaren, och jag kände återigen värmen i hans välsignelse. Detta och mycket annat kom jag ihåg från mitt jordeliv, och det ropade till mig, ropade sorgset. Ty människorna hade blivit kalla. Vågor av grymhet svepte över nationerna. Föräldralösa barn, mödrar utan makar klagade, och deras jämmerrop, nådde himlen. Jag såg hur män drog ut i krig. Jag vände mig gråtande till min fader.

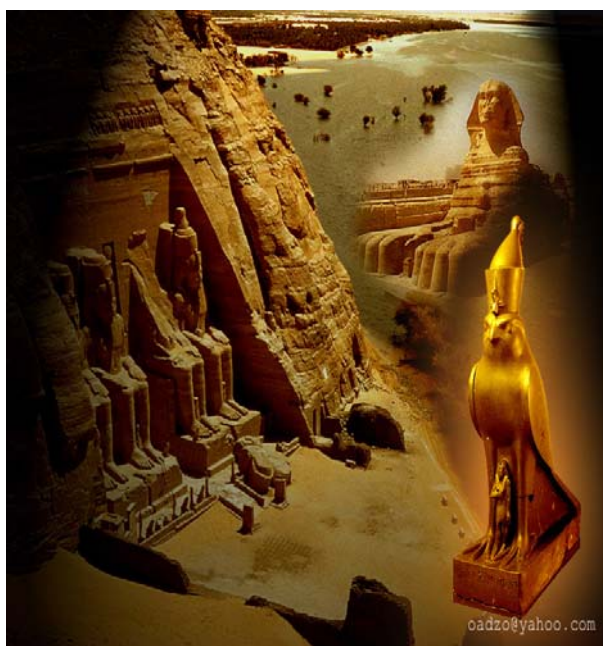
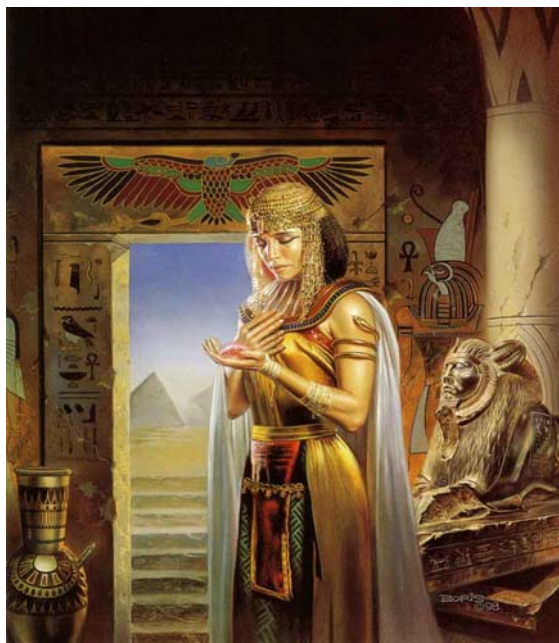
"Du har själv hört", sade han. "Världen ropar till dig djup smärta. Du måste välja."

"Far!" - svarade jag. "Jag har hört - jag hör fortfarande. Jag måste gå. Jag måste gå. Visa mig vägen far, och stanna hos mig, ty mitt hjärta är redan fyllt av fruktan."

Ljuset i Egypten

FÖRORD

När mina minnen av Maya-inkarnationen var avslutade levde jag ett verksamt liv och arbetade alla dagar som ett instrument för dem i ljusets land som ville kommunicera. Jag tillbringade min tid med att förmedla helande och att trösta och inspirera de hundratals människor som sökte hjälp hos White Eagle. Och då till min överraskning så öppnades ett annat fönster och jag blickade in i ett liv, som jag tillbringat i Egypten.

Jag förstod att det som jag såg måste upptecknas. Det kändes dock omöjligt att splittra min uppmärksamhet mellan att återuppleva detta egyptiska liv och att samtidigt använda min penna. Nu blev det emellertid så att en vän som nyss hade anlänt, erbjöd sig att hjälpa mig med skrivarbetet så att jag kunde koncentrera mig på dessa upplevelser. Vi började träffas på överenskomna tider och vid dessa tillfällen brukade jag lägga mig på en bädd med en varmvattenflaska. Min vän öppnade därefter sin anteckningsbok och stenograferade allt vad jag kunde dra mig till minnes. Det märkvärdiga var att vid varje tillfälle vi träffades, så kunde jag fortsätta precis där jag slutat förra gången, utan att behövt ta del av anteckningarna från föregående möte.

Detta förfarande har stora fördelar, men det är kanske svårare att kontrollera då det är mindre medvetet och det lättare sker en sammanblandning av tidpunkter och platser. Jag är därför inte säker på när och var de upptecknade händelserna försiggick, och det är till och med att det är möjligt att det kan ha skett en sammanblandning av minnen från två olika liv i Egypten där det senare livet var en fortsättning av det första.

Dessa minnen kom till mig strax efter andra världskriget, men de fortsatte i 1964, när en av mina vänner reste till Egypten där hon besökte Kairo-muséet och till sin häpnad fick se färgrikt målade statyer av Nofret och Rap-Hotep, hennes make. De hittades år 1871 av Daninos i en grav i Meidum som ligger nära Kairo och Memphis. En förunderlig sak ifråga om Nofret, som i denna bok kallas Ra-Min-Atis mor är likheten med Ra-Min-Ati som hon beskrivs här. Guide-boken skriver:

"Hon bär en åtsittande, vit klädnad, vilken avslöjar konturen av hennes kropp. På hennes yviga hår sitter ett band, prytt med blommor och runt halsen bär hon det större halssmycket 'wesekh' vilket består av kedjor i olika färger. När man ser på hennes ansikte, lägger man märke till det milda öppna uttrycket liksom också det lugn som kännetecknar hennes behärskade hållning. På båda statyerna ser man högra handen placerad över hjärtat."

Man kan fråga varför Nofret, som var Ra-Min-Atis mor enligt vad jag minns, kallas Ra-Hoteps samtida och hustru i muséet. Man har antytt tanken att Nofret, som betyder den vackra - också var Ra-min-atis namn, men att hon inte kallades så för att hon inte skulle sammanblandas med sin mor.

Den 14 april 1964, sade White Eagle: "Det roade oss mycket att se på när en av våra systrar betraktade en bild i Egypten, och hade hon vetat om det, så kunde hon ha fått se bilden på Is-Ra. Vi var med henne på muséet. Säg din vän att vi guidade henne under hennes semester i Egypten då vi ville att hon skulle se Nofret och bli en förmedlande länk."

I närheten av Nofrets och Ra-Hoteps statyer står en staty av adelsmannen Ti, som var överstepräst och arkitekt, samt vesir och följeslagare till Faraon bredvid två statyer av översteprästen Ra-Nefer. Vilken av dessa som är Is-Ra vet man inte bestämt, men troligen är det Ti.

Jag måste tillägga att när jag skrev den här boken så hade jag *ingen kunskap* om egyptologi och visste ingenting om Egyptens historia. Jag hade aldrig sett pyramiderna eller Nilen, och hade inte läst någon enda bok ämnet men jag vet nu att den egyptiska religionen var oerhört komplicerad och genomgick många förändringar under de tusentals åren av egyptisk civilisation. Den form av religion som de visa gav upphov till, förändrades allteftersom tiden gick i förhållande till kraven under en viss period. Jag är också medveten om att mycket av den upptecknade egyptiska historien är ett slags symbolism, ett uttryck för en inre utveckling. Redogörelsen för erfarenheter, återkallade i trance, kan kanske därför beskrivas som para-historiska. Men den framlägger en oföränderlig sanning. Läsaren kommer att lägga märke till länken mellan Maya- och Egypten-inkarnationerna och får åter möta den Mästare som jag har lärt känna som White Eagle, det vill säga Hah-Wah-Tah, Is-Ra och Hiawatha och bakom honom fanns och finns fortfarande en ännu större Mästare.

Kalksten statyer av prins Ra-Hotep och hans hustru Nefert, i Kairo museum

RA-MIN-ATI

White Eagle och jag befann oss i det Vita Korssets grotta för vila och meditation. Sjön glittrade i solskenet och en doft av barrträd steg upp till oss söt som rökelse. Återigen hade jag förbindelse med andevärlden, som är en tidlös magisk värld och det stod mig fritt att i minnet återkalla alla de liv jag hade levat. Jag kunde vrida på en knapp precis som om jag hade varit en radioapparat och ta in scener från det förflutna med höjder och djup alltefter själens upplevelser.

Jag såg mig själv som Ra-Min-Ati, prästinna i Ra's tempel, tränad och invigd i mysterierna och White Eagle var Is-Ra, överstepräst och Faraos rådgivare. Jag såg Ra-Min-Atis liv framför mig precis som på en film, men istället för en serie bilder på celluloid såg jag berättelsen om hennes liv så som det hade levts och inpräglats jordens eteriska substans.

Jag såg att när tiden närmade sig för Ra-Min-Atis återfärd till jorden, så gjordes det förberedelser liksom för en som står i begrepp att företa en resa till ett långt avlägset land. Man visade henne den man och den kvinna som skulle bli hennes föräldrar och hon placerades på en harmonisk våglängd med dessa människor. Under en tid före födelsen levde hon i en magisk värld, ett tillstånd av drömmedvetande i ett hem som enligt vad hon förstod var ett perfekt uttryck för Guds kärlek i form, färg

och harmoni. Hennes blivande föräldrar besökte henne i sina drömmar och hon var vid sådana tillfällen omgiven av älvor och änglar. Dessa tycktes väva luftiga trådar av silver, guld och många färger mellan henne och föräldrarna, och till sist kände hon sig i harmoni med dem och sitt kommande fysiska hem på jorden. Därefter förlorade hon medvetandet och somnade.

Ra-Min-Ati föddes när hennes föräldrar var unga. Sitt namn hade hon fått emedan hon var född i gryningen, och det hade valts i samråd med översteprästen och astrologen Is-ra, som förutsade tidpunkten för födelsen. Han berättade också för hennes mor, Nofret, att han länge hade väntat hennes ankomst. "Din blivande dotter var en gång min dotter", sade han, "så jag ser fram emot hennes födelse med stor glädje."

Nofret som var syster till den regerande Faraos ansågs vara en stor skönhet och hon var liten och nätt med olivfärgad hy, bruna ögon och rakt svart hår, som räckte ända ner till axlarna. Hon hade mittbena, och håret hölls på plats av ett broderat guldband och en vit klädnad av linne broderad med blått, solgult och klart lackrött förhöjde hennes skönhet. Redan i tonåren gifte hon sig med Tahuti, en präst i Ra's tempel (ty de egyptiska prästerna kunde gifta sig, ha familjer och rymliga hem). Ra-Min-Ati var en klok mor, mild i sitt tal, vänlig och eftertänksam, men hon höll styvt på barnens lydnad och lärde dem att vara hövliga. Hon lekte med dem många timmar i sträck och besvarade deras frågor.

Tahuti betraktades av sin familj och många andra som en vän och rådgivare, som tack var sin karaktär, sin vänlighet och sin humor vann allas respekt. Hans ögon förmedlade skarpsinne och den smidiga högväxta kroppen uttryckte styrka. Han härstammade från en Maya-präst, och liknade de amerikanska indianerna med ömnäsa, djupt liggande ögon, en

genomträngande blick, hög panna och markerade men ändå mjuka läppar.

De bodde i ett rymligt, fyrkantigt, vitt stenhus på en hög strand vid Nilen med utsikt över floden. Det var en hustyp som ämbetsmän och präster byggde åt sig själva, men de behöll det bara för en generation. Varje familj ägde själv sitt hus och när två människor gifte sig skapade de ett nytt hem. Detta var en sedvänja, som hade stora fördelar, då man trodde att tankeformer från tidigare invånare skulle kunna dröja kvar i ett gammalt hus, vilket inte alltid var så lyckligt för de nya invånarna. Det fanns många liknande hus som låg ovanför högvattenmärke, för att de inte skulle svepas bort när Nilen steg. Kanaler hade grävts på vissa avstånd utefter flodstranden för att leda vatten ut på åkrarna och in i trädgårdarna, vilka alltid var välplanerade och välskötta. Nilens vatten användes också till att förse kraft vid byggandet av tempel och allmänna byggnader. Is-Ra sade att liknande, magisk kraft användes till att bygga pyramiderna och som drivkraft till flygmaskiner i Atlantis och Mu.

Ra-Min-Ati hade en glädjefylld barndom. Egypterna var solmänniskor som inte bara dyrkade den synliga solen, vilken gav ljus och liv, utan också anden i den fysiska manifestationen. Skönhet, harmoni, glädje - det var grundtonerna i deras färgrika liv. De

trodde att Ra (Solen) gav dem detta lands rika gåvor att användas till glädje och nöjen. Ra-Min-Ati brukade sitta på en skuggig balkong och betrakta paraden av båtar som gled uppför och nerför Nilen. Tahuti ägde också, eller rättare sagt, arrenderade stora områden åkerjord av staten. Hans trädgård var väl planerad med gräsmattor, blomsterrabatter och konstgjorda sjöar och vattendrag. Den var omgiven av vingårdar, fruktträdgårdar, sädesfält och grönsaksland. Samhället tillämpade kommunala principer och religion, skolor, regering, jordbruk, poesi, musik, arkitektur, skulptur, konst och vetenskap - allt var baserat på andlig

erfarenhet. Livet grundades på livets enda, högsta källa, vilken manifesterade sig i sin huvudsakliga tvåfald i flera olika gestalter genom den manliga principen Ra och den kvinnliga principen, varav Isis var en. Barnen fick lära sig att tjäna det allmänna och fick undervisning i sociala och religiösa levnadsregler, vilka gått i arv i generation efter generation tack vare präster Ljusets Tempel. Ceremonierna och sedvänjorna på denna tid liknade Maya-folkets.

När barnen vid sju års ålder sattes i en kommunal skola hade de redan lärt sig att sätta gemenskapen före sig själva. Tack vare uppfostran så låg vägen öppen för psykisk utveckling redan vid spädbarns ålder, genom det naturliga, fullständiga och rätta användandet av de fem sinnen, så att både själens och kroppens tillväxt befrämjades. Även små barns iakttagelseförmåga uppövades. Ra-Min-Ati fick således redan tidigt öva sig att använda sina ögon, att betrakta molnens formationer, att lägga märke till vindriktningen, att studera fåglarna och att observera hur knoppar och frukter utvecklade sig. Detta var en favorit-lek som barnen kunde ägna sig åt på fälten och i trädgården och som kallades "spioneri".

En annan lek var att lyssna på vindar, fågelsång, insekter och djurläten, samt av åror från båtar på floden. Allt detta uppövade deras hörsel så att barnen blev utomordentligt känsliga för ljud, även för sådana ljud. Även för sådana ljud som normalt finns bortom det fysiska livets vibrationer, såsom älvornas flöjter och sånger. För att barnen skulle utveckla sin känsel, så lekte de med sand och lärde sig att forma lera till fåglar och andra djur och de gjorde tegelstenar, brände dem i solen och målade dem med ljusa vattenfärger. De gjorde modeller av hus, verkstäder och tempel. Lärare och ibland föräldrar deltog i lekarna. Ra-Min-Atis far hittade på leken att gissa namnen på växter, träd eller blommor efter doften. Man ledde barnen med förbundna ögon fram till en buske eller ett träd och med ledning av doften skulle

de säga namnet. Lyckades de tog man bort bindeln, om inte så fick de försöka med den ena växten efter den andra ända tills de svarade rätt och till slut kunde de med ledning av lukten säga vass det var för växter de närmade sig.

Ra-Min-Ati badade varje dag med sina syskon i en damm i närheten av huset. De tyckte om att känna luften och vattnet mot sina kroppar när de plaskade omkring och lekte med brokigt färgade bollar. Deras föda var enkel och ren och bestod huvudsakligen av frukt, nötter, grönsaker som de åt både kokta och råa. Vidare åt de linser, ris, cerealier och ibland oxkött eller vildand. De drack getmjölk, vin och ojästa fruktsafter, särskilt apelsinjuice. Ra-

Min-Ati lärde sig tidigt att skiljs på smaken mellan olika frukter, grönsaker, örter och nötter och att få ut det mesta möjliga av dem ifråga om smak och näring. Även detta hjälpte till att utveckla själens och kroppens subtilaste sinnen. Barnen lärde sig förstå att deras sinnen var inträdesportar, som var öppna inte bara för syn, ljud, smak lukt och känsel vad gäller fysiska föremål, utan också för de eteriska motsvarigheterna.

De kände till att det eteriska systemet befordrade kunskap genom upplevd erfarenhet. **Som läsaren vet är auran utstrålningen från själen, en vibration som skapas av tanke och känsla.** Tack vara den kan människor bli varse osynligt liv. Utvecklandet av sinnena var i själva verket avsett att stegra varseblivningen av vanligen osynliga, ohörbara, icke vidrörbara gestalter i ljusvärlden och Ra-Min-Ati fick senare lära sig att blicka in i den.

När Ra-Min-Ati var tolv år förde Nofret henne till Ra's tempel, där hon presenterades för översteprästen för att förberedas för samhällstjänst. Vid den tiden var hon en slank, brunögd flicka med svart hår delat i mitten av pannan och tvärklippt i nacken. Hennes vanliga dräkt bestod av ett enda stycke fint vitt linne, broderat vid halsen, på ärmarna och nedtill med blommor och frukter, ibland fjärilar eller fåglar i brokiga färger. Ansiktet uttryckte glädje, men när hon ställdes inför någon sanning eller något mysterium, så växlade uttrycket till koncentration och ögonen tycktes blicka utanför denna värld och in i hemliga ting.

ÖVERSTEPRÄSTEN IS-RA

Is-Ra hade övat Nofret i både jordiska och andliga ting och hon berättade många av hans historier för Ra-Min-Ati. Hon visade barnet hur högt älskad överste-prästen var av sina lärjungar tack vare sin förståelse för unga sinnen och hjärtan. Så Ra-Min-Ati såg ivrigt fram emot att bli mottagen i templet som Is-Ra's lärjunge.

När dagen var inne gick hon med sin mor genom trädgården och nerför trapporna som ledde till Nilen. Där steg de ombord på en båt och gled med strömmen fram till en fyrkantig stenbyggnad som kallades Undervisningens och Rättvisans hall. Hon hade nu börjat bli nervös inför sitt första möte med en överstepräst, som också var väktare av denna vördnadsbjudande plats. De steg i land och gick uppför en stentrappa som ledde till byggnadens port. På båda sidorna om ingången stod sandstenspelare med utskurna sfinxhuvuden och överst på valvet

satt en skarabé i guld, vilken glittrade i morgonsolen och *som var symbol för Skaparen som fångslats i materien*. Tystnaden i templet inneslöt dem när Nofret ledde sin dotter in i den stora salen fram emot stenaltaret där sju små oljelampor brann, vilka var monterade på något som liknade en sjuarmad ljusstake. Ovan

för altaret fanns ett bevingat, gyllene, lysande klot. Den högtidliga stämningen och kraften i salen påverkade Ra-Min-Ati s unga sinne.

Efter en stund kom en högväxt gestalt fram till dem. Vem han var visste Ra-Min-Ati inte. Han var klädd i en vit linnedräkt, som vid midjan omslöt med ett gyllene bälte. På huvudet bar han en krona av vita fjädrar och dess guldband fanns sju juveler. Till att börja med kände hon mera hans närvaro än såg honom. Han lade sin hand på hennes huvud, och hon vände blicken uppåt och såg in i ett par blå ögon som betraktade henne med humor och vänlighet. Hon förstod plötsligt att detta var någon som stod henne mycket nära och som var henne mycket kär, och när han talade till henne och kallade henne "min dotter", sa visste hon att hon någon gång hade varit och fortfarande är hans barn. Hon försökte minnas deras senaste mötes - men hon kunde inte komma ihåg det. Han läste hennes tankar och log igen. "Du är förbryllad, lilla barn, men ha tålmod. Dimmorna skall klarna och du skall se mig, inte genom en slöja, utan ansikte mot ansikte och du skall känna återseendets glädje."

Underliga ord, men de sjönk fridfullt in i hennes hjärta och hon nöjde sig med att lyssna, lära av och lyda prästen, läraren, som hon barnsligt och helhjärtat accepterat.

En fullständig förståelse fanns nu mellan dem., och han sade ingenting mer. Med en gest uppmanade han Nofret att gå, hon bugade sig och gick utan att vända ryggen till altaret med den bevingade solen, symbol för Ra, högt ovanför. Is-Ra förde sedan Ra-Min-Ati genom templet och förklarade väggmålningarnas betydelse och salarnas placering, för att hon skulle känna sig hemmastadd med sin omgivning. Till slut gick de uppför en vit stentrappa som ledde till en balkong över huvudbyggnadens ingång med utsikt över Nilen, vilken flöt fram mellan odlade fält, fruktträdgårdar och planteringar.

"Idag", sade Is-Ra när de stod där i solskenet, "har du börjat ett nytt skede i ditt liv och dina fötter har beträtt en stig i ständigt växande glädje. Sanning och kunskap finns inom och omkring dig i väntan på att upptäckas och utvecklas. Genom studier och meditation över Ra's liv, genom att lära den fulländade lagen som styr människans liv och genom att fullfölja hans vilja och lyda hans befallningar (som du endast kan höra i ditt hjärtas djupa stillhet) - skall du lära. Kunskap, sanning, kärlek, visdom och styrka, allt detta kan komma till dig bara när strömmen av ljus och liv flödar från Ra in i ditt hjärta, helgedomen inom dig. Möt din Skapare där varje ny dag. Bed att ditt arbete skall bära god frukt. Vi skall mötas dagligen, och du skall få undervisning om den heliga lagen och dess tillämpning i det fysiska och i det andliga livet. I morgon bitti skals jag vänta på dig vid trappan till Lärdomens Sal. Till dess kan du vandra omkring som du vill genom templet och trädgårdarna, och träffa dina nya vänner. Må Ljusets välsignelse strömma in i ditt hjärta."

*

Några dagar senare slogs de stora tempeldörrarna upp och Ra-Min-Ati följde Is-ra ned för några trappsteg in i en trädgård med blommande träd och buskar genom en pergola av blommande vinrankor vid ingången till en muromgärdad trädgård.

Blommornas doft och den spilla atmosfären inbjöd till meditation, vilket också var ändamålet med deras besök just denna dag. Is-Ra förde henne till en bänk i det östra hörnet och tog hennes vänstra hand. Snart var hon försjunket i djup meditation, och med Is-Ra vid sin sida var det lätt för henne att lämna den virvel av tankar som rör sig i det fysiska livet Det

lägre sinnets stress och larm stillades och världen såg annorlunda ut. Blommornas färger blev nu starkare, dofterna sötare, och fågelsången ljöd vackrare. Allting i trädgården förändligades och Ra-Min-Ati kunde se in en annan värld där féer arbetade i blomsterrabatterna, där gnomer och älvor rörde sig på stigarna. Trädgården myllrade av liv, som förut hade varit osynligt, och ändå fanns inget intryck av trängsel. Alla levde gemensamt, och var bröder i anden med förståelse och uppskattning av varandras tankar och arbete.

Denna inblick i naturens inre liv var ingen överraskning för Ra-Min-Ati, då hon visste att den berodde på en höjning av hennes inre jag, så att det kunde registrera en snabbare och mera harmonisk vibration. Hon förstod senare att detta var det första steget och att Is-Ra var färd med att förbereda henne för en kommande invigning till de osynliga världarna. Det måste ha förflutit en lång tid medan de satt där i tystnad, men Ra-Min-Ati var nu alldeles ovetande om tiden och ändå fullt medveten om vad som hände på det inre planet. Nu förbleknade trädgården och hon fann att hon betraktade människorna i arbete på fälten, och i färd med att bygga tempel och stora stenbyggnader. Hon visste att templen byggdes till ära för Solguden och som på en hastigt fram-vevad film, såg hon pyramiderna formas av någon kosmisk kraft som styrdes av den heliga intelligensen, en procedur där avbetarna använde en kraft som inte var deras egen för att lyfta kolossala block och placera dem där. Samma kraft svetsade dem samman, och Ra-Min-Ati tyckte nu att världen liknade en myrstack där invånarna, människorna, levde och verkade bara för att lyda en opersonlig vilja.

Hon tyckte först det var grymt att tvinga människor att arbeta på detta sätt, men Is-Ra som läste hennes tankar sade: "Det här är bara vad du ser på ytan av människans liv. När du ser på det med vetskap och med rätt perspektiv, skall du se mer än ett gensvar på en opersonlig vilja. De skall se det mänskliga livets ädelhet liksom du har sett blommornas verkliga skönhet här i trädgården. Varje önskan, varje längtan till sann skönhet och frihet finns registrerade i kosmos. Det sätter omedelbart igång just den kraft som behövs för att ge människans själ vad den behöver. Guds värld är inte grym, mitt barn, den är en skola där det är meningen att barnen skall vara lyckliga, och känna glädje genom dagliga erfarenheter av liv och kärlek, i förändring, nedgång och återfödelse. Människans sorger och motgångar, hennes möda och trötthet beror på bristande visdom, på okunnighet om andliga verkligheter. Kom, så skall jag visa dig något mer."

Ra-Min-Ati reste sig och de gick genom portar i helgedomens väggar och vandrade runt på några av gångarna i tempelträdgårdarna. I solnedgången kom de fram till en liten stenbyggnad, ett miniatyrtempel som användes för privat meditation. På ena sidan fanns ett altare inbyggt i väggen, på den andra sidan fanns en viloplats. Det var allt. Ra-Min-Ati låg länge kvar på viloplatsen och tänkte över sina erfarenheter.

*

Ra-Min-Ati tillbringade många timmar i tempelträdgården dit Is-Ra kom varje dag för att undervisa henne. Han lärde henne att meditera, att gå ut ur sin kropp till den inre världen och höja sig över astralplanen. Ra-Min-Ati blev ofta sänd med särskilda uppdrag till den inre världen, men fick till att börja med endast utföra dem i sömnen.

När hon vandrade genom trädgårdarna i Is-Ra's sällskap en morgon, mötte de en kvinna som bar en korg med druvor. Hon utgjorde en pittoresk figur när hon vandrade till vinpressen balanserande en korg på sitt slätkammade, svarta huvud. De röda och gyllene färgerna på hennes dräkt och en orangefärgad halsduk framhävde den mörkbruna färgen i hennes mandelformade ögon, vilka satt vitt skilda i det olivfärgade ansiktet, men linjerna kring ögonen talade om smärta. Ra-Min-Ati kände igen henne som hustrun till en av tempelvakterna och observerade medlidsamt att hon tycktes blicka in i framtiden med

fruktan, jagad av sina tankar. "God morgon, Zara", sade Is-Ra. "Du är tidigt i arbete." Zara log blygt och såg frågande på Ra-Min-Ati, men hon stannade inte.

"Stanna", sade Is-Ra. "Det här är Ra-Min-Ati. Ni kommer ofta att träffas i trädgårdarna, så ni måste bli vänner." De log mot varandra och ett band av sympati uppstod mellan dem.

Senare berättade Is-Ra för Ra-Min-Ati, att Zara i enlighet med sin karma snart skulle lämna den fysiska kroppen. "Är hon rädd?", frågade Ra-Min-Ati.

"Ja, mycket. Och om ingenting görs för att hjälpa henne, kommer hon att gå vilse i sin egen rädslas dimma."

"Kan jag hjälpa henne?"

"Du kan besöka henne i din astralkropp varje natt när hon sover. Till att börja med kommer hon inte att känna igen dig, ty hennes själ vandrar då omkring på de närmsta astralplanen. Du måste iaktta henne och välja det ögonblick när hennes själskropp lysas upp, som kan bli en natt när någon vän har gjort henne lycklig med en eller annan vänlighet. Tag då hennes hand och led henne varligt till en tempelträdgård - det finns många i astralvärlden. Sitt där och tala med henne om skönheten i omgivningarna och förklara för henne att hon kommer just till en sådan plats efter döden. Trösta henne, Ra-Min-Ati, och hjälp henne att övervinna fruktan. Det är hennes karma som är orsaken till hennes belägenhet, men i sitt hjärta är hon god och sann. Hon har kärleksfullt tjänat sin familj och sina vänner. Lycka väntar henne i ett förtjusande hem, där hon kommer att bo med vänner från jordelivet. Vi får inte låta fruktan hindra hennes färd till detta sanna hem."

"Kommer hon att se mig när hon sover?", frågade Ra-Min-Ati.

"Inte till att börja med, utan hon kommer att höra din röst helt svagt. Varje kväll när du somnar in, sök upp hennes vandrande, oroliga ande och rikta med all din kraft en stråle av vitt ljus på henne."

"Hur kan jag göra det?"

"Genom att tänka på henne med kärlek, bara med kärlek så kommer den tanken att bli synlig som en stråle av ljus, vilken drar till sig hennes uppmärksamhet som förr eller senare väcker henne i den astrala världen, och hon kommer då att se och höra dig. Försök att vinna hennes förtroende. Hon kommer inte att minnas någonting från sitt jordeliv, utan kommer endast att vara medveten om det nuvarande eteriska. Tala med henne som till en ny vän om vackra saker såsom tempelträdgården och fråga henne sedan om hon skulle vilja komma hem till dig och äta frukt och kakor och dricka vin. Det vill hon gärna och du skall strax befinna dig i en helgedom som liknar denna, men väck först och främst hennes intresse för din trädgård. När tiden för mötet är över och kallelse kommer för er båda att återvända till era sovande kroppar, så skall du be henne att möta dig igen på samma ställe. Hon vet ännu inte att hon befinner sig i sovande tillstånd på jorden, ty när hon är i det ena medvetandetillståndet glömmer hon det andra, så när hon vaknar på morgonen minns hon till exempel inte att hon har träffat dig i en dröm lika lite som hon på natten kommer ihåg något om sitt liv i den fysiska kroppen."

Is-ra gjorde en paus. "Genom att tålmodigt uppsöka henne om natten", fortsatte han, "kan du till slut öppna hennes ögon och hjälpa henne att se det liv hon i verkligheten lever på båda sidor om slöjan. Hon börjar inse att hon, när hon är tillsammans med dig, upplever sitt liv ungefär som i sin vardagstillvaro, och vet att hon fortfarande lever, andas och äter. Du skall alltid ge henne kakor, frukt och vin när hon kommer till din trädgård och så småningom blir hon van vid att träffa andra vänner, vilka kommer på besök då och då. När allt detta är välbekant för henne, så skall du säga henne sanningen om att hon är ande och att hennes

kropp ligger försänkt i sömn bredvid hennes man i deras hem på jorden. Först får hon en chock, men sedan kan du så småningom övertyga henne om att det är sant."

"Hur skall hon kunna minnas när hon är tillbaka i sin kropp, att hon har besökt sitt astrala hem?" frågade Ra-Min-Ati .

"Din uppgift är att lära henne hur hon skall väcka sin hjärna för sådana minnen, vilket du skall göra genom att besöka henne när hon sover. Rikta då en stark ljusstråle mot hennes hjärna, som dina mäktiga, kärleksfulla, tankar skall skapa i etern. **Tankar av sådant slag är en skapande livskraft och kan göra underverk, då kärlek både är en fysisk kraft och ett eteriskt ämne, ett ljus. Det finns inte många människor som har upptäckt denna hemlighet, många kan inte ens gissa vad verklig kärlek kan utföra.** När du har genomgått dina prov och visat dig stadig och lydig kommer du att föras till Invigningshallen och in i det Vita Ljusets helgedom, Stjärnans hall, där du får inblick i många hemligheter. Du får inte bara se, utan får verkligheten även passera genom den sanna kärlekens låga, men tiden är ännu inte inne mitt barn. Du måste därför varje natt hädanefter hjälpa Zara ända tills hon kan genomgå en av de viktigaste invigningarna."

"En viktig invigning? Jag förstår inte", sade Ra-Min-Ati.

"Döden är en invigning och Zara måste förberedas för den. Hos måste förberedas för döden på jorden, och födelsen in i ljusets verklighet, och du Ra-Min-Ati skall få glädjen att se hennes lycka när hon till sist är befriad från sina lidanden. Du skall få göra henne sällskap här i den himmelska världen när detta sker, ty du har delat hennes smärta och sorg och älskat henne."

Till att börja med fann Ra-Min-Ati det svårt att göra vad hon blivit tillsagd att göra och greps av tvivel och fruktan, särskilt när Is-ra lämnade henne för några dagar. När hon var ensam började hennes tankar att irra, och det tycktes vara omöjligt för henne att koncentrera sig och meditera. Hon höll emellertid ut genom provningar och misstag och vann så småningom självförtroende och segrade till sist.

Arbetet med Zara fortsatte under många veckor. Natt efter natt möttes de i astralvärlden, och Ra-Min-Ati talade om själens liv och den källa till glädje som väntar människan efter döden. Hon förklarade för Zara att när kroppen dör, går själen till ljusets land; att själarna inte skiljs från dem som de älskat på jorden, eftersom de får ett vidgat medvetande när de befrias från kroppen. **De färdas omkring ofantligt mycket lättare och kan besöka sina vänner på jorden, så snart dessa har fallit i sömn. De kan då förflytta och röra sig i andevärlden lika lätt som de själar, som har "dött"**.

Slutligen började Zara förstå att hon aldrig skulle bli skild från sina make som hon älskade, ty när som helst under sömnen kunde han träffa henne, och de skulle vara tillsammans i ett vackrare hem än något de sett på jorden.

Men det tog lite tid innan Ra-Min-Ati kunde övertyga henne om att hon faktiskt levde i två världar, eller att få henne att inse att när hon hade lärt sig allt som hon kunde lära i jordelivet, så skulle hennes kropp försvinna och "dö", och anden skulle leva vidare i denna himmel.

På så sätt blev Zara förberedd för döden och när den kom, så var det för henne som att falla i sömn och vakna sitt nya hem för att vila där. Senare lärde Ra-Min-Ati henne att återvända till jorden och vänta på att hennes man skulle somna, och sedan leda hans själ till sitt andliga hem. Där skulle hon väcka honom och besvara hans frågor om var de befann sig och varför de var tillsammans när han hade trott att hon var död. På detta sätt levde Zara och Mengebet (hennes make) tillsammans i andevärlden och lärde sig att ta emot ljuset från Ra.

Is-Ra förklarade för henne att detta var det slags arbete som Bröderna skulle kräva av henne, vilket var att uppväcka ljuset inom dem som var redo att träda in på de inre planen.

MINNETS TEMPEL

Några veckor senare gick Is-Ra och Ra-Min-Ati till altaret i trädgården, där hon lade sig ner på viloplatsen och prästen satte sig bredvid henne. Nästan genast gick hon in i en meditation som var så djup att den nästan var en trance och fann att hon befann sig i ett ljusets tempel.

Is-Ra var med henne och när de gick över golvet i en stor sal, möttes de av en person som liknade Is-Ra och hade samma ädla anletsdrag. Hans ögon var mörkblå, fulla av kraft, visdom och kärlek och hans hår var solgult. Han var iförd en vit klädnad och hade ett gyllene bälte som glänste runt midjan och en violett mantel med ett juvelbesatt spänne som hängde från axlarna. Men trots det magnifika utseendet såg Ra-Min-Ati att han själv var ödmjuk och enkel. Återigen var detta någon som hon kände väl, fast hon inte kunde komma ihåg var de hade träffats. Is-Ra svarade strax på hennes fråga. "Det är bra att din ande känner igen din Mästare, fastän det har gått sekler sedan du senast såg honom. När du knäböjer framför högaltaret, för att mottaga Ra's välsignelse, skall du få ett mera omsättande svar på din fråga."

Ra-Min-Ati gick tvärsöver det mosaikbelagda golvet fram till ett altare, som strålade av ljus likt solen. Från pelarna vilka uppbar taket - strömmade ljus, musik ljud från alla delar av byggnaden, och en kör av röster hördes långt borta. Hon knäböjde och väntade, hennes hjärta tycktes öppna sig och vidgas, så att hon kände sig förenad med allt liv. Under ett obeskrivligt ögonblick var hon en del av den kosmiska livskraften. Och nu fylldes templet av ett myller av människor. Hon kände varenda själ bland dem. Alla var de en del av henne själv, liksom hon var en del av dem alla. Harmoni, frid och kärlek genomträngde templet, när Mästaren uttalade de magiska orden: "Kärlek är Ljus. *Låt ljuset lysa!*"

Återigen hördes musik och körsång. Sedan växte ljuset, som redan lystes så starkt, så att det tycktes genomtränga varenda eterisk och andlig atom, innan det förbleknade och efterlämnade en varm glöd - och frid.

När det hela var över tömdes salen, och Ra-Min-Ati var ensam med sin Mästare och Is-Ra.

*

Runt den stora salen fanns mindre kapell där de som sökte lära känna sitt innersta jag, förutom sin Mästares vilja, kunde meditera och bedja. Ra-Min-Ati fördes till ett av dem och såg att "Minneskapell" stod skrivet över ingången. Väggarna tycktes bestå av ametist, som färgade atmosfären i violett. Men när hon väl var inne i kapellet blev de genomskinliga, så att hon inte längre kände sig instängd utan kunde se ut på livet därutånför. Minnet vaknade, och hon visste att det i förgångna tider hade varit vanligt att färdas genom luften i en farkost som liknade en metall - fågel. Nu såg hon i en vision en sådan fågel glida in mot en stationsplattform högt ovanför marken vid ett torn. Människor strömmade ut från flygskeppets sida och försvann för ett ögonblick. Därefter kom de i en hiss, som förflyttade dem till gatuplanet i en praktfull och vacker stad.

Ra-Min-Ati såg att gatorna var breda, rena och kantade med blommande buskar och träd. De vita sten-husen var byggda i en "kvadratisk" stil med ingångar, trappor och kolonnader som påminde henne om egyptiska tempel. När hon lät blicken vandra över staden såg hon på avstånd en kedja av snötäckta bergstoppar, varav en framstod klarare än de andra och höjde sig över dem. Mästaren som var med henne på denna eteriska färd sade: "Där kan du se det heliga berget nära den gamla huvudstaden i Atlantis. På dess topp står den Vita Magins tempel. En grupp män och kvinnor som hade blivit invigda i mysterierna levde där, innan havet uppslukade den stora kontinenten. Prästerna undervisade där i religion och hjälpte till med att styra landet enbart i syfte att med visdom och rättvisa tjäna mänskligheten, att utfärda lagar för folkets lycka och välfärd och befrämja rasens andliga utveckling."

Ra-Min-Ati lade märke till att templets bas hade formen av en fyrkant och sidorna såg ut

som fyra trianglar, vilka möttes och bildade en pyramid. Mästaren läste hennes tankar. "Visa män, som hade kunskap om mysterierna, lämnade detta gamla land och slog sig ner i det solstekta Egypten. De ägde mystiska krafter och lärde egypterna att bygga tempel och skära stora stenar som symboler för Visdomen. Sina kunskaper hade de fått från en annan planet i vårt solsystem."

Minnen av detta gamla, underbara land med det heliga berget ovanför den vita staden, blev en levande verklighet för Ra-Min-Ati. Hon såg sig själv vandra längs en bred flod, som flöt genom staden. Hon såg små segelbåtar och stora lastbåtar med segel i klara färger passera uppåt eller nedåt floden, ty detta var själva nerven i ett stort och högt civiliserat land. Folket var för det mesta vithyade med mörkt hår och milda, bruna ögon. Men somliga hade ljus eller rött hår och blå eller grönbå ögon liksom egypterna. När denna vision visade sig för henne, började hon förstå något av mystiken hos hennes eget land och folk. Hon igenkände i dem avkomlingar av de färgrika, lyckliga, gladlynta barn, som levde i ett land väster under den gyllene tidsåldern. När Mästaren därför ånyo talade till henne, visste hon att det han sade var sant. Minnen av det förflutna återkallades till liv, och hon kände att tiden var inne för ett utvidgande av medvetandet.

*

Det fanns en stängd dörr i väggen i Ra-Min-Atis privata helgedom i tempelträdgården. När Is-Ra första gången tog henne dit, frågade hon vart den ledde. "När du är redo", svarade han, "skall jag öppna den. Då skall du finna att den leder genom underjordiska labyrinter till Sfinxens sal och Stjärna - rummet under pyramiden."

"Vad är sfinxens hemlighet?", frågade hon.

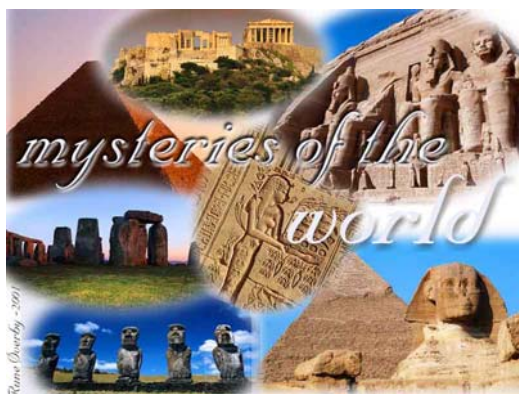
"Den är en symbol från uråldrig tid och var välbekant för folk i länder som nu har försvunnit. Den betecknar det eviga mysteriet om Gud i människan, i hela skapelsen. Den betecknar också människans seger över hennes lägre, djuriska natur.

Eleven måste själv finna ut resten. Alla kandidater till det Vita Brödraskapet måste först studera Sfinxens yttre betydelse. De skall studera dess konstruktion och lägga märke till att den förkroppsligar deras egna slumrande egenskaper. De övar sig i att vara lika tysta i sin visdom som Sfinxen själv och strävar efter att förvärva lejonets styrka och örnens vingar. De eftersträvar alla de egenskaper som denna tysta figur uttrycker. Och en dörr mellan Sfinxens

tassar ger kandidaten tillträde till labyrinter som leder till Invignings - salen."

Ra-Min-Ati lyssnade uppmärksamt när Is-ra fortsatte. "En pyramid symboliserar först och främst det fyrkantiga fundament på vilken människans liv måste baseras. **Och liksom de fyra triangulära sidorna i pyramiden möts toppen, så måste det finnas exakt överensstämmelse mellan de fyra sidorna i hennes natur - de fysiska, emotionella, mentala och andliga komponenterna - innan ett sant och fulländat tempel kan skapas i hennes själ.** Den Vita Magins präster har alltid lärt ut att

människan skapades som en fulländad son till Varandet, Solen som vi kallar Ra, som Ra's egen avbild, och att endast anden kan ha kunskap om den strålande heligheten, Ra's rena, klara ljus inom henne. De lärde att ett subtilt ämne finns i den fysiska solens strålar, vilket påverkar jorden liksom en mor som mottager och ger näring åt livets frön. Men detta ljus utövar sin magi allra starkast i människans själ och häri ligger lyckans hemlighet. Ljuset är Ra's dyrbaraste gåva till sina barn. *Människan måste själv upptäcka detta inom sig själv.*

"Om kuben öppnas, tar den formen av ett kors, kanske den äldsta av alla symboler. **Korset symboliserar skapelsen, skaparen och fångenskapen i materien.** Pyramiden och korset har därför fundamental betydelse."

Mycket av det som Ra-Min-Ati inte hade förstått framstod nu klarare. Is-Ra fortsatte: "Triangeln symboliserar en annan viktig sanning - Guds treenighet, lagen om vilja och kraft, lagen om kärlek och visdom och vad de leder till; lagen om ljus och gudsmedvetande hos människorna. I sin yttring har denna treenighet många namn - Osiris, Isis-Horus t ex. Pyramiden symboliserar ett oförstörbart tempel, en mening, en verklighet byggd på jorden av Ra's söner. Få människor inser att det innehåller skapelsens alla hemligheter och uppenbarar de egenskaper som skall leda människan till en slutlig invigning i de himmelska mysterierna."

Efter en paus fortsatte Is-Ra: "För länge sedan utvandrade Mästarna som blivit undervisade av Ra's söner från Atlantis och slog sig ner i Egypten där de införde sin religion, sin symbolism och undervisade människorna i ett regeringssystem som först hade tillämpats i Mu, en kontinent som senare försvunnit. Pyramiden innehåller alla deras hemligheter. Den är orienterad mot solen. Vinkeln med vilken solens strålar träffar pyramidens spets har en speciell innebörd som du så småningom kommer att förstå, liksom alla bröder gör. Lägga märke till att på vissa särskilda dagar på året, genomlyser en ljusstråle den innersta vrån i dessa och andra pyramider, just så som Ra's ljus tränger in i människans inre tempel och breder ut sig där."

*

Ra-Min-Ati hade varit elev i den höga prästskolan i sju år, och under de senaste fyra åren hade hon levt helt inom templets område.

"Din träning skulle bli störd och onödigt svår om du hela tiden besökte den yttre världen" förklarade han. "Medan du är här är du skyddad från otaliga influenser som skulle störa dina meditationer och din kontakt med de andliga sfärerna.

De två tillbringade många timmar i gemenskap i "Lärosalarna bortom jorden".

"Det här är enda sanna vägen till kunskap om den uråldriga visdomen" sa Is-Ra.

"Med det menar vi de kosmiska lagarna, naturens och andevärldens, som styr människans liv. Allt eftersom tidsåldrar passerat har sådan kunskap gått förlorad i det själviska och materialistiska sinnet som mer och mer tenderar att binda och fångsla människans verkliga jag, såsom mumiesvepning lindar in den verkliga kroppen av en död kung.

'Tills dess att människan tränger igenom mörkret, som kommer från världsliga tankar och vanor, så kan hon inte förstå eller återfå den skönhet som Herren Ra utrustade henne med. Ra-Min-Ati, du lär dig att se igenom illusionens dimma in i visdomen från flydda tider."

Is-Ra tog henne sedan till ett förrum väster om templet. Förutom speglar fanns inga dekorationer på väggarna och precis som i "Minnenas kapell" hade rummet en djup färg av ametist, vilken hade en färgton som tycktes vederkvicka Ra-Min-Atis syn. Is-Ra ledde henne till en bädd, på vilken hon genast föll i omedvetenhet om den yttre världen, och snart befann hon sig i ett land som var mycket olikt Egypten. Hon visste att hon återigen befann sig på bergshöjderna i "landet i väster", i en i berget inhuggen grotta. Den var välmöblerad med färgglada filtar och mattor, möblerna var snidade i trä. Från en sittplats nära öppningen erbjöds en vy över snötäckta bergstoppar och i förgrunden en djup tallbevuxen klyfta. En gestalt satt och blickade ut över detta panorama.

Det överraskade henne något att känna igen denna gestalt som sig själv med en annan klädsel. Sen hörde han en röst som sa: "Det är bra att du har kommit åter till vårt brödraskap, Minesta. Vi ska hjälpa dig att komma ihåg vårt folks seder och bruk."

Hela bilden av hennes liv i Maya-samhället växte sig vidare. Som en blixtnedslåg gled hon från

sitt egyptiska jag in den Maya-indian hon hade varit.

Hon såg återigen den fridfulla dalen med de vita små stenhusen, vilka var prydda med vackert snidade utsmyckningar, som klättrade långt upp på bergssidan där blå rök steg i spiraler mot en bakgrund av väldiga skogar och den breda, snabbt flytande floden. Ett annat minne vaknade. Ännu en gång satt hon på sin favoritstock och betraktade naturandarna i arbete och lek bland klipporna, växterna, blommorna och vattenfallen som störtade över stenblocken på stranden. Hon såg en högväxt gestalt närma sig och i den store indianen kände hon igen sin far, Hah-Wah-Tah, och när hon såg tillgivenhet och humor i hans ögon visste hon att Is-Ra var samma älskade följeslagare. I minnet återvände hon till templet i bergen ovanför sitt gamla hem. Hon mindes de församlade Vita Bröderna och ceremonin när de nedkallade eldens ande som tände bålens torra stickor. Hon hörde översteprästen kalla på de stora natur-andarna och kände den närvarande människomassans varma engagemang i ceremonin under vilken man bad till naturkrafterna att styra luftströmmarna och i rätt tid bringa regn. Hon mindes hur prästerna anropade sol - andarna med vars hjälp den fysiska solen värmden jorden och påskyndade tillväxten och mognaden av skörden som skulle bli till föda. Hon återupplevde i minnet denna scen och många andra där hon i sina egyptiska erfarenheter igenkände dyrkan av Osiris och Isis.

*

Nu befann sig Ra-Min-Ati i en tempelbyggnad av vit sten tillsammans med vitklädda präster. Framför dem, vid ett altare av blå sten som liknade lapis-lazuli, såg hon Mästaren som för tidsåldrar sedan lade sin hand på hennes huvud så att hennes ögon öppnades och hon blev medveten om sitt liv i Egypten.

En ung indianhövding stod bredvid henne. Det var hennes broder, och hon mindes hur de tillsammans härskade över stammarna i Willomee. "Du har kommit tillbaka, Ra-Min-Ati", sa Mästaren, "liksom du skall återvända gång på gång för att vinna kunskap och visdom från det Vita Brödraskapet."

Nu mässade de Vita Bröderna Maya-sånger och en strålande stjärna visade sig i deras hjärtan. Ännu en gång såg hon stjärnans strålar lysa över världen, och hon mindes också reglerna för detta urgamla Brödraskap som utgjorde grunden för en rätt och rättvis styrelse - från vilken en rätt och riktig uppfostran och kultur kunde växa fram. Nu kunde hon återvända till sitt liv i Egypten med ny kunskap och under tidens gång skulle hon delge den visdom vilken hon på ett underbart sätt blivit delaktig av i solens land.

RA-HOTEP

I ungdomsåren bodde Ra-Hotep i en by varifrån han ibland kom för att närvara vid ceremonierna i Ra's stora tempel. Hans vänner skulle knappast ha betraktat honom som religiös, fastän han ibland blev djupt gripen av den andliga kraften i ceremonierna. En känslighet och en slumrande andlighet kunde spåras i hans uppförande. Hans djupt liggande, mörka, outgrundliga ögon tycktes ha fångat och bevarat något av öknens mysterium, läpparna och hakan tydde på självbehärskning och självdisciplin, kanske med ett visst drag av egensinne.

Några år tidigare hade Ra-Hotep blivit utnämnd till skrivare åt kung-prästen, den regerande farao. Han kunde räkna många adelsmän och äldre hovmän som sina vänner och han hade få fiender. I sin ungdom hade han fulla drag njutit av det glada livet som var vanligt

bland egyptierna. Men allt eftersom han mognade tycktes han tröttna på detta liv och började intressera sig för allt som rörde människans inre liv. En längtan att få veta mera drev honom ibland till att söka ensamheten och kontakten med naturens osynliga krafter.

Liksom alla egyptiska ynglingar hade han tjänat i faraos armé vid olika avlägsna förläggningar, där han hade förvärvat vissa utmärkta egenskaper medan andra inte var så goda. Ensamheten hade lärt honom mycket, fastän han numera var rädd för att vara alltför mycket ensam. Men försaker hade i viss mån stärkt hans karaktär, vilket var ett verksamt vapen mot påflugenheter och hån.

Kontakt med andra människor gav honom kunskap om deras svagheter, och han fick erfara många missräkningar därför att hans förtroende missbrukades. Detta lärde honom att inte lita på någon annan än sig själv. Men ibland misslyckades han i att lyda sitt eget samvete. Hans motto kunde ha varit: "Om du vill ha en sak utförd på rätt sätt, gör det själv!"

Men fastän han gärna ville leva ett oberoende och självständigt liv, måste han lära sig inse hur omöjligt det är för en människa att leva ett lyckligt liv i andlig isolering. Så som förhållandena var, ville RaHotep inte kalla någon sin vän men inte heller sin fiende. Han började dock inse att somliga människor, kanske alla, hade någonting att lära honom.

Denna filosofi var kanske riktig, fastän den var ofullständig. Hans känsloliv var inte väckt, då han levat nästan hela sitt liv på det mentala planet, så att hans andliga möjligheter endast delvis hade utvecklats. För att öppna sitt hjärta behövde han en sådan erfarenhet som kanske kunde vara en mans kärlek till en kvinna. Det är i sanning bara mänsklig och naturlig kärlek som kan göra detta, som till exempel en mans kärlek till en vän, till sitt barn och till sin hustru. Hjärnan kan samla en mängd fakta, men om människans förmåga att hysa kärlek inte utvecklas, så kan hon inte lära sig den vita magins hemlighet. Ty det är bara genom kärlek som vi kan lära oss används kunskapen för att höja människans liv och leva livet självt - och fram till dess är människan endast en teoretiker.

Genom någon intensiv erfarenhet av kärlek och kanske någon missräkning eller någon smärta, kan en förunderlig förvandling från instinkt till högre medvetande ske. De oupplysta, som lever sitt liv för nöjen och som söker undvika smärta, måste inte bara ta ett steg tillbaka - utan också ändra attityderna i sitt tänkande. När de vaknar, skall de finna att varje erfarenhet blir alltmer intensifierad, ända tills de lär sig inse att det inte finns någon annan väg än längtan och strävan upp till det heliga berget. Äkta mänsklig kärlek mellan en man och en kvinna, i synnerhet om den höjer sig över själviska önsningar, kan för själen bli ett trappsteg från världsliga ting till andliga - och höja den från jorden till himlen.

Fastän självstillit och självmedvetande var hans gudar, kände Ra-Hotep ofta behov av sällskap. Han ville aldrig medge det för sig själv och inbillade sig att han föredrog ensamhet och isolering. Han strävade inte efter några intima vänskapsförbindelser, i tanke att han, om han skulle bli utsatt för missräkningar igen, ensam skulle få bära dem. Men under Osirisfesten den fjortonde dagen den första månaden efter vårdagjämningen, såg han Ra-Miniti. Gatorna i kungastaden var packade med besökare. Alla slags nöjesstånd hade satts upp i parken, där man också hade ordnat med musik, dans och lekar. Detta var en glädjens dag då egyptiernas livsglädje fick sitt uttryck med anledning av vårens återkomst. Det stora templets yttre gårdar var packade och man ställde upp sig för den stora processionen.

Ra-Hotep trängde sig igenom denna skrattande folkmassa och passerade genom dörrarna in till mittgården, där stillheten i det inre templet omslöt honom, och han fylldes av en frid som inte var av denna världen.

Han befann sig i en ceremonihall, vars väggar var belagda med guld. På den östra sidan ledde sju trappsteg upp till ett gyllene altare med ett par sjuarmade oljelampor. I de mindre nischerna tändes oljelamporna av en smärt, mörkhårig, ung prästinna som rörde sig barfota och ljudlöst, och som var klädd i sin ordens traditionella vita linnedräkt.

Ra-Hotep drog sig tillbaka till skuggorna närheten av ingångsdörren för att osedd kunna

betrakta den graciösa gestalten. Hon steg uppför de sju trappstegen och tände de sjuarmade lamporna. När hon vände sig om för att gå ner, gick han emot henne uppför mittgången och såg då hur fridfull och lycklig hon var. När hon lyfte blicken och när hennes ögon mötte hans, flög en glimt av igenkännande tankar mellan dem. Men sedan koncentrerade hon sin uppmärksamhet och sitt intresse på sin uppgift.

I Ra-Hoteps ögon rörde hon sig som en drömfigur när hon passerade honom och försvann genom en liten dörr till vänster om altaret. På så sätt väckte Ra-Min-Ati något i Ra-Hoteps hjärta, fastän inte ett ord blev sagt. Liksom hon hade tänt lamporna på altaret hade hon tänt en outsläcklig låga i det mänskliga hjärtat.

Det var under denna fest som det heliga kärlet bringades från de Heligas Heliga för att fira Osiris återuppståndelse. Plötsligt öppnades de stora portarna till de inre gårdarna och en procession som leddes av präster började sin långa färd genom kungastaden tvärsöver Nilen i båtar till Kungarnas dal.

Prästerna bar emblem föreställande nyckeln till himlen och symbol för det eviga livet. Därefter kom tärare med flaggor och symboler för provinserna i det Övre och Nedre Egypten och sedan tempelmusikanter och trumpetare. Processionen fortsatte med tempeltjänare, som svängde rökelsekar och därefter kom präster i ceremoniella dräkter. Efter dem kom Faraos i en bärstol buren av tjugofyra visa män, omgivna och vaktade av hovfolk och soldater. Han rörde sig med stor värdighet och till tack för sina undersåtars hyllning höjde han högra handen till välsignelse.

Efter honom kom hovdamer och unga prästinnor från templet, bland vilka Ra-Min-Atis slanka, mörkhåriga gestalt i Ra-Hoteps ögon skilde sig från alla de andra.

Största delen av folket deltog i festerna, där denna procession var höjdpunkten. Även de allra fattigaste medförde någon liten gåva, om det så bara var några blommor, för att visa att kärleken är starkare än döden och graven inte är någon sista viloplats. Två gånger om året hölls ceremonin, nämligen vid vår- och höstdagjämningen. Dessa årstider betraktades som symboler för själens födelse, först till denna värld med dess liv och glädje *och sedan till den ännu större glädjen och friheten i livet efter detta.*

När ceremonierna var över kunde människorna fritt roa sig efter egen önskan. Ra-Hotep som ville vara ensam för att kunna ägna sina tankar åt den unga prästinnan, drog sig så snart han kunde undan från Faraos hovfolk och gick ombord på sin båt. Medan den gled hemåt dämpades bullret och stojet alltmera och vattnet plaskade under den fridfulla och molnfria himlen. Allt tyckte innesluta honom i naturens stillhet. Den svala nattluften tvådde och renade hans själ efter hettan och uppståndelsen.

Uppfriskad lämnade han båten vid förtöjningsplatsen och gick genom blomster - trädgårdarna upp mot sitt vita stenhus. Hans tjänare Ben Abou, som väntade på sin herres ankomst ledde fram en sadlad, snabbfotad och graciös ökenhäst. Det var inte ovanligt att Ra-Hotep red ut på natten när han återvände från sin tjänst vid Faraos hov. Efter ett utbyte av hälsningar, frågor om dagens händelser och ett kort godnatt red han snart i galopp kanten av öknen. Ljuset från stjärnorna och en uppstigande måne ledde honom till hans favoritplats på flodstranden, där han tyckte om att sitta när han brottades med något problem. Här mer än någon annanstans kände han den osynlige Ra's närvaro.

Alltsedan han hade sett den unga prästinnan tända lamporna på morgonen hade han frågat sig: "Vem är hon? Hur kom det sig att denna glimt av igenkännande uppstod mellan oss?" Han var övertygad om att hon kände honom liksom han kände henne - men var kunde de ha träffats? Han sökte i sitt minne och försökte komma ihåg någon högtid när de kanske hade träffats, men det var förgäves.

Han satte sig i sadeln och red i galopp utefter floden. Nilen var mycket bred här och små öar låg utspridda på dess yta, som kom den att likna en sjö under natthimlen. När han nådde

sin favoritplats sträckte han ut sig på sanden, lade sig ner på rygg med knäppta händer och blickade upp mot den månbelysta, stjärnbestrodda himlen. Aldrig förr hade han känt sig så nära livets mysterium och det osynliga. Kärleken från alltets moder tycktes strömma in i honom från naturens hjärta i en tyst och välsignad omfamning. Han tänkte också på flickan i templet, som tände kärlekens magiska eld i hans hjärta.

"Så tomt, så torftigt mitt liv har varit", tänkte han. "Jag måste ha väntat på någon som jag känt tidigare, någon som jag alltid har känt, kanske min själs sanna följeslagare som jag förlorat för en tid." Han insåg att det inte bara var en flickas skönhet som hade öppnat hans hjärta och gjort sitt inträde där. Ett andligt medvetande hade också vaknat, ett inre medvetande som hade fört med sig en ousäglig ljuvlighet. "Det liknade en invigning", tänkte han, "en invigning till de heliga riterna i Ra's tempel."

Han tillbringade flera timmar på sin viloplats, där han drömde, mediterade och sov. I tankarna såg han ofta Is-ra's ansikte och han fattade ett beslut. "Jag återvänder till staden och söker upp honom. Han vet naturligtvis vem hon är och kan saga mig hennes namn och allt om hennes hem och familj. Han kanske till och med kan ordna så att jag får träffa henne." Denna tanke fyllde honom så starkt att ett andra möte med prästinnan föreföll honom som ett fullbordat faktum. Han reste sig, steg till häst och red galopp mot en klippa i närheten. Under sina ensamma ritter hade han upptäckt en rymlig och luftig grotta där han kunde tillbringa dagar i sträck när han längtade efter isolering och avskildhet. Han hade möblerat den med en bädd, mattor och kuddar och fört dit en samling skrifter av visa egyptier. När han uppehöll sig där en längre tid brukade Ben Abou följa med honom, och denne brukade lämna kvar ett förråd av mat och dryck.

En kväll, när han hade ätit och druckit, kastade sig Ra-Hotep på bädden. Han föll i sömn och drömde en dröm så livlig att han efteråt kunde ha svurit på att han färdades tillbaka genom tidsåldrarna och återupplevde ett annat liv i ett tropiskt land som han aldrig förr hade sett. Här levde människorna ett luxuöst liv och han såg kvinnor iförda dräkter i lysande färger och bärande dyrbara smycken. Han såg också män i broderade siden-dräkter, praktfulla palats med dyrbara tyger och mattor och med utsmyckningar i sten och trä överallt. På galleriernas väggar i det kungliga slottet fanns målningar och bas-reliefer som illustrerade landets välstånd. Väggmålningar visade grupper av dansare som stod med armarna sammanslingrade eller som höll blomsterbuketter i händerna. Han såg exotiska trädgårdar, konstgjorda kanaler, springbrunnar och vattendrag, vilka rann från de röda bergen som höjde sig över staden. Det omgivande landskapet var överväldigande rikt på frukt, säd och andra vegetabilier. I sjöarna fanns fisk, och på land fanns kött och fjäderfä tillräckligt för att tillfredsställa den största aptit.

Nu såg Ra-Hotep sig själv iförd kunga – dräkt, sitta på en gyllene tron på en estrad och vid sin sida såg han på en annan tron en spenslig, kungligt klädd gestalt. Audiens-rum och rådssal var fyllda av en lysande församling. Han mottog hyllningen från en lång rad av människor som tågade förbi, och som alltid vände sig till hans gemål för kommentarer eller råd, skipande av rättvisa eller bifall till anhållan.

Han vaknade och fann sig vara tillbaka grottan, i vars öppning han såg de första gryningsstrålarna upplysa horisonten. Han kan bara ha varit vaken några få sekunder, ty sedan såg han sig själv på en oändlig klättring upp till toppen av ett skogsklätt berg. Nära toppen kom han till en allé av stora träd som han aldrig hade sett förr, och detta gjorde hans vision av ett främmande land mera övertygande. I minnet var han tillbaka till ännu ett annat liv i långt avlägsen tid. När han vandrade på de gräsbevuxna gatorna under de stora träden, kom samma spensliga gestalt emot honom med utsträckta händer. Det var en vitklädd gestalt vars mörka hår nu var ombundet med ett gyllene juvelprytt band, varunder den egyptiska prästinnans

klara, mörka ögon strålade. Hon vände och de gick tillsammans mot ett stentempel vid slutet av en solbelyst gång, och när de närmade sig byggnaden slöt sig en annan person till dem. Han var också iförd en vit, guldbroderad dräkt och han bar en krona av vita fjädrar prydda med juveler. Också hos honom var det något bekant. Ra-Hotep betraktade honom närmare - han misstog sig ju inte? Ögonen som hälsade honom var utan tvivel de vänliga, humoristiska ögonen hos översteprästen i Ra's tempel? Så måste det vara. Och det var det också. Han utropade: "Is-ra! Is-ra!"

Ropet väckte honom och drömmen började snabbt blekna, men inte förrän hjärnan hade fått ett intryck av detta tidigare liv och kunnat hålla fast det i minnet. Nu visste han varför flick-prästinnan hade förtrollat honom - var inte hon den som satt bredvid honom i drömmen, flickan på berget?

*

Solen stod högt på himlen när Ra-Hotep red in i staden för att söka audiens hos översteprästen. Morgon - gudstjänsten med soldyrkan var över och folket skingrades. När han kom in i tempelträdgårdarna mötte han Is-ra som var på väg till en av de mindre rådsalarna. Prästen hälsade honom. "Ditt besök är inte någon överraskning för mig," sade Is-Ra. "Jag drömde också i natt."

Ra-Hotep blev förvånad och förtjust över alla under. Is-Ra måste ha läst hans tankar och visste om drömmen, som han trodde att bara han själv kände till. Översteprästens ögon hade ett speciellt uttryck när Ra-Hotep berättade om sin första anblick av Ra-Min-Ati. "Hon tände altarljusen... det var något bekant hos henne och hennes sätt att röra sig, jag kunde inte ta mina ögon ifrån henne. Så vände hon sig om och började gå nerför trappan. Våra ögon möttes, och vi kände igen varandra båda två, det är jag säker på."

"Är du alldeles säker på det?" frågade Is-ra.

"När kan jag träffa henne och tala med henne?" frågade den unge mannen ivrigt. "Jag har tänkt på henne hela tiden sedan jag såg henne. Jag ber er ordna ett sammanträffande. Jag får ingen frid förrän jag kan be henne gifta sig med mig."

"Kärleken är en ömtålig och sällsynt blomma, som måste behandlas med försiktighet. Ni kände igen varandra. På vad sätt?"

"Jag minns henne från ett tidigare liv."

"Vad har du för bevis för det?"

"Jag drömde om gemensamma liv och jag vet att mina drömmar var sanna."

"Ni var också med i min dröm och jag vet att ni kan tala om för mig vilka vi var och på vilket sätt våra liv berörde varandra, om ni bara vill."

"Det är gudarnas vilja att jag inte skall avslöja själens mysterier för dig. Gjorde jag det, så skulle jag beröva dig en av de största glädjeämnena."

"Vilken glädje?"

"Sanningens gryning i själen, upptäckten av jaget. Sanningen kommer från ditt innersta medvetande och öppnar sig som en ros för solen. Om jag i dag talade om för dig allt vad du vill veta, skulle jag stympa knoppen och det skulle inte bli någon blomma så förtrösta på Ra's aldrig svikande kärlek."

"Men vem är prästinnan, Is-Ra?" Säg mig åtminstone hennes namn, så att jag kan ropa på henne i mina drömmar."

"Hon är dotter till prästen Tahuti och Nofret, Faraos syster. Jag skall fråga dem till råds och be om deras samtycke för ett möte. Ja, jag skall försöka ordna ett sammanträffande med Tahuti inom en månad. Under tiden måste du återuppta dina plikter, min son."

ÅTERBLICK

Livet hade blivit ännu mer intressant för Ra-Min-Ati sedan Is-Ra visat henne vägen till andra världar och hur man återupplivar minnet av tidigare liv. Nuett upptog bara en helt liten plats i hennes tankar. Hon tänkte inte på livet i förhållande till den närmaste omgivningen, utan som en resa genom många fascinerande länder där hon träffade alla slags människor, ett liv så rikt att hennes lycka tycktes fullständig.

Nästan, men inte helt. Hon förstod inte varför det var så, men hon kände att det fanns riken som fortfarande väntade på att bli upptäckta och under att uppleva. När hon fyllde nitton år och hennes sjuåriga lärotid var förbi, återvände Ra-Min-Ati till sin fars hus efter invigningen till prästinna. Senare ägnade hon några dagar åt tempel-tjänst och gav hjälp och helande. I övrigt var hon fri att söka vila och vederkvickelse i hemmet med dess trädgårdar tillsammans med sina syskon och vänner i samma ålder. Hon tyckte om att syssla med handarbeten och broderier, och att hjälpa sin mor med att göra i ordning och konservera kryddor, frukter och grönsaker, samt göra efterrätter och kryddade söta kakor, vilka de egyptiska husmödrarna var kända för.

I Ra-Min-Atis utbildning ingick studiet av vad vi nu kallar psykologi, men den gick djupare. Is-Ra lärde henne att förflytta sin själ vid fullt medvetande ut ur den fysiska kroppen och in i den andliga världen - och att fritt röra sig där, att läsa akasha-krönikan, att diagnostisera kroppsliga sjukdomar, vilka alltid enligt vad han sade, hade sitt ursprung i själen - antingen i detta liv eller i ett annat. Hon kunde utvidga sin syn långt över de omgivdas och se djupt in i tempelbesökarnas själar, som kom för att bedja eller för att rådfråga henne i hennes egenskap av prästinna. Med tiden blev hon ett av templets orakler, och människor färdades långa vägar för att få hennes råd materiella, psykologiska och andliga problem. Bara för att uppnå en början till dessa krafter fordrades lång träning i förmågan att förstå den mänskliga naturens impulser och svagheter. Dessutom krävdes det lång övning självbehärskning innan Ra-Min-Ati från högre sfärer kunde mottaga den visdom som kan ge sanna och goda råd, vilka kunde bli till hjälp.

För att inviga Ra-Min-Ati i kunskapen om mänsklighetens behov, sände Is-Ra henne bort ut ur kroppen på många olika uppdrag för att lära henne att tråda in tankens och själens medvetande hos den man eller kvinna hon skulle hjälpa. Hon lärde sig slutligen att med - lida eller att glädjas med dem, genom att dela deras känslor och erfarenheter.

När hon till exempel sändes att uppväcka Zara i andevärlden, såg hon det liv Zara levde i sin lerkoja på Nilens strand. Hon såg de långa, mödosamma dagarna i kretsen av många barn födda under en tid av några år, barn som krävde föda och kläder för vilka hon hade att spinna och väva. Men Zara visste att detta mödosamma slit var hennes karma, och fann sig ödmjukt i det, varför gudarna sände en budbärare som skulle lätta hennes börda under hennes sista år.

I umgänget med Zara kände Ra-Min-Ati kvinnans sorg i hela dess vidd och bar tillsammans med henne hela bördan av hennes slaveri och bitterheten av icke infriade förhoppningar.

Fastän Ra-Min-Ati levde ett avskilt liv i helgedomen, gick hon ut i världen för att dela andra människors erfarenheter. I verkligheten upplevde hon deras känslor mer intensivt allt eftersom hon blev mera mottaglig för psykiska intryck. Enligt översteprästen lever de som vistas, huvudsakligen i andevärlden, mera intensivt än de som bara lever i och för den fysiska kroppen, då de finare känslorna avtrubbas. ***Ju grövre vibrationer i kroppen, desto mindre förmåga till mottagande av den intuitiva sanningen.***

Unga flickor som ägnade sig åt tempeltjänsten fick lära sig att öppna sin inre syn genom meditation och koncentration på en kristallkula. En sådan inre syn var inte begränsad till det yttre livet och den skärptes gradvis ända tills den kunde se in i en människas emotionella, mentala och andliga värld. Ra-Min-Ati kunde till exempel se vilket utvecklingsstadium de

hade uppnått som kom för att fråga henne till råds och dela upp dem i två grupper: de som medvetet hade inträtt i ljuset, och de som fortfarande var ouppväckta och därmed instängda i den materiella världens andliga mörker. Is-Ra sade henne att dessa människor inte skall bli dömda eller ned-värderade av andra. Båda grupperna skulle betraktas som bröder och systrar, ty de vandrade på samma väg. Om några av dem för ögonblicket färdades på vägens mörka sida, så fick hon inte glömma att deras blindhet var tillfällig - hon hade själv vandrat på den mörka sidan i det förflutna. Andligt sett, och på det hela taget, var det ingen skillnad på de båda grupperna.

"Du förstår, Ra-Min-Ati," sade han, "en av de viktigaste läxorna som man måste lära sig är hur man förvandlar mörkret eller det onda till ljus. Somliga människor kallas "goda" och andra "onda", men dessa ord har en felaktig betydelse. Gott och ont kompletterar varandra. Det skulle kanske vara svårt för dig att få människor att tro detta. Men mörker förblir mörker ända tills ljuset skingrar det, då det blir ljus och sanning. Mörker som inte skingras av ljus är bara en sida av verkligheten och kallas ont bara därför att inget ljus är närvarande. De som ännu inte känner till karma-lagen, kan inte kallas onda. Karma är resultatet av mänskligt handlande under en längre eller kortare period.

Den lag som styr människornas liv kan sammanfattas i orden: "Så som själen sår, så måste den skörda." Genom erfarenhet, många gånger mycket smärtsam erfarenhet, måste själen lära sig att inte förorsaka andra lidande, i vetskap om att avsiktlig grymhet, ovänlighet, själviskhet - i sinom tid slår tillbaka på gärningsmannen *som får lida den smärta han förorsakat.*"

"Finns det då ingenting sådant som ondska?" frågade Ra-Min-Ati.

"Vad menar du med 'ondska'? Menar du bristande kunskap?"

"Ja, det är väl vad vi brukar kalla ondska."

"Anklagar du ett barn för att det inte haft tillfälle att läsa sin läxa?" frågade Is-Ra. "Du erkänner att ett barn i sitt stadium är okunnigt, och du straffar det inte för det. Tror du att en människa som en gång fått kunskap om ljuset, skulle vilja eller fortfarande kunde vandra i mörkret?"

"Är då okunnighet en ursäkt för vad man kallar det onda?"

"Ingen ursäkt, bara en orsak till det, **men själen är okunnig bara en gång - då smärta och lidande följer därefter och bringar ljus och kunskap.**"

"Det borde göra oss toleranta", anmärkte Ra-Min-Ati.

Prästen log.

"Ja, och det skapar klarsyn. När vi får vetskap om den lag som blandar motsatser, ljus och mörker, gott och ont, fattigdom och överflöd, försvinner orättvisa och konflikter. Vi ser bara resultatet av fullkomlig rättvisa, som medför andlighet eller gudsmedvetande."

"Vad livet blir annorlunda om man ser det på det sättet", sade Ra-Min-Ati. "Det var så mycket som jag trodde att jag aldrig skulle förstå - nu börjar jag se en orsak i allt."

"Kan du se vad som kommer att hända dig?" Du kommer att tillbringa dina dagar med att bringa ljus i världen, en uppgift som symboliseras av att dagligen tända ljus i templet. Kom ihåg orden: "Låt ljuset lysa" som sjungs många gånger vid Osiris ljusceremoni. Här finns hela sanningen, Ra-Min-Ati. Detta är den vita magins innersta hemlighet: att låta ljuset lysa, det ljus som är kunskap, kärlek och sanning. Att låta det lysa i människans tempel, när solstrålarna flödar över de skuggiga tempelgårdarna och lyser på det heliga altaret. Detta symboliserar också den eviga sanningen och mysteriet: När ljuset tränger igenom till den allra mörkaste platsen och mörkret förvandlas till ljus."

"Is-Ra..."

Ra-Min-Ati tvekade. När jag tände ljusen, stod en främling och betraktade mig. Först visste jag inte om att han stod där, därefter var det som om jag var tvungen att se mot den västra dörren. Våra ögon möttes och jag var säker på att jag kände honom, fast jag inte kunde komma ihåg var jag hade träffat honom. Senare kom jag underfund med att han är Faraos

skrivare, eftersom jag såg honom i processionen där han gick strax bakom Faraos. Jag blev förbryllad. Jag skulle vilja veta mera om honom."

"Det kommer du säkert att få i sinom tid. Om ett så kort möte gjorde ett sådant intryck på dig, är det mer troligt att ni är vänner sedan många tidsåldrar och att ni också kommer att samarbeta i det här livet."

*

Ett par veckor senare när Ra-Hotep och Tahuti träffades, kände de hos varandra igen tecknet på sant brödraskap i en hemlig orden.

"Jag märker", sade Is-Ra, "att jag inte behöver säga något, så jag överlämnar åt dig att uppfylla Ra's lag. Vi har alla känt Ra-Min-Ati under flera inkarnationer. Hon har varit både min dotter och min elev och skall möta dig igen med glädje, Ra-Hotep, och om Ra vill skall hon välsigna återstoden av ditt liv på jorden med sin kärlek."

"Måtte jag bli värdig den", utropade Ra-Hotep i förundran över översteprästens ord.

"Om någon av er skulle behöva mina råd, tillade Is-ra, "så kalla på mig i era tankar. Jag skall lyssna och ge er den hjälp som ni kan ta emot."

Han lyfte handen. "Och må Ra lysa upp din stig och välsigna ditt arbete i hans tjänst." Innan han gick, välsignade han var och en av dem med det gamla brödraskapets tecken.

Tahuti och Ra-Hotep gick i tystnad ombord på båten som skulle föra dem till Tahutis hus. Ingen av dem var någon vän av fåfängt tal, och de kunde båda iaktta och "känna" den andres själ. Men när de närmade sig stranden bröt Tahuti tystnaden och sade: "Min hustru, Nofret, skall välkomna dig, Ra-Hotep."

"Jag tackar er båda av hela mitt hjärta, Tahuti."

I utseende och vanor liknade Tahuti de indianer som ibland kom från kusten till Egypten i långsträckta kanoter för att byta guld mot linne och brokiga ylleyger. "Jag har inte mycket att tillägga till vad Is-ra sade", svarade Tahuti. "Jag är säker på att Ra-Min-Ati också skall välkomna dig."

"Det hoppas jag innerligt", sade Ra-Hotep.

Båten gled fram till de trappsteg som ledde från stranden till husets pelarhall där Nofret väntade. Alla tre hälsade hjärtligt på varandra. När de trädde in i en rymlig hall såg Ra-Hotep att det på det vita marmorgolvet låg mattor i starka färger. Han beundrade också fresker och listor prydda med reliefer i guld, broderade gardiner i milda färger, divaner, kuddar och snidade stolar. Krukor med blommande kvistar eller vinrankor stod utspridda på låga bord. Den vänliga atmosfären i huset gjorde att han "kände" alla familje - medlemmarnas individuella personlighet. Han kände sig vederkvickt av friden och harmonin i deras hem, som om han hade stigit från den kvävande hettan i öknen in i någon skuggig och doftande lövsal med svalkande vindar.

"Det här är sannerligen ett riktigt hem", tänkte han. Under många år hade han vandrat omkring i ensamhet och nu hade han funnit en viloplats, där han kunde höra gudarna viska visdomsord i hjärtats inre. "Här skulle han kunna finna andens juveler", tänkte han.

När de båda männen hade badat och befriat sig från stadens damm, serverade Nofret vin och kakor. RaHotep lade märke till hur slank och graciös hon var, nästan lika ung och smidig som sin dotter. En kvinna som aldrig skall kallas gammal, sade han till sig själv, ty han såg att hennes hjärna var klar som kristall och lika aktiv som hennes eleganta lilla person, trots omsorger och ansvar. Leende såg hon på Ra-Hotep och sade: "Om du känner dig uppfriskad vill du kanske träffa Ra-Min-Ati. Hon har varit i trädgården hela morgonen och jag skulle tro att du finner henne på hennes favoritplats nära springbrunnen och lotusdammen. Tahuti, visa Ra-Hotep vägen."

ÅTERFÖRENING

Det föreföll Ra-Min-Ati att det hade gått lång tid sedan den dag när hon första gången såg Ra-Hotep i templet. Och allt eftersom dagarna gick började hon bli otålig. "Hur ska jag få veta något mera om honom?" undrade hon. "Antagligen lämnar han staden och försvinner ur mitt liv." Tanken fyllde henne med ett obehag som blev allt intensivare, när hon kom underfund med vilken stor plats han upptog i hennes tankar. Men hon visste hur nödvändigt det var att behärska de känslor som hotade att störa hennes sinne. Is-Ra hade bemödat sig att lära henne att hon måste lyda den verkliga ledaren, det inre ljuset.

I oroliga tankar som dessa satt hon bredvid dammen sin fars trädgård och betraktade fåglarna. Det var vår. Luften hon andades vibrerade med samma livskraft som kom saven att stiga och buskar och blommor att växa. Snart skulle buskar och träd blomma och otaliga blommor befruktas. Sedan skall naturens frukter mogna. Därefter sjunker saven tillbaka nedåt till rötterna för att sova i Isis armar. Är efter år försiggår samma process. Livet fortsätter sin rytm av födelse, död och återfödelse genom tidsåldrarna.

Vilket ändamål låg bakom denna process av födelse, liv och död, förändring och bortvisnande i naturens alla riken? Vart skulle det leda? Säkert var det en manifestation och utveckling av anden som var begravd i materiens mörker och i människans medvetande. Hon mindes Is-ras ord: "I mörkret finns ljus, i det livlösa livet, okunnigheten vilar omedveten kunskap." Om det vore så, skulle anden, inte människans kropp eller hjärna ensam, veta meningen med livet.

Ra-min-ati hörde röster. Hon såg upp och fick se sin far med Ra-Hotep. För andra gången såg hon in i RaHoteps ögon, och nu mindes hon honom som en gammal kamrat från det förgångna.

Tahuti sade: "Jag ser att ni känner igen varandra."

"Ja", svarade Ra-Hotep. Han tog hennes hand och böjde sig leende över den. "Jag har haft lyckan att se Ra-Min-Ati förut." Hon tände ljusen i templet, men jag kunde inte tala med henne."

"Nu kan du göra det", sade Tahuti. "Du får ursäkta mig, men jag har några saker att utträta. Vi träffas senare."

Ra-Hotep vände sig till flickan. "Alltsedan jag först såg dig", sade han, "har du varit i mina tankar."

"Liksom du i mina", svarade hon.

"Jag vet inte varför det är så", sade Ra-Hotep, fortfarande förvirrad, "men jag vet alldeles säkert att vi är gamla vänner."

"Det vet jag också, men vart vi var tillsammans är fortfarande ett mysterium", sade hon.

De vandrade längs en blomstergång in i Ra-Min-Atis trädgård, dit hon brukade gå när hon ville meditera, och sedan satte de sig vid en springbrunn, vars vatten porlade ner i en damm med vita och gyllene lotusblommor. De såg hur dropparna från springbrunnen glittrade i solskenet. Deras tystnad och stillhet gjorde att féer, vatten-andar och älvor svingade sig från blomma till blomma och lekte kurragömma i gräset omkring dammen. "Kan du se dem?" frågade hon, när hon såg hans spända ansiktsuttryck.

"Jag såg dem för första gången redan när jag var barn", svarade Ra-Hotep och tillade: "Mina systrar och jag var vänner med dem när vi var små, men nu har jag nästan glömt att det finns sådana varelser. Hur är det med dig, kan du alltid se in i solljusets land?"

"Ja. Jag skulle tro att jag har blivit så van vid att se in en annan värld än denna, att de två har blivit ett. Numera kan jag inte föreställa mig hur det skulle vara om jag bara kunde se allt som har tätare vibrationer. Jag skulle känna mig som en blind som kan ana skönheten och känna blommornas doft men inte kan se dem."

Ra-Hotep visste att det fanns människor som ägde denna inre syn och att undervisningen i templet bland annat avsåg att främja dess utveckling, men det var länge sedan han hade talat med någon vars tredje öga var öppet och kunde se det som Ra-Min-Ati såg. Återigen satt de tysta. Hon betraktade de små, varelsernas upptåg, och han betraktade med förstulna blickar varje linje hennes ansikte. Det var inte bara det att hon var graciös och vacker, utan hon utstrålade också frid och harmoni som gjorde hennes sällskap till en dyrbar upplevelse. Strax efter det att när Ra-Hotep första gången vidrörde Ra-Min-Atis hand, blev han övertygad om att här bredvid honom, satt hans andliga följeslagarinna, som han hade längtat efter under många ensamma år i vetskap om att hon också väntade på honom någonstans.

Ra-Min-Ati bröt tystnaden, kanske som svar på en outtalad fråga. "Just nu kan vi inte se den plats där vi möttes senast, men Is-Ra sade: "Tiden skall avslöja det förgångna. När gudarna så vill, skall hemligheten uppenbaras för oss. Hur fick du förresten reda på vem jag är och var jag bor?"

"Jag frågade Is-Ra. Han är vän till min far."

"Då gick du tillbaka till templet?"

"Ja. Is-Ra blev min vän innan jag gick i utlandstjänst. Jag visste att jag kunde öppna mitt hjärta för honom och att han kanske skulle hjälpa mig att finna dig. Jag mötte honom när han gick över tempelgården. Det behövdes ingen förklaring då han visste vad han önskade. I dag sammanförde han mig med din far. Vi blev strax vänner... och här är jag!"

Han gjorde en paus.

"Men det är inte riktigt hela historien. Jag hade två livliga drömmar. Båda var så levande att jag föredrar att kalla dem erfarenheter."

Och han berättade allt vad han kunde komma ihåg om sina flyktiga blickar in i ett land där han kände igen henne som sin följeslagarinna.

Ra-Min-Ati förstod kanske bättre än han, meningen med hans visioner. Hon avbröt honom och berättade för honom om hans andra dröm när de träffades i templet bland pinjerna på berget och Is-Ra med dem. Hon satt tyst en stund med slutna ögon och öppnade dem plötsligt. "Ja", sade hon med övertygelse, "i det livet var vi syskon. Is-Ra var vår far."

Ra-Hotep hyste inget tvivel. Och vad kunde han mera önska än att sitta på denna stilla plats, i sällskap med den flicka han älskade?

Alltmedan de talade med varandra mindes han allt klarare ett liv för länge sedan. Andå tills nu hade han varit osäker, förvirrad, alltid sett sig omkring efter något viktigt som fattades honom. Han hade inte funnit det ens under den tid han tillbragt i öknen eller på stranden vid Nilen. Men glädjen öppnade nu hans hjärta, det förflutna kom strömmande tillbaka, så att han liksom Ra-Min-Ati blev medveten om deras sanna släktskap. Livet med dess fullhet och dess möjligheter hade knappt börjat. Andå tills i dag hade han tillbringat sina dagar med att arbeta för arbetets egen skull och levt utan djupare mening eller glädje. Nu hade allting förändrats. "När jag först såg dig i templet, visste jag att du var en del av mig", sade han medan hans blick vilade på hennes mörka huvud.

"Jag visste det också. Men då kunde jag inte komma ihåg var vi hade träffats. Nu minns jag tydligare, men jag minns fortfarande inte allt. Jag kan se oss mellan träd på höga berg, där det finns ett vitt tempel av sten på berget, och präster i vita och gyllene kläder. Och där fanns också någon mer som vi älskade."

"Jag har också det intrycket", sade Ra-Hotep. "Jag skulle tro att Is-Ra skulle kunna hjälpa oss att minnas, om han ville."

Efter en lång stunds tystnad då det tycktes dem onödigt att uttrycka sina tankar i ord, och då tankarna utmynnade i stilla frid, grep Ra-Min-Ati hans hand och sade: "Allt sedan vi möttes har jag känt mig alltmera säker på att livet inte begränsas av tid eller rum. Du har fört

den andliga världen närmare mig än den någonsin varit förut. Det känns som om vi tillsammans frambringat en kraft som förbinder oss med det universella och eviga livet. Kommer du ihåg? På berget med det vita Templet talade prästerna om Det Stora Vita Ljuset. De sade att det var magiskt, en manifestation av Ra's kärlek. De undervisade oss om kärlekens magiska kraft, och sade att ju djupare och sannare kärleken var mellan två människor, desto mera skulle den magiska cirkeln utvidgas och dra till sig andra."

Hon gjorde en paus och fortsatte sedan som om hon tänkte högt.

"Vem vet hur djupt intryck den kärlek kan göra som uppstår mellan två själar? Kan inte dess inflytande bestå långt utöver ett liv och påverka otaliga liv i ofödda generationer? Dess makt lever evigt och ökar sitt inflytande under det att den utstrålar sanning, skönhet och lycka. Men resultatet av själviskhet, hårdhet, grymhet och hat förtärs till sist av sin egen eld."

Ra-Hotep lyssnade till hennes ord. Han älskade henne av hela sitt hjärta.

"Nu kan vi känna kraften", sade han.

"Om den är så här stark vid vårt första möte, kommer vi säkert att kunna utträta någonting tillsammans. Jag undrar just vad det är som vi har framför oss?"

Så talade de med varandra där de satt hand i hand medan springbrunnen porlade i trädgården. De samtalade så länge att de glömde bort tiden och en tjänare kom ut och kallade på dem.

*

Familjens matsal låg intill mottagningshallen och var lika rymlig som denna. Väggarna var dekorerade på samma sätt med målningar av sammankomster, fester och scener med dansare och musiker. Där fanns också religiösa motiv. Och fastän egyptierna maximalt tog vara på det jordiska livets njutningar, så glömde de aldrig att det jordiska livet har ett slut. Ofta vid sammankomster visade man en bild av Osiris, för att påminna människorna om livet efter döden.

Familjen åt middag vid ett runt bord, som i mitten var uppburet av en piedestal i form av en slingrande orm. De använde broderade servetter, snidade elfenbensskedar till soppa, en kniv att skära kött med. Men de använde fingrarna för att föra köttet till munnen. Denna gång bestod middagen av soppa, fisk, fågel, druvor, fikon, färska och torkade dadlar, nötter, russin och granatäpplen, inburna av tjänare i stora korgar. De drack vin eller öl ur alabasterkoppor eller bägare. Ra-Hotep tyckte sig ha nått nya höjder av glädje i denna omgivning och i detta sällskap.

Nosfret och Tahuti var också glada. De förstod att Ra-Min-Ati hade träffat någon som hon älskade och vars kärlek skulle berika hennes liv. Tahuti hade berättat för Nofret att Is-Ra hade sänt bud efter honom och sagt:

"För länge sedan var Ra-Hotep min son. Han vet i sitt inre vad hans mission är, men han är ännu inte medveten om den. Mötet med Ra-Min-Ati skall snart väcka minnet, och den slöja som nu döljer det förflutna skall dras åt sidan. De var bägge mina barn, bror och syster. Nu har de mötts igen, deras livsverk skall snart börja på allvar... ända tills nu har de provats."

Det är därför knappast överraskande att Nofret uppriktigt välkomnade gästen och bjöd honom att stanna hos dem några dagar. Han tillbringade så mycket tid som möjligt med Ra-Min-Ati, med segling på floden, besök i städer och tempel på stränderna och upptäcktsfärder i omgivningarna.

RA-HOTEP KALLAS TILL TEMPLET.

Is-Ra visste att tiden var inne för Ra-Hotep att till-träda den befattning som bestämts att han skulle inneha. Ty sådana saker beslutas långt innan de händer på jorden. Han beslöt därför att be sin vän Faraos att utnämna Ra-Hotep till att härskas över människor enligt de principer han kände till från sitt liv bland Mayafolket. Klara hågkomsten skulle komma med tiden.

Ett olycksbådande inflytande hade insmugit sig i hovet och de styrande grupperna. Kanske härrörde det från vissa officiella personers äktenskap med kvinnor från ett grannland, och det gav upphov till intriger, i och med en gryende materialism och personligt maktbegär, så att somliga av de högst uppsatta personerna försökte härskas över de svagare. Detta hade en demoraliserande inverkan i de kungliga cirklarna och bland ämbetsmän och guvernörer i Nomes. Is-Ra påpekade nödvändigheten för Faraos av vaksamhet och kloka åtgärder. Eftersom hans eget arbete först och främst innebar religiös undervisning av lärjungar i templet och handhavandet av de kungliga ceremonierna kunde han inte åtaga sig fler uppgifter, men han fick ett meddelande från Mästaren att Ra-Hotep kunde vara lämplig som övervakare och rådgivare för provins - guvernörernas råd.

Faraos lyssnade uppmärksamt medan Is-Ra framlade sitt förslag och berättade om Ra-Hoteps erfarenheter i en tidigare inkarnation och hans militära meriter i det nuvarande. Is-Ra ansåg att ingen vid hovet var bättre kvalificerad för denna post. Faraos lovade att meditera över saken.

Medan han ännu vistades i Ra-Min-Ati's hem, fick Ra-Hotep en kallelse till templet i den kungliga staden. "Jag antar att jag måste lyda", sade han. "Jag kan inte förstå varför man sänder bud efter mig, men jag måste naturligtvis resa."

Ra-Min-Ati var övertygad om att meningen var att framlägga en plan för deras liv och deras arbete, men hon sade ingenting.

Natten före Ra-Hoteps avfärd, drömde han att han befann sig i ett annat främmande - men ändå välkänt - land, välbekant därför att byggnaderna, tempen och monoliterna liknade dem i Egypten, och han träffade Ra-Min-Ati, Is-Ra, Nofret och Tahuti där. Han stod i en grupp människor klädda i vita klädnader och fjäderskrudar på huvudet, vilka blev undervisade om Brödraskapets lagar och hur de skulle tillämpas i rättsfall. "Ty det är vad som just nu väntar dig", sade Is-Ra. "Du kommer att få hans förtroende och du kommer att i landet Khem kunna tillämpa några av de gamla lagarna om broderskap och rättvisa."

När Ra-Hotep vaknade undrade han vad drömmen skulle förebåda. Han var ovillig att skiljas från Ra-Min-Ati, eftersom han inte visste när de kunde träffas igen. Men han tröstade sig med tanken att om kallelsen till staden hade någonting att göra med framtiden, kunde den betyda att de snart skulle kunna gifta sig.

När han anlände till templet fick han företräde hos översteprästen som sträckte ut händerna för att välkomna honom. Is-Ra såg av ljuset i Ra-Hoteps ansikte att kärleken, som vidgar medvetandet, hade lyft Ra-Hotep till lyckans höjder. Detta glädde honom, ty det skulle öka den unge mannens uppfattningsförmåga och hans förmåga att regera. "Jag har fått en kallelse till Faraos och en order att ta dig med mig", sade Is-Ra. "Jag vet vad som har hänt sedan vi senast träffades och din glädje ökar min egen."

Ra-Hotep mindes åter sin dröm under natten och Ra-Min-Ati's beskrivning av deras möte i templet under pinjerna, högt uppe på berget i landet i väster. Han kom ihåg att Is-Ra hade varit där medan han blev undervisad om Det Vita Brödraskapets lära. Skulle han nu få en befattning liksom i drömmen? Skulle hans varmaste förhoppningar gå i uppfyllelse? I så fall, skulle Ra-Min-Ati och han snart gifta sig, bo i eget hem och arbeta tillsammans? "Kan jag få veta vad du tror om denna kallelse?", frågade han.

"Missnöjet växer bland folket, som förargar sig över orättvis behandling vid domstolarna och de allt högre skatterna. Underrättelserna härom har kommit till Faraos öron och han är fast besluten att hindra split och missnöje från att spridas. Han har för avsikt att utnämna en rådgivare, som också skulle övervaka rådsförsamlingarna ute i landet. Det är möjligt att du är den som blir utnämnd."

Ra-Hoteps ögon lyste. "Det är ett arbete enligt mitt sinne," utropade han.

"Ra-Min-Ati har väckt mitt minne av vårt liv tillsammans i det förgångna, och jag börjar förstå att det Vita Brödraskapets verk kan utföras i detta land. Jag ser den ledande handen från de stora och visa. Det är ett underbart tillfälle och med ledning och hjälp av Ljusets Bröder skall vi lyckas."

"Det kommer inte att bli en blomsterströdd väg", anmärkte Is-Ra, som visste vad som väntade. "Du måste vara beredd på förhållande från vissa håll liksom också på aktiv och bitter opposition från många som du räknar som dina vänner, men som nu blir dina fiender. Missräkning och förvirring väntar dig. Under en tid, en lång tid, kanske du blir impopulär bland de flesta och hatad av somliga."

"Jag är beredd att möta allt det", förklarade Ra-Hotep.

"Bra. Jag har varnat dig och jag innesluter Ra-Min-Ati i varningen. Ni kommer båda att få möta opposition, men ni får också kompensationer - er ömsesidiga kärlek, ert hemliv i allt större lycka. Ra prövar och välsignar dem som älskar och tjänar honom. Om ni troget håller er till den rätta vägen och inte bryr er om vare sig beröm eller klander, skall ni skördas frukterna av er möda.

Men jag upprepar: Det blir en hård och bitter kamp och några nederlag. Man kan inte träda in i det allmännas tjänst av själviska skäl. Gör du det, så blir du dömd till ödesdigra misstag. Mod och osjälviskhet är de vänner du behöver i din gärning, om du skall uppnå det som du hoppas på."

"Jag är djupt tacksam för vad du har sagt. Jag inser vilka svårigheter som kommer att möta mig. Men jag vill ändå ta emot denna möjlighet om den erbjuds mig."

Is-Ra såg på den raka gestalten med ömhet. Han reste sig, lade handen på den unge mannens axlar och sade:

"Jag skall råda Faraos att utnämna dig."

Faraos tog emot sina rådgivare i en stor sal, vars väggar och tak var dekorerade med målningar i varma, milda färger bestående av skepp, djur, blommor, frukter och himmelska varelser. Röda pelare vars baser var snidade så att de liknade trädrötter och själva pelaren en trädstam med grenar och löv och guld, vilka spred sig över hela taket. När man kom in, tyckte man sig vara i en skog av gyllene träd vars stammar var täckta med röd bark. Salen lystes upp från taket och genom skickligt uthuggna öppningar i väggarna. Ljuset strålade som solsken, där det behövdes och lämnade resten i ett mildt dunkel. Detta bidrog till en gynnsam atmosfär, när det gällde den klarsyn som behövdes för att formulera lagar för folkets välfärd.

I den östliga änden satt Faraos på en vackert snidad tron ovanför tre gyllene trappsteg. I mogen ålder som han var, bar hans ansikte märken av en stark och beslutsam karaktär. Han var en erfaren man och känd för sträng själs - behärskning, och han kunde varda hård och sträng mot sina undersåtar när så fordrades. Han hade en snabb uppfattning och god kännedom om den mänskliga naturen med både dess strävan och dess svagheter. I sin egenskap av präst-Faraos, hade han fått undervisning i templet i sin ungdom och var väl insatt i den Gamla Visdomen.

Ra-Hotep följde Is-Ra in i den gyllene salen. Bägge bugade sig djupt för härskaren, som sträckte ut handen till dem båda vilka kysste den och sedan drog sig tillbaka några steg. Fastän Faraos redan kände Ra-Hotep blev denne underkastad en så skarp granskning, som om hela hans liv låg blottat, att undanflykter inte ens var att tänka på. Faraos själv såg i mannen framför sig en ledare och härskare. Den värdiga hållningen och det strålande ansiktet behagade honom. Han såg karaktärs-egenskaper som visade på en förmåga att ta ansvar. Han visste hur svårt det var att finna en man som ägde den kombination av egenskaper som behövdes för det arbete han tänkte på, och det som han läste i Ra-Hoteps själ tillfredsställde honom.

"Min son", sade han, "otillfredsställelse, missnöje, prövningar och lidanden, i somliga fall på grund av orättvis beskattning och trångsynt tyranni hos dem som styr i rådsförsamlingarna ute i landet, gör livet surt för mitt folk. Det får inte fortsätta så. Orsaken till detta onda måste uppspåras och elimineras. Folken måste bli fast förenade i brödraskap i hela landet. Det onda kan sprida sig likt giftigt ogräs som slår rot en natt och förkväver säden. Om det inte blir uppryckt med roten och bränt, kan det åstadkomma total ödeläggelse. Jag kan se att du är lämplig för uppgiften att rycka upp ogräset. Du kommer att få oinskränkt makt och det blir din sak att undersöka, att oskadliggöra och att finna en utväg att beskydda folket i framtiden. Den utnämning träder kraft den dag när månen står i ny."

Ra-Hotep bugade sig och kysste Faraos hand. Is-Ra tog ett steg framåt med handen på Ra-Hoteps skuldra.

"Det är också en annan sak som fordrar ert tillstånd, Ers Helighet", sade han.

"Fortsätt!"

"Jag har en hälsning från er syster, Nofret. Den rör hennes dotter, Ra-Min-Ati, som har varit min lärjunge de senaste sju åren. Nofret ber om ert bifall till ett äktenskap mellan Ra-Min-Ati och Ra-Hotep. När ni nu har utnämnt honom till detta ämbete, får han då gifta sig med er systerdotter?"

"Hur är deras förhistoria?"

"De var syskon i landet i väster och mina barn. När jag lämnade kroppen för våra förfäders land fortsatte de att leda och styra vårt folk enligt Brödraskapets den Befjädrade Ormens lagar."

Vid dessa ord lystes Faraos ansikte upp. Han tog Ra-Hoteps händer i sina, den unge mannen knäböjde och Faraos, Översteprästen, välsignade honom med Ra's kärlek.

När de lämnade palatset uppmanade Is-Ra Ra-Hotep att återvända till hans eget hem och vänta där på den kungliga fullmakt som skulle utnämna honom till hans plikter i Övre Egypten. "Jag skall meddela Ra-Min-Ati och hennes föräldrar de goda nyheterna", sade han. "Under tiden har du mycket att meditera över."

Ra-Hotep glädde sig åt möjligheten att tänka över dessa hastigt inträffade händelser. Ra-Min-Ati hade visat honom hur man höjer sig till högre medvetande-plan och hur man uppväcker minnen av tidigare liv, så att minnet av hans liv som Maya-hövding stod tydligt för honom. Det regeringssystem som den Vita Magins präster hade lärt honom framstod ännu tydligare för honom nu än när han levde där.

Han insåg att grunden för välstånd och lycka var att regeringssystemet baseras på andliga lagar. Om detta inte tillämpades från härskaren och ner till varje detalj i befolkningens liv, skulle resultatet bara bli kaos och elände. För att eliminera själviskhet måste han först förverkliga ett brödraskapets ideal, sammanföra människorna i små grupper och visa dem hur var och en skulle anpassa sig till det andliga planet. Lagar som beskyddade deras rättigheter måste införas i enlighet med bröderskapets lagar, annars skulle tjänstemännen frestas av maktbegär

och idealen skulle suddas ut med förfall som följd.

Vad han lärde i sin dagliga meditation med Ra-Min-Ati och av det Vita Ljusets präster, måste visa sig vara av omätligt värde nu. Hans samvaro med Ra-Min-Ati hade pågått länge nog för att skaffa honom kunskap om det rätta sättet att regera, så att han var redo för mötet med Faraon och haft tillräckligt med kunskap för att inge honom förtroende.

Han visste nu att utan Ra-Min-Ati skulle han inte kunna återuppliva de egenskaper som erfarenheten hade gett honom och som var nödvändiga för hans kommande uppgifter. Hon hade givit honom mer än han hade uppnått under hela sitt tidigare liv. Den sanna gemenskapens barn mellan en man och en kvinna är inte alltid ett barn av kött och blod, det kan vara av andlig art och skapande. Föreningen av två själar, föreningen av två andar kan vara av minst lika stor betydelse som ett äktenskap, men det är inte alla som givet att få kärlekens välsignelse på alla existensplaner.

exempel på egyptisk konst på kvinnor

UPPFYLLELSE

Några dagar senare när Ra-Hotep satt i pelargången som vette mot floden fördjupad i arbete, uppenbarade sig Ben Abou och räckte honom ett papyrus. Han bröt tempelsigillet och läste uppmärksamt.

Is-ra skrev att Faraos gav sitt tillstånd till Ra-Hoteps äktenskap med Ra-Min-Ati. Brevet fortsatte: "Inom två månader efter ceremonin och efter din utnämning som rådgivare, skall du föra henne med dig till palatset och motta fullmakten. Hon skall åläggas vissa uppgifter vid hovet, varför giftermål bör äga rum så snart som möjligt." Is-ra tillade: "Jag skall rådgöra med Tahuti och Nofret om dagen. Du kan nu besöka Ra-Mih-Ati i hennes faders hus och komma överens med henne om detaljerna."

Ben Abou, som stod avvaktande, såg att papyrusen innehöll någonting viktigt. "Jag skall gifta mig", förklarade Ra-Hotep. Ben Abou kastade sig till marken och bugade sig sedan flera gånger för att visa sin glädje. "Vi har mycket att göra och liten tid, Ben Abou", sade Ra-Hotep. "Allt måste vara perfekt." Och han begav sig omedelbart till Tahutis hus där man höll ett familjemöte. "Inom mindre än en månad", sade han, "har vi midsommar -högtiden. Skulle det inte vara lämpligt om vi firade bröllopet på midsommardagen? Det blir fullmåne då."

Man kom överens därom. Ra-Min-Atis många vänner hjälpte till med färdigställandet av bröllopskläderna och man tillbringade många timmar med tillskärning och sömnad. Ibland lyssnade flickorna till musik eller dansade och sjöng, ty förberedelsetiden ansågs vara den allra lyckligaste i en bruds tillvaro. Det vida sidenet till bruddräkten kom från Indien och var en present av Nofret, Faraos syster. Ra-Min-Atis bröllop skulle tävla med ett bröllop inom kungafamiljen och äga rum i Ra's tempel. Faraos själv skulle vara närvarande.

Enligt traditionen hölls en mottagning på kvällen före bröllopet. Gästerna, som var placerade vid otaliga små bord, blev serverade stekt anka, gäss, oxkött, kalvkött och alla slags grönsaker. Sedan kom tjänare med korgar fyllda med ananas, granatäpplen, druvor, fikon, dadlar och passionsfrukter, därefter bjöds det på viner. Brudparet satt med sina släktingar vid ett långbord i den övre änden av salen. Under festen spelade musikanter på flöjt och stränginstrument. Sedan underhöll tempeldansöserna, vars vackra kroppar skymtade genom de genomskinliga dräkterna och gästerna själva deltog snart i dansen.

De hade medfört bröllopsgåvor, juveler, broderier, fint linne och konsthantverk såsom ett uttryck för tacksamhet till Ra för gudarnas välvilja mot brudparet. Gåvorna ställdes ut i en rymlig alkov och Ra-Hotep och Ra-Min-Ati mottog lyckönskningar och gratulationer när deras vänner tog avsked.

Följande dag kläddes Ra-Min-Ati i brudklänningen, vilken var broderad runt halsen och på släpet med lotus-blommor. Hon bar en krona av ametister, safirer, krysoliter och rubiner. En tunn slöja föll från huvudet, över axlarna och ner till kjolfällan. Också den var broderad, med silke i matchande färg med ädelstenarna i kronan och i ett mönster av fåglar, fjärilar och blommor, sylfider vattenandar, gnomer och ödlor. Med strålände ögon och sällskap med sina föräldrar, bars hon i bärstol till den kungliga farkosten och vägen dit kantades av jublande folkmassor. Först bland alla båtarna gled Ra-Min-Ati med sitt följe, därefter Nofret med sin make och sina barn, sedan de äldre prästerna med yngre präster och prästinnor, som hade sänts för att eskortera bruden. Den främsta båten var målad i sommarsolståndets färger och symboliserade alla skiftningar och livgivande egenskaper hos solen och den heliga modern. De efterföljande båtarnas segel var färgade i orange, eldrött, gult och ljus-grönt. Sist kom mängder av småbåtar.

Vid templet ljöd en trumpetfanfar vid Faraos ankomst. Han mottogs av Is-Ra och andra präster, vilka förde honom till en gyllene stol. Ra-Min-Ati mottogs också med trumpeter och musik från en orkester bestående av harpor, andra stränginstrument samt flöjter. Efter en djup nigning för Faraos gick hon långsamt mellan rader av hovmän fram till de trappsteg som ledde

upp till hög-altaret, vilket strålade av guld och lystes upp av lampor. Över det hängde den bevingade, gyllene Sol-skivan. Luften var tung av den söta rökelsedoften. Tempelsångarna förenade sig med orkestern i en lovsång, vilken dämpades och tystnade när Ra-Min-Ati kom fram till Ra-Hotep, Därefter blev de välsignade av översteprästen, som förenade deras händer.

Nu räckte man fram en kudde med två guldringar mot Is-Ra. Han lyfte upp dem framför altaret och bad Ra välsigna dessa symboler och äktenskapet. Is-Ra bad även Ra helga denne man och kvinna i kropp, själ och ande. Efter det mottog de ringarna och avlade trohetslöftena. Nu lyfte Is-Ra sina armar och uppmanade de synliga och osynliga vittnena att innesluta brudparet i det eviga ljuset, och många tyckte sig i det ögonblicket se det heliga ljuset omsluta dem.

När ceremonin var över visade brudparet sin vördnad för Farao, som satt i sin gyllene stol omgiven av adelsmän och uppvaktning. I sin egenskap av Sol-präst lade han sina händer på deras huvuden när de knäböjde framför honom och förenade deras händer som bevis för kärlek och tillgivenhet. Farao bugade därefter för den Högste och höll ut sina händer mot brudparet, som lyfte dem mot sina pannor. Sedan reste de sig vid ett tecken och gick baklänges mot de stora tempeldörrarna ända tills Farao reste sig. Därefter gick de hand i hand genom församlingen, där alla böjde sina huvuden i bön, och ut i solskenet.

Soldater höll tillbaka den jublande folkmassan som hade väntat på detta ögonblick. Gång på gång smattrade trumpetstötarna medan bröllopsvagnen bombarderades med vita blommor på sin väg genom folkfyllda gator som ljud av skratt och musik. En procession följde efter där somliga åkte i vagnar, andra kom ridande och andra åter kom gående, dansande och sjungande. Bröder och systrar till brudparet, vänner, tempeldansöser och musikanter var alla på väg till landningsplatsen där en blomsterprydd båt väntade. Här tog de avsked av släktingar och vänner, och nu blandade sig ett visst mått av sorg i Ra-Min-Atis glädje, ty hela hennes liv som barn, novis och prästinna tycktes dra henne tillbaka medan kajen där släktingarna fortfarande vinkade, tonade bort i fjärran. Hon vände sig om med en suck och såg mot söder där hon på den östra Nilstranden kunde se det vita hus som nu skulle bli hennes nya hem. När de närmade sig, förgyllde den sjunkande solen väggarna och trädgården, så att det hela tycktes ligga mitt i ljuset gyllene hjärta. RaHotep stod vid hennes sida medan båten saktade farten och lade till vid trappstegen, och när de trädde in i huset lade han sin arm runt henne och drog henne närmare intill sig.

*

Medan solnedgångarna på andra sidan Nilen glödde med en övernaturlig skönhet, blev minnet av de fyra veckor som följde till en strålande juvel i den lycka som krönte Ra-Min-Atis liv. Solen visade en sådan kraft och härlighet att när hon stod tyst vid Ra-Hoteps sida, kände hon sig förenad med Ra, livets källa.

Yttervärlden existerade inte just nu för de två. Men de skulle snart bli påmindas om att världsliga åligganden inte kunde vänta. En morgon när de njöt av blomsterprakten och de blommande träden, beundrade dammarna och de små blå sjöarna mellan trädens och gräsmattornas grönska, kom Ben Abou och anmälde en budbärare från översteprästen. De gick tillbaka till huset. Båda gissade budskapetets innehåll, och de visste att deras fulländat lyckliga dagar nu var till ända. Båda var i vetskap om och accepterade att ett liv med mödosamt och ansvarsfullt arbete låg framför dem.

De blev kallade till huvudstaden. Ra-Min-Ati log. De var så uppfyllda av tjänandets ande att de strax var redo att hörsamma kallelsen, och de visste att när allt kom omkring, skulle de finna en större glädje i att tjäna än i sina egna nöjen. Dagen därpå färdades de med båt till ett möte med översteprästen.

Is-Ra väntade dem och när hälsningar hade utbytts och frågor besvarats meddelade han att de skulle motta den officiella utnämningen ur Faraos hand den tredje dagen efter nymånen. Han förklarade för dem att det var meningen att göra utnämningen till en statsangelägenhet och att de borde förbereda sig genom fasta och meditation.

På tredje dagen efter nymånen begav de sig därför till palatset. Eftersom folket hade fått höra vad som var görningen var den breda väg på vilken de färdades kantad av män, kvinnor och barn. De trädde in i palatset genom ett portvalv prytt av ett snidat lejonhuvud och passerade genom rådssalen in i invigningssalen, vars massiva dörrar stängdes bakom dem. I den östra änden av invigningssalen steg de upp för sju trappsteg till en estrad där Farao, omgiven av rådgivare och präster att på en tron utskuren i sten och på vars armstöd draperats ett solgult sidentyg.

Ceremonin kallades Invigningen av Andra Graden och *dess ändamål var att göra kandidaterna mottagliga för hjälp och ledning från dem i den osynliga världen*. Av kandidaten fordrades att han skulle visa prov på kunskaper i den egyptiska lagens irrgångar och principerna för folkets uppfostran ifråga om kultur, konst, lantbruk och religiöst liv. Ra-Hotep var naturligtvis förtrogen med sådana saker som disciplin och träning av soldater. Han var kvalificerad för att delta i de Äldres råd, eftersom han hade tjänstgjort en period som skrivare vid domstolen när han studerade juridik. Ra-Min-Ati hade skaffat sig kompetens genom sina sju års tempeltjänst, genom övning i att pejla en själ och genom konsten att vid fullt medvetande kommunicera med de inre världarna och livet efter döden. De var därför bägge kvalificerade för det ansvar som skulle komma att vila på dem.

Under tystnad grupperade sig officianterna runt tronen och Farao reste sig. Med lyfta armar ropade han till Ra, liv-givaren, att han skulle ta i sitt beskydd de två dödliga som nu skulle invigas till tjänst åt det egyptiska folket. Båda knäböjde inför Farao som ett tecken på ödmjukhet och underkastelse inför härskaren. Under den följande tystnaden kunde man ana närvaron av osynliga varelser från elementarandar till änglar i den högsta hierarkin, vilka kommit för att assistera. Fastän ceremonin var enkel och många ord inte yttrades, medförde den en utvidgning av medvetandet hos de bägge kandidaterna, vilken gav dem en djupare insikt om människans behov, när de öppnade sina själar för det ljus och den kraft som strömmade mot dem från Sun-Ra.

Till slut kom Farao ner från estraden, han tog deras händer och bjöd dem att resa sig. Han höll två juveler sin ena hand, var och en infattad i en skarabé som hängde i en tunn guldkedja. På skarabéns rygg fanns inristad en hieroglyf som betydde "Jag tjänar i kärlek". Rörd betraktade Farao juvelerna en lång stund innan han överlämnade dem först till Ra-Min-Ati och sedan till RaHotep som ett erkännande av det faktum att de hade blivit utnämnda av Farao själv som Ra's tjänare. Vid en signal öppnade dörrvakterna tempeldörrarna och Farao ledde dem till den yttre gården där han visade de invigda för folket.

Under ihållande leverop, vinkande med orangeblommor och palmkvistar steg Ra-Hotep och Ra-Min-Ati upp en vagn som förde dem genom en gata kantad av sten-skulpturer av gudar och gudinnor till deras nya hem huvudstaden. Det skulle bli deras officiella bostad utom när de kunde unna sig en vistelse i huset på flod-stranden, fritt från pompa och ståt.

Under de följande tio åren införde Ra-Hotep med hjälp av sin maka reformer som förskaffade honom folkets kärlek i hans egenskap av en vis protektor. Han och Ra-Min-Ati hade också fått tillstånd att i ännu högre grad uppliva minnena av det förflutna och att fort-

sätta sitt arbete på de inre planen tillsammans med den vita magins brödraskap. **På så sätt kom Ra-Hotep till klarhet om sin mission i dess helhet, nämligen att skapa ett brödraskap i likhet med det som hade grundats på jorden för länge sedan av de visa i Västern.**

Ledd av det osynliga Brödraskapet samlade han under den första tiden av sin tjänstgöring män och kvinnor, vilka var kvalificerade för att bilda den nya Logen. Somliga fick en kallelse medan andra erbjöd sig själva. Vid en invigning meddelade man dem vad som fordrades av dem, nämligen att Brödraskapets ändamål var att ge både personlig och materiell hjälp till samhället. Den första förutsättningen för medlemskap var renhet i uppsåt och en uppriktig önskan att frigöra sig från egoism, vilken enligt vad de lärt, är det största hindret för andlig utveckling. *Ra's ljus kan utsändas först när det lägre jaget, självisheten i hjärtat, besegrats.*

Alla invigda bröder och systrar fick också lära sig att i själen finns en viss egenskap, vilken i förening med samma egenskap hos andra bröder kan stråla ut ett ljus i världen som fram-manar det bästa hos människorna. Vikten av varje broders ansträngning och hans personliga ansvarighet inför gemenskapen underströks. Brödraskapet stod öppet både för män och kvinnor där vem som helst kunde göra en anhållan om inträde. Den sökande måste då bevisa sig uppriktigt **önska** det suveräna Ljuset genom självdisciplin och tjänande av fattiga och sjuka.

En liten lodge av den vita magins invigda bildades då. Denna grupps andliga kraft fick formen av en sexuddig stjärna, vars ljus kunde riktas mot vilken människa som helst alltefter önskan. I meditation och koncentration skapade bröderna en bild av den sexuddiga stjärnan och riktade dess ljus mot de mörkaste platserna i Egypten för att trösta de sorgsna, lysa upp vägen, väcka kärlek, rättvisa och skapande tankar. Detta var bara en början i grundandet av en mäktig organisation, vars ändamål bland annat var att göra livet och arbetsförhållandena bättre för folket. Den följdes upp av bildandet av liknande grupper - i både det övre och nedre Egypten, och som ett resultat av träget arbete, förbättrades de fattigas villkor sa småningom och de rikas liv förändrades tack vara förståelse, vänlighet och tolerans. I sinom tid visade sig resultatet i folkets hela sociala, politiska, kulturella och religiösa liv. **Man kan säga att det egyptiska folket vid den tiden uppnådde ett välstånd som det inte hade erfarit sedan den tid då de visa männen kom från moderlandet i väst.**

MUSIK OCH HELANDE

Mot slutet av det andra året av Ra-Min-Atis äktenskap, födde hon en dotter som fick namnet Ati. Barnet blev ett förkroppsligande av den kärlek och den lycka som dess föräldrar hade välsignats med. Mörka ögon, rosiga kinder och mörkbrunt hår bevisade att Ati var en sann dotter av Solen och hon älskade livet, sina vänner och naturen med dess blommor, fåglar, djur och sagoväsen. Redan som barn låg hon i solen, sträckte ut sina lemmar i pur glädje och talade med féer, luftandar och gnomer som samlades omkring henne. Hon försökte fånga älvorna som fladdrade likt fjärilar utanför hennes räckvidd och hon småskrattade åt sylfiderna när de flög rakt in mot hennes ansikte och flög bort igen snabbt som tanken.

Redan tidigt visade hon fallenhet för att modellera djur, fåglar och blommor i lera. Hon tyckte också om att leka med färgade stenar, hon byggde pyramider och pelare eller hus med trädgårdar där hon placerade små figurer som invånare och hon kunde roa sig själv i timmar utan att någonsin känna sig ensam.

När hon var tre år gammal fick hon en bror som fick namnet Nuki. Redan tidigt visade han anlag för musik, så Ra-Hotep gav honom en liten luta och visade honom hur han skulle använda den. Han började snart spela enkla melodier, och när han var sju eller åtta år kunde han och Ati gå ut på ängarna som kantade Nilen, där han kunde spela på sin luta eller gå ombord på en båt och bege sig ut på något äventyr med sin syster som förgyllde de vanligaste lekar med högättade och framstående människor. De bägge barnen kunde paddla omkring i timmar i en eka där de levde i fantasins kungarike. De var alltid sällskap med Ben Abou som ibland fick tillåtelse att dela deras äventyr.

I barnåren visade Nuki skicklighet både när det gällde blås- och stränginstrument. Han var inte nöjd med att bara frambringa harmoniska ljud utan han ville också veta hur de kunde lockas fram ur tystnaden som om han hade vetskap om någon magisk hemlighet var till musiken var nyckeln. Hans fader fann honom en gång i färd med att slå på metallstycken med en käpp på ett speciellt sätt för att frambringa vissa toner. En annan gång fann man honom när han försökte tillverka ett stränginstrument genom att fästa catgut på ett trästycke. Det blev snart tydligt att musiken var det enda som kunde tillfredsställa honom.

En dag när Ra-Min-Ati vistades i trädgården med sina barn var Nuki sysselsatt med att skära ett vassrör för att göra en flöjt. Ati satt och broderade. När flöjten var färdig, blåste Nuki några toner och gav upp ett rop av förtjusning inför resultatet av sitt första försök att skapa musik på ett instrument som han själv tillverkat. Ati släppte sitt handarbete och sprang gråtande fram till honom med utsträckta armar. "O, låt mig försöka också."

Tvekande räckte Nuki sin skatt till systemen, som efter en stunds övning kunde blåsa en egyptisk folkmelodi. "Gör en flöjt till mig också", bad hon "så skall vi spela tillsammans." Han skar då en flöjt som visade sig vara ännu bättre än den första. Sedan tillbringade de många timmar med att öva sig så att de i sinom tid kunde spela flöjt till ackompanjering av fågelsång, och genom övning blev de så skickliga att en fågelflock beundrade dem från träden. "Ska vi se om vi kan dra dem närmare", föreslog Nuki och de fortsatte att spela, fascinerade, tydligen till fåglarnas gillande. De fladdrade ner och satte sig på deras huvuden, axlar och armar eller samlade sig runtomkring dem.

En annan dag när de var i trädgården och Ati hade slutat sin träning gick hon och tog upp sitt handarbete då hon kände ett stick. Hon gav till ett skrik. Ra-Min-Ati kom springande, undersökte handarbetet och fann en liten skorpion i dess veck. Flickans arm började svälla

olycksbådande och hennes mor började suga ut giftet, och när hon hade fått ut det mesta sände hon en tjänare för att hämta präst-helaren och en musikanter. Under tiden bar sonen och modern Ati in i huset och lade henne på en bädd i ett rum avsett för helande, blå rummet kallat. Helaren koncentrerade sig på den förgiftade armen under några timmar tills inflationen gick tillbaka och armen blev bra igen. Under den långa koncentrationen spelade musikanten och Nuki flöjt och lyra för att hjälpa honom. Det var Nukis första erfarenhet av musikens makt genom helande.

Barndomens solbelysta år tog slut. När tiden var inne för Ati och Nuki att genomgå tempelträningen, tog Ra-Min-Ati dem till Is-ra för att han skulle undersöka förloppet av deras tidigare liv och se vad framtiden skulle bringa dem. Därigenom skulle han med säkerhet kunna bestämma vilken uppfostran som passade dem bäst och som kunde säkerställa deras mentala och andliga utveckling.

Det bestämdes att Ati skulle följa samma träningskurs som Ra-Min-Ati hade följt, ty flickan ägde egenskaper som skulle göra henne lämplig för tjänst i Ra's tempel. Hon anförtroddes därför i prästastrologen As-Ra's vård.

Nuki tillrättades att studera musik, eftersom Is-ra hade kommit fram till att gossen stod i samklang med den Venusianska strålningen, vilken härskar över musik och konst. Han började sina studier i musiksalen under en gammal präst vid namn Horem-Heb. Denne var inte lätt att umgås med, han hade namn om sig att vara en ensling som kunde vara butter ibland och därför ofta blev missförstådd av sina lärjungar. Men Horem-Heb trivdes bra med Nuki och en varm vänskap uppstod mellan dessa två.

Horem-Heb gick så upp i musiken att han ofta tycktes vara helt frigjord från mänskliga intressen och umgänge med andra människor. Hans kollegor blev därför förvånade när han började visa ett speciellt intresse för Nuki. Helt utan förutfattade meningar såg Nuki, i prästen en lärare som kunde och ville dela med sig av sina kunskaper, och han blev varmt fäst vid den gamle mannen. De tillbringade många timmar med att undersöka vasstråna som växte i överflöd utefter stränderna och Nuki lärde sig att skära till dem till flöjter av olika slag. Han fick mycken uppmuntran i att allsidigt utveckla sin dyrbara gåva.

"Musik är vit magi som gudarna använder för att välsigna och hela människor", sade Horem-Heb. "Som du ser kan du dra till dig fåglar med den. Likaså naturandar. När de små varelserna hör toner av någon musik som passar dem och som de kan förstå, så svarar de strax. De kan då styras av någon ängla-ledare, som också lockats fram av musiken. Även de väsen som arbetar under den helande prästens kontroll kan få hjälp av musiken. Ja, musik är magi och gudarna använder den. Det finns en kraft i den som helar och som kan höja människans själ. Den kan lätta vandrarens börda och lyfta upp hennes själ, så att den finner frid och välsignelse i Modern Isis armar. Det är människans sak att utveckla denna gåva."

Nuki fann att musiken spelade stor roll både vid helandet i templet och vid utvecklandet av en sökandes andliga krafter. De egyptiska lärarna hade hävdat att helande strålar från solen kunde samlas upp av helaren och koncentreras på patienten och att effekten i denna metod kunde ökas genom musikvibrationer. De visste att musiken producerar vibrationer i den fina etern, liksom färg, som levererar något ämne, vilket fattas i patientens eterkropp och åstadkommer ett mera harmoniskt tillstånd som i sinom tid överförs till den fysiska kroppen och helar den.

KÄRLEKENS LAG

Tolv år hade gått sedan Ra-Hotep bildade det Vita Brödraskapets Orden. Efter ett visst prov i början deltog folket självt ivrigt i alla ansträngningar för att förbättra sina levnadsvillkor. Brödraskapets arbete, som koncentrerats på Ra-Hoteps folk, bringade slutligen folket både glädje och välstånd. Människorna började inse att klokt ledarskap och deras egen välfärd inte enbart berodde på Faraos och de provinsiala styresmännen utan också på den kraft och det ljus som fanns gömt inom dem själva.

De blev medvetna om nödvändigheten av en andlig livssyn framför en materialistisk, med påföljd att de av naturliga skäl drogs till Brödraskapets arbete, och Brödraskapet växte. Bland de invigda fanns jordbrukare, handelsmän, byggnadsarbetare, lärare och soldater. Alla arbetade på det yttre planet för materiella fördelar, men drevs nu av ett andligt behov. Författare, musikanter, dansare, tjänstemän och tempeltjänare sökte också inträde och bland alla dessa var det många som befanns lämpliga att delta i arbetet efter vederbörliga prov och träning.

Naturligtvis fanns det svårigheter. Ra-Hotep hade också fått ett antal fiender i och utanför hov-cirklarna, synnerhet bland de giriga. Till att börja med var det många som hånlog och ansåg det vara omöjligt att utplåna människans djupt rotade själviskhet. Man framhöll att den var ett självförsvar och det var meningen att människan skulle kämpa för egen räkning liksom djuren. Men trots allt var det stora skaror av människor som gav gensvar, och som fann att det ledde dem till lycka och sann välfärd, både andlig och materiell.

Tack var Ra-Min-Atis uppövade synska förmåga fick hon vid ett tillfälle en varning av vågor av avundsjuka och illvilja riktades mot Ra-Hotep själv, liksom också mot hans arbete. I en dröm fick hon se att mycket av detta kom från en uppsyningsman. Vid första lägliga tillfälle frågade hon Ra-Hotep om han var nöjd med Menephetis behandling av arbetarna. "Ja", svarade han "det finns igen anledning till klagomål i det fallet."

"Men jag drömde att Menepheti har något fuffens för sig mot dig. Jag tror att det blir något bråk bland arbetarna som bygget Brödraskapets nya tempel."

Ra-Min-Ati betraktade sin make som lutade sig tillbaka sin stol, försänkt i djupa tankar. Ra-Hotep erkände alltid och respekterade den andliga ledningen, som ibland gav råd eller varning genom Ra-Min-Ati. Han visste att han kanske skulle användas när de önskade ingripa mot sådana som kunde förhindra och till sist förstöra den Vita Ordens arbete.

Och det dröjde inte länge förrän missnöje, lättja och bristande disciplin bredde ut sig bland hans underlydande. Olycklig och med tungt hjärta frågade han Is-Ra till råds, då han inte kunde förstå varför män som hade varit nöjda, kunde bli missnöjda och bråkiga utan uppenbara skäl.

"Jag är bekymrad", sade han. "Det finns ingen orsak till att dessa människor uppför sig så här, och det sorgliga är att jag inte förstår vad man kan göra åt det."

"Den svarta magins bröder", svarade Is-Ra, är sluga och lömska. *De döljer sitt uppsåt, till och med deras medhjälpare är ovetande om att de blir utnyttjade.* Många fula gärningar ser oskyldiga ut. Jag menar att goda och vänliga människor som avskyr allt som är grymt och bedrägligt, omedvetet kan bli underkuvade mot sin vilja, och utan att veta det utnyttjas av Skuggornas Bröder.

"Hur kan det komma sig?" frågade Ra-Hotep.

"Hos alla människor finns det svagheter som uppstår i det lägre jaget, mörka karaktärsskuggor som kan utnyttjas. Det är på dem som den svarta skarans hantlangare koncentrerar sig, de försöker irritera och hetsa upp dem. *Hur oskyldigt offret än är till en början, kan de genom att följa den väg som föreslås dem, snabbt bli ett verktyg.*"

"Jag har aldrig satt vanliga människor i förbindelse med svart magi. Det är ohyggligt att tänka sig att de kan bli påverkade och korrumperade på det sättet."

"Du måste förstå att vår värld har påverkats av dessa mörkrets makter under långa perioder av sin historia."

"Då skulle man kunna tro att världen skulle ha blivit totalt förstörd nu!"

"Så är det inte", sade Is-Ra "ty den vita magins bröder är vaksamma och arbetar oupphörligt för att bevara jämvikten mellan det konstruktiva och det destruktiva."

"Jag förmodar att det måste finnas en orsak till de svarta brödernas göranden och låtanden."

"Javisst. Både en orsak och en plan. De försöker också hjälpa till för att hålla jämvikten. Är det svårt för dig att förstå det här? Jag kan bara säga dig att svart och vit magi i verkligheten är samma sak. ***Den enda skillnaden är att vit magi är en kraft som används i absolut osjälviskhet medan svart magi är en kraft som används i absolut själviskhet.***

Detta förorsakar en ackumulation av vad man kallar gott och ont alltefter människans personliga val, om hon vill alliera sig med den vita magin eller den svarta. En man som är maktlysten kommer att begå synder av grymhet, begär och vrede. Det är troligt att Menepheti i och för sig inte är vad man kallar en dålig människa, men han har blivit avundsjuk på dig och på ditt arbete. *Han drar därför till sig den svarta magins bröder, vilka i honom ser ett användbart verktyg för sitt förstörelsearbete.* Genom honom förstärks deras makt och genom honom kan de dirigera denna kraft till sina underlydande."

"Vad föreslår du att jag ska göra för att motarbeta Menepheti?" frågade Ra-Hotep efter en tankfull tystnad.

"Det enda motgiftet mot det onda är det goda. Det enda sättet att bekämpa hat är att praktisera dess motsats. Acceptera oppositionen! De tror att du praktiserar Brödraskapets lag genom ditt arbete i lodgen. *Praktisera den också i minsta detalj i alla mänskliga relationer, så skall du få se verkan av dess magi.*"

"Menar du att jag skall vara lika vänlig och mild mot honom som han har varit skoningslös mot mig? Och att handla i den andan mot dem som arbetar under honom?"

"Det är det enda rätta."

*

Menepheti bodde i ett hus på flodstranden liksom många andra regeringstjänstemän. Han och hans familj hade ofta varit gäster hos Ra-Min-Ati liksom hon och hennes familj hos dem, och det var underligt att de skulle bli ovänner. Den brydsamma situationen gjorde att Ra-Min-Ati blev mer och mer uppfylld av tanken att hon själv måste försöka tala ut med honom.

En dag när hon satt vid lotusdammen och såg ut över gräsmattan som sluttade ner mot flodstranden såg hon att en tjänstebåt kom in vid bryggan. "Det ser ut som om det vore Menephetis", tänkte hon. "Han kommer tydligen som ett svar på min önskan." Hon gick ner för att möta honom, kanske inte lika spontant som vid tidigare tillfällen, men med ett småleende på läpparna. Fastän hon försökte, kunde hon inte helt komma över en känsla av misräkning. Men efter lite ytligt prat samlade hon sig och gjorde sig fri från alla ovänliga

tankar. "Du är tydligen inte helt sympatiskt stämd mot Ra-Hoteps principer ifråga om förvaltningen", sade hon.

Menepheti blev förvånad över utmaningen och tydligen chockerad över att Ra-Min-Ati visste om hans opposition. Han hade fått uppdrag från högsta ort att leda byggandet av brödraskapets nya tempel och vågade inte ifrågasätta de instruktioner han fått, fastän han opponerade sig av hela sin själ mot att bygga ett hus för en organisation som han starkt ogillade. Men han hade inte talat med någon härom och därför var han desto mera bekymrad över upptäckten att Ra-Min-Ati kände till hans illojalitet - inte bara mot henne och hennes man, utan också mot brödraskapet.

När nu saken kommit på tal mellan dem var han glad att få tillfälle att tala öppet. "Det är sant, Ra-Min-Ati", sade han, att jag har varit ängslig det senaste året. Jag tycker att mina vänner gör alldeles fel, när de försöker förverkliga ett ideal som jag själv tror är omöjligt att genomföra och som bara skulle bringa olycka åt Egyptens folk. Det som du strävar efter, Ra-Min-Ati, kan ha varit rätt och riktigt på den tiden då människorna mer eller mindre var gudarnas slavar och trodde på sådant - som vi mera upplysta - vet bara är vidskepelse. Vi har kommit långt på väg sedan dess. Vi egyptier står med båda fötterna på jorden och ser det dåraktiga i att försöka omsätta förlegade ideal i praktiken. Det går helt enkelt inte. Det lönar sig inte att sprida denna dårskap bland människorna. Nej, Ra-Min-Ati, jag är helt och hållet emot det."

Han gjorde en paus. "Jag har många gånger frågat mig själv", fortsatte han, "om jag skulle lätta mitt samvete genom att tala ut med dig eller din make, men jag har inte gjort det på grund av vår vänskap. När jag nu vet att du känner mina tankar, kan jag utan att tveka säga att jag hädanefter måste göra allt vad som står i min makt för att förhindra att arbetet fortsätter."

Fastän hennes dröm hade förberett henne för detta, kände sig Ra-Min-Ati betryckt. Det var uppenbart att de Vita Bröderna vakade över sina skyddslingar. Hon skulle aldrig ha misstänkt Menepheti om de inte hade öppnat hennes ögon i tid för att förhindra allvarlig skada. Men hon kände en våg av sympati för honom liksom hon skulle ha gjort för vem som helst som var allvarligt sjuk. "Jag är ledsen", sade hon, "att du tänker så. Jag önskar att jag kunde göra något. Vill du säga upp din anställning? Vad har du för planer?"

Han skakade på huvudet. "Jag är rädd för att jag har kört fast. Jag har inga planer. Jag kan inte se någon utväg..."

Med sorg i sinnet blickade hon ut mot öknen. Men fastän hon försökte övertala honom, frångick han inte sin avsikt att omintetgöra byggandet av huset om det låg i hans makt. Han var offer för en övermäktig impuls som han inte själv förstod.

Ra-Min-Ati teg, tacksam att kunna överlämna sig själv och sitt problem i gudarnas händer. Hon visste att ingen kunde hindra Ra's vilja, fastän människan kanske kunde uppskjuta förverkligandet.

"Kan du inte hjälpa mig?" frågade Menepheti till sist. "Jag kom hit i dag så gott som mot min vilja. Jag fick en kallelse och lydde. Vet du vad det betyder?"

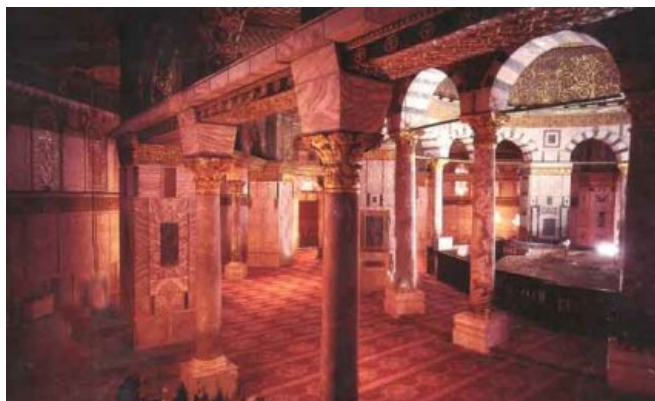
"Det betyder att antingen du vill det eller inte, så är du Ra's hand, och han styr dina steg."

De talade ännu en stund med varandra och därefter tog Menepheti avsked. En obeskrivlig lidelsefull känsla tycktes uppfylla honom, när hans båt försvann i kvällsmörkret, och ändå var han på sätt och vis lyckligare nu, ty han hade öppnat sitt hjärta och bekänt vad han hade tankarna att göra. I gengäld hade han fått förståelse och sympati.

Ra-Min-Ati stannade länge kvar i den fridfulla trädgården försänkt i meditation och djupa tankar. Det var mycket som hon inte förstod, men hon visste att kärleken kan lösa alla mänskliga problem. Tillsammans hade Is-Ra, Ra-Hotep och hon själv förmått Ljuset att strömma in i Menephetis hjärta och börja sitt renande arbete i alla mörka vrår mot hans lägre jags vilja.

Några dagar senare kom en budbärare och frågade efter Ra-Min-Ati. Han bad henne att komma till Menepheti som låg döende. Hon begav sig genast dit. Förstämning härskade redan i huset, sörjande grät och präster vakade vid Menephetis bädd. När hon kom in i rummet drog sig alla de andra tillbaka. Hennes vän, som nu var mer eller mindre medvetlös, tycktes få nya krafter när hon grep hans händer och kallade honom vid namn. Han tackade henne och sade med låg, bruten röst: "Kära Ra-Min-Ati , jag har sovit en djup sömn och fått klarhet. Ra har avslöjat framtiden för mig. Jag har insett storheten det företag som du och Ra-Hotep har börjat. När jag nu lämnar denna värld finner jag tröst i övertygelsen att jag skall få andra möjligheter att hjälpa er."

Efter en lång paus fortsatte han med svårighet: "Min själ ger detta löfte när den nu lämnar min kropp. När vi möts igen skall jag, om det behagar den allsmäktige Ra, avstå från allting, min stolthet som tjänsteman och högfärden över min intelligens - för att bli er ödmjuka följeslagare på den enda väg vilken som jag nu vet, leder till lycka och frid. Jag förbinder mig att komma till dig Ra-Min-Ati , så snart som gudarna tillåter det och troget arbeta tillsammans med dig för att till folket återge det Vita Ljusets visdom och sanning."

OSIRIS-INVIGNINGEN

Efter Menephetis död var allt väl vid tempelbyggandet, arbetarna blev vänliga och samarbetsvilliga. Kanske Menepheti ingöt sin nya anda och sin goda vilja i dem från ovan. Inga flera förseningar uppstod och detta var en god sak eftersom Faraos blev allt äldre och hans tid på jorden tycktes lida mot sitt slut.

Det var vanligt att den regerande Faraos utsåg sin efterföljare. Eftersom han inte hade någon dotter, måste han utnämna en efterföljare som hade äktat en hustru som var av kungligt blod - i enlighet med en lag, vilken hade varit gällande, *alltsedan folket från Atlantis kom till Egypten*.

Ra-Min-Ati, hans systers dotter, hade länge blivit betraktad som arvtagare och man väntade att hon och hennes make tillsammans skulle ärva tronen. När tiden var inne blev därför dessa två kallade till Faraos. Is-Ra var i tjänst. Ra-Hotep blev påmind om den audiens för tjugo år sedan då han blev utnämnd till guvernör. Nu stod han inför ännu större och mer ansvarsfulla uppgifter, men med Ra-Min-Ati vid sin sida skulle han gå framåt med gott mod, tacksam för den ära som skulle vederfaras honom.

Som om Faraos hade läst hans tankar sade han:

"Du har tillbringat många år i ditt lands tjänst, Ra-Hotep. Jag har iakttagit dig med allt större respekt och sett tillgivenhet och tillit framspringa i mitt folks hjärtan och du har alltid varit lojal mot mig. Nu är det Ra's vilja att jag skall utnämna Ra-Min-Ati och dig till mina efterföljare, då min tid på jorden närmar sig sitt slut för den här gången. Jag skall snart sätta den dubbla kronan på era huvuden och maktens symboler i era händer. Jag skall göra detta i frid. Er invigning skall när månen är full, äga rum i Stjärntemplet intill Pyramiden där endast medlemmar av de högsta graderna i vår orden får delta. Meditera under tiden och bed, min son Ra-Hotep och min dotter Ra-Min-Ati .

* * *

Deras invigning skulle äga rum vid den nionde timmen den dag då månen var full. De skulle fasta tjugofyra timmar före ceremonin, vilket de gjorde under meditation i en trädgård utformad som en klippträdgård i bergen, full av sällsynta blommor och färgrika rabatter mellan vilka vatten strömmade nerför klipporna som glittrande juveler. Från en bänk i en nisch på den ena sidan av vattenfallet hade de fri utsikt över Nilen och här kunde de sitta och se ut över floden och åkrarna på andra sidan, där bönderna var i färd med att så.

Nu närmade sig Is-Ra. Trots hans höga ålder var hans hållning rak och hans ansikte med dess fridfulla uttryck bar inga spår av trötthet eller oro. Aurans starka utstrålning var nästan synlig för fysiska ögon. "Kommer du ihåg, Ra-Min-Ati, sade han, "när du första gången kom till templet? Vi fann vägen till ett litet kapell i trädgården och där tillbringade vi många timmar medan du lärde dig att se genom materiens slöja in i den andliga världen. Du var nyfiken på en dörr i väggen och jag sade att när tiden var inne skulle jag öppna den så att du kunde passera genom den. Tiden är nu inne. Jag skall möta er båda där vid den nionde timmen."

Han lämnade dem försjunkna i tankar.

De väntade honom vid den avtalade tiden, iklädda vitt linne och som enda prydnad bar de det smycket som de fick när de upptogs i det Vita Brödraskapets tjänst.

Det hade gått lång tid sedan Ra-Min-Ati hade besökt detta trädgårdskapell, där hon hade fått sin första invigning. När hon såg bädden mindes hon de tidigare upplevelserna och hur Is-Ra hade lärt henne att lämna sin sovande kropp och höja sig till högre världar. Vad fanns det för mysterium bakom stendörren?

Is-Ra kom in, välsignade dem och gav dem ett tecken att följa honom. Han rörde vid en

dold fjäder och stendörren gled undan och de trädde in i en gång, medan dörren slöts bakom dem.

De gick nerför en trappa i ett dämpat ljus som kom från klipporna på bägge sidor, och när de kom längre in i labyrintherna lyste ett ännu mera mystiskt ljus upp deras väg. Det flödade över väggarna med deras gyllene ådror, vilka liknade nakna trädgrenar om vintern. De kom djupare och djupare ner.

"*Detta skall påminna er om andens nedstigande i materien,*" sade Is-Ra. Gången slutade och plötsligt stod de framför en stendörr liknande den som de hade kommit in igenom. Två präster iförda blå dräkter väntade dem och utan ett ord band de för ögonen på adepterna. En dörr gled upp och Is-Ra gav lösen.

"Jag går i borgen för mina följeslagare", tillade han. Prästerna förde dem in i Sfinx-salen och agerade som deras guider och beskyddare under ceremonin.

Ett svagt ljussken nådde dem och stillheten bröts endast av musik från en harpa på långt avstånd. Då hördes en röst som ljud rakt framför dem: "Ödet har fört er till Sfinx-salen. Här finns svaret på universums gåta och meningen med människans existens, vilken består av de fyra elementen: jord, luft, eld och vatten och hennes uppgift är att behärska och kontrollera dem. När hon har lärt känna och behärska sig själv är hon redo för den grad av invigning som sker i denna sal. Sedan är det lägre jaget värdelöst för henne. Är ni båda redo att avstå från allt ni äger?"

Bägge svarade: "Det är jag."

"Vill ni frigöra er från alla låga komponenter som finns människans natur?"

"Ja, det vill jag."

"Vill ni uthärda att allt det som är lågt förtärs av andens eld och förvandlas till kosmos rena substans?"

"Ja, det vill jag."

"Se då på Ra's ärofulla verk."

Bindorna togs bort från deras ögon och de såg att de stod framför ett altare, i form av en dubbel kub i blå sten, vilket utstrålade ljus, i ett tempel vars väggar var dekorerade med inskurna och målade bilder av människans utveckling. Fyra massiva pelare bar upp taket där scener av änglarnas liv var avbildade och på väggen framför dem fanns huvudet och framdelen av en sfinx i rent guld. Fascinerade betraktade de denna gåtfulla symbols innebörd.

Nu ledde prästerna dem sju gånger runt salen och tillbaka till altaret. Hierophanten gjorde tecknet för den dubbla triangel som bildar en sexuddig stjärna, varefter en dörr öppnades mellan sfinxens tassar och de fördes in Stjärne -salen under pyramiden, som var en starkt upplyst sal i form av en sexuddig stjärna, så att de tyckte sig stå mitt i en juvel, en perfekt kristall, vilken sträckte sig långt utanför deras tredimensionella världs gränser, **ty nu befann de sig på en högre existensnivå.** En präst stod i var och en av stjärnans uddar och i mitten Hierophanten inför vilken de skulle falla ned som ett tecken på underkastelse inför den Högste.

Hierophanten bröt tystnaden. "Detta är den högsta topp som era själar har nått. Nu befinner ni er inom den perfekta stjärnans område, den symbol för livet på jorden genom vilken kosmos manifesterar sig. Ett tecken för själva kosmos som finns i Skaparens allra lägsta manifestation, i den minsta dammpartikel. Den finns i den mest anspråkslösa blomman och den är fulländad i människans själ.

Symbolen för människan på jorden är pentagrammet eller den femuddiga stjärnan, men i den sexuddiga stjärnan ser vi den fulländade föreningen av två trianglar, en förening av de två aspekterna i människans liv. Den triangel som pekar uppåt är den fysiska aspekten och den som pekar nedåt är den nedstigande anden. **De två som genomtränger varandra, betecknar**

människans natur - i balans mellan himmel och jord. Denna symbol talar också om de olika motsatserna gott och ont, ljus och mörker, själviskhet och osjälviskhet.

Endast här i denna kammare kan kontakt etableras med Stjärncirkeln i himmelen, den cirkel där de människor vistas vilka nått sin fulländning genom Förlossaren, vilken från urminnes tider stigit ned till vår planets mörker för att lära människorna hemligheten med livet i himlen. Barn av jorden, må ni nu se det härliga liv som förberetts er från begynnelsen!"

Kandidaterna hjälptes att resa sig. De var inte längre medvetna om att vara man och kvinna, utan själar i själarnas kungarike, tillsammans med andevarelser som lyste med ett bländande sken från en osynlig sol i vars hjärta stjärnjuvelen hängde. De befann sig inne i juvelen och såg ut i en magisk och fulländad värld där människorna levde i harmoni, lyckliga och vid god hälsa.

Hierophanten talade om igen. "Vi visar er här Ra's plan för jordens söner och människans öde med det slut varigenom skapelsen verkar genom henne. Människan har sin fria vilja, ty hon kan acceptera eller motsatta sig Skaparens vilja, tillbakavisa eller lyda den."

art-idea; light-ritual on Atlantis

När han slutade blickade Ra-Hotep och Ra-Min-Ati in ett ansikte som, fastän det var en människas ansikte, också var sanningens, fridens och kärlekens ande, och deras hjärtan fylldes av kärlek till människorna. En tystnad härskade, en tystnad som innehöll kraft och upplysning. Och nu stod Ljusets Konung framför dem. Det tycktes som om templet var byggt av himmelskt material, med pelarna som var självlysande och spred ett milt rosa-färgat ljus

på församlingen. Väggarna var ådrade i milda färger och var genomskinliga. Dämpade toner kunde höras, kanske var det änglar som prisade och lovade.

Ra-Min-Ati och Ra-Hotep befann sig i ett tillstånd av obegränsad tid och obegränsat rum, lyfta till allt större höjder. Ceremonin hade befriat dem och de färdades i astralt medvetande till himlen. På Hierophantens plats stod nu den Store Mästaren, som talade och hela himlen tycktes vibrera med musik.

"Mina barn, människorna säger att Osiris blev dräpt. De säger att hans kropp styckades och inneslöts i en metallåda som kastades i avgrunden. Det sägs att Isis samlade kroppsdelarna och återskapade honom varefter de fick en son, Horus, den perfekta människan. Glöm aldrig att den som är oförstörbar aldrig kan förgöras. Det onda kan aldrig döda Ra's fulländade Son eller tillintetgöra den heliga anden. Den reser sig åter och åter för att återvända till sin like på jorden och så kommer det att förbli ända tills alla människor, även de mest primitiva har höjt sig.

Återvänd hem och härska över hans barn och led dem enligt det allseende ögats vision, Ljuset inom er. Tjäna dem med orubblig tillgivenhet, ständigt medvetna om det ansvar som nu lagts på er att sörja för deras fysiska och andliga behov i enlighet med era resurser. Låt inte minnet av detta ögonblick blekna i era hjärtan. Ge mig ert ord på det. Lovar ni högtidligen att hädanefter vara sanna och lojala mot det Stora Vita Broderskapet?"

"Det lovar vi."

"Lovar ni att tjäna era underlydande av hela er kraft och förse dem med vad de behöver för sitt uppehälle?"

"Det lovar vi."

"Svär ni högtidligen att främja alla former av andlig kultur så att ert folk kan vinna kunskap i fråga om konst och vetenskap?"

"Det svär vi högtidligen."

"Är ni redo att avstå från världslig makt, ära, ägodelar och bli till ingenting i världens ögon om det skulle vara den Treeniges vilja?"

"Vi är redo att underkasta oss vad det vara månne om det är den Treeniges vilja."

"Då kan ni resa er upp. Händer hjälpte dem att resa sig. Den Treeniges kraft fyllde kropp, själ och ande. De förblev en lång stund i förbindelse med himlen.

När de återvände till jordmedvetandet låg de i en sarkofag och hade ingen aning om hur länge de hade legat där, men det kändes som om de efter att ha genomgått döden till en underbar existens hade återvänt till tunga, kalla kroppar inneslutna i kistor i likhet med döda. Efter många timmar kom en präst, som hjälpte dem att resa sig och förde dem tillbaka till Sfinx-salen, där de åter stod framför Hierophanten.

"En uppgift med tungt ansvar ligger framför er", sade han, "Ni kan inte hoppas på att kunna uppfylla era löften av egen kraft. Här i Brödraskapet vill vi därför påminna er om att Ra alltid är nådig och har i åminnelse vad de behöver, som tjänar honom i den mörka världen. Han skall sända det Vita Ljusets bröder till er hjälp, vilka skall bli era aldrig svikande följeslagare. Jordmänniskor är svaga varelser och opålitliga när det gäller att uppfylla löften, ty köttet försvagar dem, men deras bröder i anden skall inte svika dem när de behöver hjälp. Jag anbefaller er därför till deras kärlek och omsorg. Se till dem liksom de ser till den allsmäktige Ra och ni skall vandra i frid på jorden i alla era dagar.

KRÖNINGEN

Huvudstaden hade väckts till liv igen och människorna sjöng i Ra's tempel och färdades till palatset för upphöjande på tronen. Folkmassor kantade gatorna och ännu större skaror hade samlats utanför templet och palatset. Folket roade sig med musik, att kasta blommor och vinka med flaggor medan de väntade på sina härskare.

En förnäm församling hade samlats i templet, där musik från flöjter och harpor växte i styrka när trumpetare förebådade ankomsten av arvingarna till tronen. De inträdde och skred sakta fram mot de högt uppsatta gyllene tronerna på nordöstra sidan av altaret. Samtidigt fördes den åldrige Faraon till sin tron på den nordvästra sidan. Ett ögonblick senare gick han nedför de sju trappstegen och musiken tystnade. Arvingarna kom också ned och ställde sig framför honom.

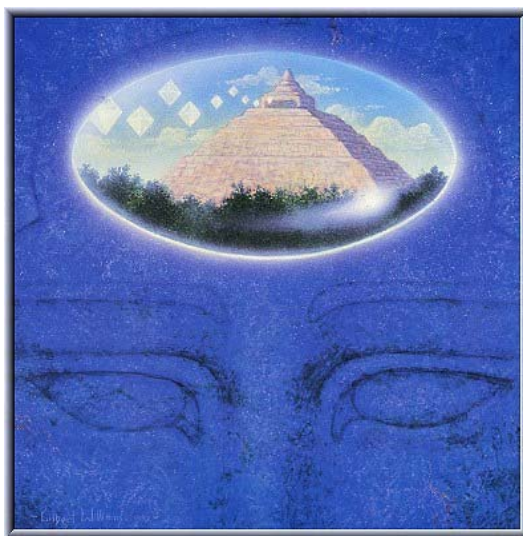
Is-Ra som bar sina officiella insignier kallade församlingen till vittnen på att Faraon var närvarande för sista gången, ty det var hans vilja att makten över hans folk skulle överlämnas i yngre händer. "Framför er", fortsatte Is-Ra, "står Ra-Min-Ati och hennes make Ra-Hotep, vilka ni känner som kloka och uppriktiga rådgivare till kungahuset. De har som sig bör blivit undervisade och invigda i den allsmäktige Ra's högre mysterier. För dem återstår bara att bli föreställda för er, deras folk, såsom de smorda representanterna för det heliga Ljuset. Vi trogna undersåtar i de båda världarna förklarar härmed Ra-Min-Ati och Ra-Hotep hädanefter som kungliga Faraoner."

Vitklädda präster mässade i folkets ställe: "Vi proklamerar, vi välkomnar, vi utropar dem till Faraoner."

Båda leddes fram till den tron där den abdikerade Faraon nu satt. I tur och ordning tog de hans hand i båda sina och lyfte den till sina läppar och sin panna som ett tecken på kärlek och lojalitet. Han höjde sin hand till välsignelse och tryckte den mot sitt hjärta.

Sedan leddes Ra-Min-Ati och Ra-Hotep till stolarna framför det gyllene altaret, där de knäböjde. Översteprästen tog stav och slaga från kuddar som två präster höll fram mot honom och satte dem i de nya härskarnas händer. Därefter placerade han en gyllene krona på Ra-Hoteps huvud och på Ra-Min-Atis huvud ett band med en fågel fäst på framsidan. De reste sig och vände sig mot församlingen. Musiken ljöd och fulltonigt medan de hand i hand vandrade fram till den väntande vagnen.

I strålande sol från en blå himmel kördes de till palatset på en bred gata, som på båda sidor var prydd med sfinxer. De gick uppför trappstegen till palatset under hurrarop och sång och vände sig om för att tacka för hyllningarna. Därefter gick de in i palatset och portarna stängdes.

"lapis pyramid" – art of Gilbert Williams

baksida text:

DE INVIGDA

Grace Cooke

I denna bok blickar författarinnan långt tillbaka i de förflutna, för att avslöja två av sina inkarnationer med White Eagle (hennes andliga guide i nuvarande liv). Läsaren får inblick i de legendomsusade Maya och Egyptiska civilisationer. Berättelsen kommer utan tvekan att stimulera minnen hos många läsare.

Dessa liv är emellertid inte isolerade händelser, utan delar av en större helhet, vilket återspeglar det tidlösa Ljuse Brödraskap. Dessa Vita Bröder har guidat mänsklighetens öde sedan tidernas begynnelse, deras visdom löper som en gyllene tråd genom hela berättelsen.

Vi rekommenderar **De Invigda** till alla som är intresserad av reinkarnation och livets djupare mysterier.

"I nuvarande tid sänds mycket hjälp till människorna. Människans ande vaknar till liv genom ett inflöde av ljus, kärlek och kraft från andevärlden. Kraftiga impulser sveper fram över mänskligheten.

"En del av er har erfårit invigning och vet att det medför en utvidgning av medvetandet, ger en vision om framtiden och skapar en önskan att leva på ett sådant sätt att man blir mera i samklang med anden, så att själen fortare kan komma in i det himmelska kungariket.

"Den vanliga människan förblir dock omedveten om de andliga världar som genomtränger hennes fysiska liv. En tät slöja förmörkar hennes vision, och när hon inte kan förnimma det andliga, är hon endast medveten om de saker som hon kan komma i kontakt med genom sina fysiska sinnen.

Clairvoyance

"Människan är fortfarande fångad i sin fysiska kropp. Men det finns finare och ädlare tillstånd *inuti den fysiska kroppen som kan genomträngas*. Inom vår sjufaldiga varelse - vilken vi redan har beskrivit - finns eterkroppen. Den är till synes *en kopia av den fysiska kroppen*, men är av en mycket finare substans. Som är osynlig för blotta ögat. Denna eterkropp sammansmälter med eller genomtränger hela den fysiska kroppen. Eterkroppen består av två delar, en grövre och en finare - och den arbetar genom nervsystemet. Vid döden dras hela eterkroppen helt och hållet tillbaka och substansen av den grövre delen - som är mycket lik jordmateria - blir snart upplöst liksom den fysiska kroppen upplöses.

Under det fysiska livet verkar eterkroppen som en bro mellan människans själ och de finare världarna. Över denna bro och *via* nervsystemet och mediets mentala och vitala kropp, kan själen i andevärlden kommunicera med jorden. **Budskapets karaktär beror till stor del på mediets karaktär, omständigheterna i hans eller hennes liv, det tillstånd mediet befinner sig i och det mentala och fysiska tillståndet hos den som får budskapet.**

Den tunga eterkroppen genomträngs av en finare eterkropp som jag kallar för ljuskroppen eller vital-kroppen. Den genomtränger inte endast de fysiska och lägre eteriska kropparna, utan även de högre kropparna, den mentala, den intuitiva och de himmelska kropparna. Därigenom finns det en kontaktlänk mellan varje kropp genom vilket andligt ljus från det gudomliga kan sänkas ned genom dessa olika kroppar tills det når den grövre eterkroppen som sammanbinder alla med hjärnan och nervsystemet.

När vi talar om vanlig clairvoyance menar vi den vanligaste typen av seende. Många missförstånd existerar om detta. Den grövre eterkroppen kan hos vissa människor endast vara löst förbunden till den fysiska kroppen och kan lätt lösgöra sig från denna.

Det eteriska planet ligger så tätt intill jorden att det för många andevarelser förefaller lika tät och tung som den fysiska substansen. Det lägre eterplanet registrerar bilder och återspeglar dem till jorden. En del människor (som man måste beskriva som ofrivilligt clairvoyanta) kan se dessa former eller bilder när de reflekteras på solar plexus-centret. Djur kan också ibland se på detta sätt. Under forntiden, innan människan kom i så nära kontakt med den täta fysiska materien, var ofrivilliga syner som dessa vanliga.

Den vanlige människans fysiska kropp är inte särskilt mottaglig för andliga influenser. Eterkroppen glider in i den fysiska kroppen med ett klick. Då eterkroppen förblir förseglad, är människan därför omedveten om dess närvaro....

DETTA KLIPP FRÅN : "ANDELEG UTVECKLING I" av White Eagle